[illegible]

இயற்றிய

[illegible]

திருவல்லிக்கேணி

சே. கிருஷ்ணமாசாரியரவர்கள்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியரவர்கள்

இயற்றிய

உரையுடன்

சென்னை

வைஜயந்தி அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விலை அணா 8.

191

நக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி.

திரு' என்னும் பலபொருளொருசொல், வடமொழியிலே ' ஶ்ரீ
ால, தமிழிலே தேவர்கள், அடியார்கள், ஞானநூல்கள், மந்
ியல்தலங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய எப்பொருள்
ணைபதமாகி, அவற்றிற்குமுன்னர் மகிமைப்பொருளை
ஶ்ரீ அரங்கேசுவரர், ஶ்ரீமாணிக்கவாசகர், ஶ்ரீவாதுளாகமம்,
ஶ்ரீசாலிவாடிபுரம், ஶ்ரீபாதம் எனவும்; திருமூலர், தி
திருக்கோவையார், திருவைந்தெழுத்து, திருநெல்வேலி,
வழங்குமாற்றால் அறிக: இதனை ஶ்ரீ என்பதன் சிதை
இங்கே ' திரு ' என்பது, கருவைக்கு அடைமொழி; கல
க்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

ருவை - சிவஸ்தலங்களில் ஒன்று; இது, பாண்டியநாட்டில்
ுவந்தநல்லூர் எனப்படும்: குலசேகரபாண்டியன் வேட்ட
எதிர்ப்பட்ட ஒருயானையைத் துரத்த, அது வேகமாகப்போ
ருந்த புதரை வலமாகச் சென்று பிறகு சிவகணமாகப்பெற்ற
ம் இப்பெயர் பெற்றது. இவ்வூரில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபிர
பால்வண்ணநாதர், மூகலிங்கர், திருக்களாவீசர். அம்மை
தலவிருட்சம் - திருக்களா.

லித்துறையந்தாதி - கட்டளைக்கலித்துறையினால் நூறுபாடல்
ந்தாதி நூற்றந்தாதி என்ற வகைகளில் இந்நூல் நூற்றந்
து - நூறுவெண்பாவினாலேனும், நூறுகட்டளைக்கலித்துறை
ந்தாதித்தொடையாற் கூறுவது. இந்நூல், அந்தாதித்தொ
த நூறுகட்டளைக்கலித்துறைகளை யுடையது. அந்தாதி - அ
வுடையது: அன்மொழித்தொகை; வடமொழித்தொடர்,
அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியாவது - முன்நின்ற செ
ள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும்
செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது; இங்ஙனம் பாடு
ற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமை
ண்டலித்த லெனப்படும். இது, தொண்ணூற்றுறுவகைப் பி
ஒன்றும். சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள் பொருட்டொடர்நிலை
ன்ற வகையில், இது - சொற்றொடர்நிலை; " செய்யுளந்தாதி
நிலையே " என்றார் தண்டியலங்காரத்தும்.

ாவே, திருக்கருவையென்னும் திருப்பதியைப்பற்றிப் பாடி
பது, பொருள்; அத்திருப்பதியில் திருக்கோயில்கொண்டு
ருக்கின்ற சிவபிரானைப் பாடிய தென்பது

மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றாற் பல செய்யுளுந் தொடர்ந்து வரத் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைமேலது' என்று கூறினமையின், இவ்வந்தாதி அங்ஙனங்கூறிய விருந்தா மென்று உணர்க; இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம், தோத்திரரூபமானது. இதனை, நூட்டித்திருவாசக மென்று வழங்குவதும் உண்டு.

கட்டளைக்கலித்துறையின் இலக்கணம்:—பெரும்பாலும் முதல்நான்கு சீர்கள் ஈரசைச்சீர்களும் ஐந்தாஞ்சீர் விளங்காய்ச்சீருமான நெடிலடி நான்கு கொண்டு, அடிதோறும் வெண்டளை பிறழாமல், நேரசை முதலாயின் ஓரடிக்கு ஒற்றொழிந்த எழுத்துப் பதினாறும், நிரையசை முதலாயின் அவ்வெழுத்துப் பதினேழுமாய் ஏகாரவீற்றதாய் வருவது. இது, வெண்பா ஆசிரியப்பா கலிப்பா வஞ்சிப்பா என்ற நால்வகைப்பாவில் கலிப்பாவின் இனமான கலித்தாழிசை கலித்துறை கலிவிருத்தம் என்ற மூன்றில் ஒன்றாகிய கலித்துறையினும் வேறுபட்டுவருவது.

அதிவீரராமபாண்டியர்.

இந்நூலாசிரியராகிய அதிவீரராமபாண்டிய ரென்பவர், தென்னாட்டில் மதுரைமாநகரத்திற் செங்கோல்செலுத்திய சந்திரவமிசத்து அரசர்களில் ஒருவர். இவர்காலம் ஏறக்குறைய ஆயிரம்வருஷங்களுக்கு முன்பென்றும், இவருடைய ஜ்யேஷ்டசகோதரரது பெயர் வரதுங்கராமபாண்டிய ரென்றுங் கூறுவர். இவர்செய்தனவாகச் சொல்லப்படும் வேறுநூல்கள் - நைடதம், கூர்மபுராணம், இலிங்கபுராணம், காசிகாண்டம், திருக்கருவைப்பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, திருக்கருவைவெண்பாவந்தாதி, நறுந்தொகை [வெற்றிவேற்கை] முதலியன. இவர்செய்துள்ள நூல்களால், இவர் இலக்கிய இலக்கணங்களிலும் பலவகைக் கலைஞானநூல்களிலும் மிகத்தேர்ச்சிபெற்ற மகாகவியென நன்றாகத் தெரிகின்றது. இவர் செய்துள்ள நூல்களில் முதல் நான்கு நூல்களால், இவர்க்கு வடமொழிப்பயிற்சி மிகுதியாக இருத்தல் வேண்டுமென நன்கு துணியப்படுகின்றது. திருக்கருவைவிஷயமாக இவர்பாடிய மூன்று அந்தாதிகளாலும், இவர்க்குப் பரமசிவனிடத்திலுள்ள மெய்யன்பு தெளிவாக வெளியாகின்றது. கொக்கோக மெனப்படும் மதனநூலும் இவர் செய்தது என்பது சிலர்கொள்கை.

இவர் இந்த அந்தாதிகள் இயற்றியதற்குக் காரணம்:—இவர்க்குக் காமவொழுக்கமிகுதியால் தொழுநோய் நேர்ந்ததுபற்றிக் கழிவிரக்கங்கொண்டு திருக்கருவைத்தலத்தில்வந்து சிவபிரான்மீது அந்தாதிகள்மூன்றையும் பாடித் துதித்தமாத்திரத்தில் அந்நோய் நீங்கப்பெற்று நற்கதிபெற்றனர் என்று கூறுவர்.

இவர்க்குக் கல்விகற்பித்த ஆசிரியர் - சுவாமிநாததேவர். தீக்ஷாகுரு - அகோரசிவாசாரியர். இந்தஇரண்டு ஆசிரியரையும்பற்றித் தாம்பாடிய சில நூல்களில் வணக்கங் கூறியுள்ளார்.

காப்பு.

காப்பு - காத்தல். அது, இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும். ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்கவல்லதோர் கடவுளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்து. கடவுள்வணக்கம், இரண்டுவகைப்படும்; வழிபடுகடவுள்வணக்க மென்றும், ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்க மென்றும். வழிபடுகடவுள்வணக்கமாவது - தாம் தாம் குலதெய்வமாகக் கொண்டு ஆராதிக்கின்ற கடவுளை வணங்குதல். இதற்கு உதாரணம் - வைஷ்ணவசமயத்தார் விஷ்ணுவையும், சைவமதத்தவர் சிவனையும் வணங்குதல் போல்வன. ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கமாவது - தாம் தாம் செய்ய எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்குத் தகுதியையுடைய கடவுளை வணங்குதல்; இதற்கு உதாரணம் - இராமாயணங்கூறுபவர் இராமனையும், கந்தபுராணமுரைப்பவர் சுப்பிரமணியமூர்த்தியையும் வணங்குதல் போல்வன. இக்காப்புச்செய்யுள், சிவபிரானது மூத்ததிருக்குமாரரான விநாயகரைப் பற்றியது. சைவசமயத்தவரான இந்நூலாசிரியராற் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள், தம்மைச் சரணமடைந்தவர்கள் தொடங்குந் தொழில்கட்கு வருகிற விக்கினங்களைப் போக்குதலாலும் தம்மை அடையாமல் அகங்கரித்தவர்கள் ஆரம்பிக்கின்ற செய்கைகட்குப் பலஇடையூறுகளை உண்டாக்குதலாலும் 'விக்நேச்வரர்' என்று திருநாமம்பெற்றுள்ள ஸ்ரீவிநாயகமூர்த்தியைக் குறித்த தாதலால், வழிபடுகடவுள் வணக்கமாம்.

> நீட்டும் பனுவற் கருவையந் தாதித் தெரியலெந்தை
> சூட்டும் படிக்குத் துணைசெய்த வாசுடர் சூழ்பிறங்கல்
> வெட்டின் புறத்து முனிமொழி பாரத மென்றுநிற்கக்
> கோட்டுந் தவளப் பிறைக்கோட்டு மும்மத குஞ்சரமே.

(இ - ள்.) முனி மொழி பாரதம் - வியாசமுனிவன் கூறியருளிய மகாபாரதமானது, என்றும் - எப்பொழுதும், நிற்க - (உலகத்தில்) நிலைபெற்று விளங்கும்படி, (அப்பாரதத்தை), சுடர் சூழ் - (சூரிய சந்திரர் ஆகிய இரு) சுடர்களும் வலம் வருகின்ற, பிறங்கல் - மேருமலையாகிய, வெட்டின் புறத்து - எட்டினிடத்தில், கோட்டும் - எழுதிய, தவளம் பிறை கோடு - வெண்மையான பிறைச்சந்திரன் போன்ற ஒற்றைத்தந்தத்தையும், மும் மதம் - மூன்றுமதங்களையுமுடைய, குஞ்சரம் - யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுள்,— நீட்டும் (என்னால்) எழுதப்பெற்ற, பனுவல் - நூலாகிய, கருவை அந்தாதி - திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி யென்னும் பெயரையுடைய, தெரியல் - பாமாலையை, எந்தை சூட்டும் படிக்கு - எனது பரமபிதாவாகிய சிவபிரான் அணிந்துகொள்ளும்படி, துணை செய்த ஆ - உதவிசெய்த விதம் என்ன ஆச்சரியம்! [மிகவும் வியக்கத்தக்கது என்றபடி]; (எ - று.)

இங்ஙனம் விநாயகமூர்த்தியை வணங்கியதனால், எடுத்த கருமம் இடையூறின்றி இனிதுமுடியு மென்பது, கருத்து. இது, வாழ்த்து வணக்கம் வரு

பொருளுரைத்தல் என்ற மூன்றுவகையான மங்களங்களுள், வாழ்த்தின் பாற்படும்; வணக்கத்தின்பாற்படு மென வுரைப்பினுமாம். கருவையந்தாதிப் பனுவல்தெரியல் என்றது, திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய சிவபெருமான் மீது மலர்கள்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பூமாலைபோன்று சொற்கள்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பாமாலையாகிய பிரபந்தமென்க. மேருமலையைச் சூரிய சந்திரர்கள் நாடோறும் வலமாவருகின்றன வென்பது, நூல் துணிபு. வேத வியாசமகாமுனிவர் மகாபாரதநூலை இயற்றியருகிறபொழுது, விநாயகர் அந் நூலை மகாமேருமலையிலே எழுத்தாணிகொண்டு எழுதியருகையில், இடையிலே அவ்வெழுத்தாணி ஒடிந்துபோய்விட, வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுத மென்றவகையாய் யானைமுகக்கடவுளாகிய தமதந்தங்களில் ஒன்றைப் பறித்து அதனை எழுத்தாணியாகக்கொண்டு அம்மகாபாரதத்தை யெழுதி [illegible]

[illegible]

[illegible] யக்கோலமெல்லாம், [illegible] என்று [illegible] ப்பெருமானை [illegible] காண்க. [illegible] றது - [illegible] பால், சூரிய சந்திரரைக் குறிக்கும். பிறங்கல் - (மேருகூடத்தாரும் காணப்படுமாறு ஓங்கி) விளங்குவது என மலைக்குக் காரணக்குறி. முனி - [illegible]. குஞ்சரம் - காட்டுப்புதர்களிற் சஞ்சரிப்பது என்றும், துதிக்கையையுடையது என்றும் காரணங் கூறுவர்.

நூல்.

1\. சீரணிகொன்றைச்சடைக்காடுமுக்கண்ணுஞ்செம்முகமுங்
காரணிகண்டமுநான்குதிண்டோளுங்கருவைப்பிரான்
வாரணிமென்முலையொப்பனைபாகமும்வண்கமலத்
தேரணிசெம்பொற்றுணைத்தாளுமென்னெஞ்சிடங்கொண்டவே.

(இ - ள்.) கருவை பிரான் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானது, சீர் அணி கொன்றை சடை காடும்-அழகுபொருந்திய கொன்றைமலரையணிந்த (கபர்த்தமென்னுஞ்) சடைத்தொகுதியும், முக் கண்ணும் - மூன்று கண்களும், செம் முகமும் - சிவந்த திருமுகமும், கார் அணி கண்டமும் - (விடமுண்டதனாற்) கருநிறம்பொருந்திய திருக்கழுத்தும், நான்கு திண் தோளும் - வலிய நான்குதிருத்தோள்களும், வார் அணி மெல் முலை ஒப்பனை பாகமும் - கச்சையணிந்த மெல்லிய தனங்களையுடைய ஒப்பனையென்னுந் திருநாமம்பூண்ட உமாதேவியைக் கொண்டுள்ள இடப்பாகமும், வண் கமலத்து ஏர் அணி செம்பொன் துணை தாளும் - வளப்பமுள்ள தாமரைமலரின் அழகைக்கொண்ட சிவந்த செம்பொன்னினாலாகிய வீரக்கழலை யணிந்த இரண்டு திருவடிகளும், என் நெஞ்சு - எனது மனத்தை, இடம் கொண்ட - (தமக்கு) வாழுமிடமாகக் கொண்டன ; (எ - று)

யான் எப்பொழுதும் திருக்கருவைச் சிவபெருமானது சடை முதலியவற்றையே தியானிப்பே னென்பதாம்; "இறைப்பொழுதும் நீங்கா திருகண்ணும் நெஞ்சகம், கறைக்களமுஞ் செஞ்சடிலக்காடும் - பிறைக்கொழுந்தும், புண்டரிக வாண்முகமும் பூங்கனவினீழலோன், ஒண்டரளப்புன்மூரலும்" என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும். இறைவனுக்குக் கண்மூன்றும் மூச்சுடராம். திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்து அதனினின்று உண்டான ஆலாகலவிஷத்தைக் கண்டு அஞ்சியோடின தேவர்களின் வேண்டுகோளால் சிவபிரான் அதனை உண்டு கண்டத்தில் நிறுத்தியதனால், 'காரணிகண்டம்' எனப்பட்டது. ஒப்பனை - அலங்காரம்; உடையவளுக்குப் பண்பாகுபெயர். ஒப்பனையென்பது - திருக்கருவைச்சிவபிரானது தேவியாரின் திருநாம மென்பர். 'சடைக்காடும்' என்று தொடங்கி 'துணைத்தாள்' என்று முடித்தமையால், இது - கேசாதிபாதபரியந்தமாக நூலாசிரியர் சிவபிரானைத் தாம் அநுபவிக்கின்றமை பெறப்படும்.

எல்லா நூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வருத்துக் கூறவேண்டுவது மரபாகலின். 'சீர்' என்று தொடங்கினர் ; "வழிபடுதெய்வ வணக்கஞ்செய்து, மங்கலமொழிமுதல்வகுத், தெடுத்துக்கொண்ட விலக்கண விலக்கியம், இடுக்கணின்றி யினிதுமுடியும்," "சீர் மணி பரிதி யானை திரு நில முலகு திங்கள், கார் மலை சொல் லெழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத் தேர் பொன், எருழு மிவைமூவாறும் இதன்பரியாயப்பேரும், ஆருமங்கலச்சொல் செய்யுளாய்ந்து முன்வைக்க நன்றாம்" என்பன நோக்குக.

கொன்றை - அதன்மலர்க்கு முதலாகுபெயர். செம்பொன் - அதனுலாகிய கழலுக்குக் கருவியாகுபெயர். கொண்ட - 'அன்' சாரியை பெறாத பலவின்பால்முற்று: ('அன்' சாரியை பெறின் 'கொண்டன' என நிற்கும்)

'ஒப்பனை பாகம்' என்பதில் அடங்கிய கதை:—முன்னொருகாலத்தில் கைலாசகிரியிலே சிவபிரானும் உமாதேவியும் ஏகாஸநத்தில் நெருக்கமாக வீற்றிருந்தபொழுது, பிருங்கியென்னும் மகாமுனிவர் பரமசிவனைமாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்ய விரும்பி ஒருவண்டுவடிவமெடுத்து அவ்வாசனத்தை இடையிலே துளைத்துக்கொண்டு அதன்வழியாய் நுழைந்துசென்று அம்பிகையை விட்டுச் சிவபிரானைமாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்ய, அதுகண்ட பார்வதிதேவி தன்பதியை நோக்கி 'முனிவன் என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யாமைக்கு ஏது என்ன?' என்று வினவ, உருத்திரமூர்த்தி 'இம்மைமறுமைகளில் இஷ்டசித்தி பெற விரும்புபவர் உன்னையும் முத்திபெறவிரும்புபவர் என்னையும் வழிபடுவர்; இது நூல்துணிபு' என்று சொல்ல, அது கேட்ட தேவி 'இறைவனது வடிவத்தைப் பிரிந்து தனியேயிருந்ததனாலன்றோ எனக்கு இவ்விழிவு நேர்ந்தது' என்று இரங்கி, தான் சிவபிரானை விட்டுப் பிரியாதிருக்குமாறு கருதி, புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய கேதாரத்திற் சென்று தவம்புரிந்து வரம்பெற்று அப்பிரானது வடிவததிலே இடப்பக்கத்தைத் தனக்கு இடமாக அடைந்து அவ்வடிவிலேயே தான் ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றனளென்பதாம். இங்ஙனம் வலப்பாகம் சிவரூபமும் இடப்பாகம் பார்வதிரூபமு மாகுமாறு தனதுவடிவத்தில் ஒருபங்கை அம்பிகைக்குக் கொடுத்துத் தான் ஒருபங்காயுள்ள சிவபிரான் அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தியாவன். (க)

2. இடங்கொண்டசென்னிநிலனுறத்தேவரிறைஞ்சமன்றி
னடங்கொண்டிடப்பண்டுநான்செய்ததெத்தவநாண்மலர்சேர்
தடங்கொண்டவாவிபுடைசூழ்கருவைத்தனிமுதலே
வடங்கொண்டபூண்முலையொப்பனைகேள்வவிவ்வையகத்தே.

(இ - ள்.) நாள் மலர் சேர் - அன்றலர்ந்த [புதிய] மலர்கள் பொருந்திய, தடம் கொண்ட - விசாலமான, வாவி - நீர்நிலைகளால், புடை சூழ் - (எல்லாப்) பக்கங்களிலும் சூழப்பெற்ற, கருவை-திருக்கருவையென்னுந் திவ்வியதலத்தில் எழுந்தருளிய, தனி முதலே - ஒப்பற்ற முதற்கடவுளே! வடம் கொண்ட பூண் முலை - முக்தாஹாரம் முதலாகிய ஆபரணங்களை பணிந்த தனங்களையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனைதேவியார்க்கு, கேள்வ - கணவனே!—இ வையகத்து - இந்த நிலவுலகததிலே, தேவர் - தேவர்கள், இடம் கொண்ட சென்னி-(தமது) பெருமைபொருந்திய தலைகள, நிலன் உற - தரையிற் படுமாறு, இறைஞ்ச - வணங்கும்படி, மன்றில் - திருச்சபைகளில், நடம் கொண்டிட - (நீ) திருநடஞ்செய்ய, (அதனைச்சேவிததற்கு), நான் பண்டு செய்தது - நான் முற்பிறப்பிற் செய்தது, எ தவம் - எவ்வகையான அருந்தவமோ? (எ - று.)

நான் முற்பிறப்பில அரும்பெருந்தவஞ்செய்ததனால்தான், தேவர்களும் பயபக்திவிநயங்களுடன் வந்து தண்டனிடும் நினது திருநடனதரிசனம்

இப்பிறப்பில் எனக்கு நேர்ந்தது என்பதாம். இப்பிறப்பில் தமக்குத் திருநடனதரிசனங் கிடைத்ததுபற்றி இந்நூலாசிரியர் தமது முற்பிறப்பின் தவத்தை ஊகிப்பதனால், இச்செய்யுள் - அநுமானாலங்காரத்தின்பாற்படும். சிதம்பரத்தில் கனகசபையில் வியாக்கிரபாத பதஞ்சலி முனிவர்கட்காகவும், மதுரையில் வெள்ளியம்பலத்தில் தடாதகைப்பிராட்டியாரின் திருக்கலியாண மகோற்சவத்துக்கு வந்த தேவர் முனிவர்கட்காகவும், திருநெல்வேலியில் தாமிரசபையில் வேதபுருஷன் முதலியோர்க்காகவும், திருவாலங்காட்டில் இரத்தினசபையில் காளிதேவிக்காகவும், திருக்குற்றாலத்தில் சித்திரசபையில் அகத்தியமுனிவர் முதலியோர்க்காகவும் சிவபிரான் திருநடனஞ் செய்தருளுகின்றனனென்க; இந்நடனங்களைத் தரிசித்தற்பொருட்டு வானுலகத்தவரான தேவர்களும் இந்நிலவுலகத்திற்கு வந்து தமது தலைகள் மண்ணிற்படும்படி கீழ்விழுந்து ஸாஷ்டாங்கமாகச் சேவிப்பரென்பது, முதலடியின் கருத்து. சாதாரணமாகப் பிறைவணங்கவேண்டாத சென்னி யென்பார் 'இடங்கொண்ட சென்னி' என்றார். தனிமுதல் - முதற்கடவுளான மும்மூர்த்திகளுள்ளும் முதல்வன் என்றபடி.

தேவர் - மற்றெல்லாரினும் மிக்குவிளங்குபவரென்பது, அவயவப்பொருள் தவம், வாவி - தபஸ், வாபீ என்ற வடசொற்கள் சிதைந்து வந்தன. பூண் - காரணப்பொதுப்பெயர். (உ)

3. வையந்தொறுங்கலிக்கோடையில்வாடிவருந்துமுயி
ருய்யும்படிக்கோருறுதிகண்டேனுமைபாகம்வைத்த
மெய்யன்கருவைப்பிரான்செழுமாணிக்கவெற்பனைய
செய்யன்கனைகழற்றாமரைப்போதின்றிருநிழலே.

(இ - ள்.) வையம் தொறும் - (நான் செய்தவினைகட்கு ஏற்பப் பிறப்பெடுத்த) இடங்களிலெல்லாம், கலி கோடையில் - தீவினையின் கொடுமையினால், வாடி - வாட்டமடைந்து, வருந்தும் - வருந்துகின்ற, உயிர் - (எனது) உயிரானது, உய்யும் படிக்கு - ஈடேறும்வண்ணம், ஓர் உறுதி - அழிவில்லாததோர் புகலிடத்தை, கண்டேன்-அறிந்துகொண்டேன்; (அது யாதெனில்,—
உமை பாகம் வைத்த மெய்யன் - உமாதேவியை வாமபாகத்திற் கொண்ட திருமேனியையுடையவனும், செழு மாணிக்கம் வெற்பு அனைய செய்யன் - செழுமையான மாணிக்கமலைபோன்ற செந்நிறமுடையவனுமாகிய, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, கனை கழல் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை யணிந்த, தாமரை போதின் - (திருவடித) தாமரைமலரின், திரு நிழலே - அழகிய நிழலேயாம்; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபிரானது திருவடிநீழல், தீவினைப்பயனாக நேர்ந்த பலபிறவிகளிலும் தாபமுற்று வாடிய எனது உயிர்க்கு அவ்வெப்பத்தைத் தீர்த்துக் குளிர்ச்சியைத்தரு மென்பதாம்; "காதம்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கு அங்கோர்நிழலில்லை நீருமில்லை உன், பாதநிழலல்லால் மற்றோருயிர்ப்பிடம் நானெங்குங்காண்கின்றிலேன்," "நிறைப்பான்கழலன்றிச் சன்மவிடாய்க்கு

நிழலில்லையே" என்றார் பிறரும். வெயிலில் அடிபட்டுவருந்தியவர்க்கே நிழலின் இன்பம் தெரிதல் இயல்பா மென்பது, இச்செய்யுளில் விளங்குதல் காண்க. நிழலின் இனிமையை உணர்த்தவேண்டித் திருவடிகளை 'தாமரைப் போது' என்று உருவகமுகத்தாலேயே கூறினர். கலிக்கோடை யென்றது-தீவினைப்பயனால் சேர்ந்த பிறவித்துயரத்தை யுணர்த்தும். அவை, தன்னைப் பற்றிவருவதாகிய ஆத்யாத்மிகமும், தெய்வச்செயலால் நிகழ்வதாகிய ஆதிதைவிகமும், பிறவுயிர்களைப்பற்றி நேர்வதாகிய ஆதிபௌதிகமுமான தாபத்ரயங்களாம். சிவபெருமான் செந்நிறமுடையனாதல்பற்றி, அப்பிரானுக்கு மாணிக்கவெற்பு உவமை கூறப்பட்டது.

வையந்தொறும், தொறு - இடப்பன்மைகுறிக்கும் இடைச்சொல். கண்டேன் என்றவிடத்து, காணுதல்-அறிதலென்னும் பொருளது. உமை=உமா: இச்சொல்லுக்கு, உ - அம்ம, மா - வேண்டா என்று பொருளாம்: இமவானுக்கும் மேனகைக்கும் புதல்வியாய்ப்பிறந்த பார்வதிதேவி தான் மிக்க இளமையில் சிவபெருமானை மணஞ்செய்துகொள்ளவிரும்பித் தவஞ்செய்யச் செல்லுகையில், பெற்றோரால் 'அம்ம! வேண்டா' என்று தடுக்கப்பட்டதுபற்றி, இவட்கு இப்பெயர் அமைந்தது. செய்யன் - செம்மையென்ற பண்பினடியாப் பிறந்த ஆண்பாற்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர் போது - மலரும்பருவத்து அரும்பு. (ங.)

4. திருவுங்குலனுமனையுஞ்சிறாருஞ்சிறந்தசெவ்வி
யுருவுந்தவமுங்கடிதெய்தலாமுமைமாதுகொங்கை
மருவும்புயத்தர்களாநிழலார்செக்கர்வானநிறம்
பொருவுஞ்சடிலர்திருத்தொண்டின்மேலன்புபூண்டவர்க்கே.

(இ - ள்.) உமை மாது கொங்கை மருவும் புயத்தர் - பார்வதிதேவியினது தனங்களைத் தழுவுகின்ற தோள்களையுடையவரும், செக்கர் வானம் நிறம் பொருவும் சடிலர் - செவ்வானத்தின் நிறத்தை யொத்த [சிவந்த] சடையையுடையவருமாகிய, களா நிழலார் - திருக்களாமரத்தின்நிழலி லெழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கருவைச்சிவபிரானது, திருத்தொண்டின்மேல் - அடிமைத்திறத்தில், அன்பு பூண்டவர்க்கு - ஆவலுடையவர்கட்கு,—திருவும் - செல்வத்தையும், குலனும் - உயர்குலத்தையும், மனையும் - நல்லமனைவியையும், சிறாரும் - புதல்வர்களையும், சிறந்த செவ்வி உருவும் - சிறப்புப்பெற்ற அழகிய ரூபத்தையும், தவமும் - (மற்றமுள்ள) புண்ணியப்பயன்களையும், கடிது எய்தல் ஆம் - விரைவில் அடைதல்கூடும்; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபிரானுக்கு மெய்யன்போடு திருத்தொண்டுபூண்டு ஒழுகுபவர், அதன் பயனாக இம்மைமறுமைப்பயனனைத்தையும் பெற்று மேம்படுவரென்றவாறு. மனை - மனைவிக்கு இடவாகுபெயர். 'சிறார்' என்று பன்மையாகக் கூறியதனால், "மக்களைப் பெற்று மகிழ்வ ரில்வையத்தே" என்றவாறு பலபுதல்வரைப் பெறுவ ரென்பது, பெறப்படும். திருக்கருவையில் சிவபெருமான் திருக்களாமரத்தின் நீழலி லெழுந்தருளி யிருத்தலால், அவரை

'களாநிழலார்' என்றார். இதுபற்றியே, இவ்வகைப்பிரபந்தங்களில் செய்யுள் தோறும் பிரபந்தத்தலைவன் பெயரையேனும் தலப்பெயரையேனும் கூறும் மரபிற்கு ஏற்க, வேறாக இத்தலத்துச் சிவபிரான் திருநாமம் இச்செய்யுளிற் குறிக்கப்படவில்லை யென்க. செவ்வி - பண்படியாப்பிறந்த பெயர். செக்கர் - பண்புப்பெயர். சடிலர் = ஜடிலர்: ஜடையையுடையவர்: வடமொழித்தத்தி தாந்தநாமம். (௪)

5. பூண்டவராவும்புலித்தோலுடையும்புவனமுட்ட
நீண்டவரா லுமறியாச்சரணமுநீண்முடியுந்
தாண்டவராயர்முகலிங்கநாதர்தமியனுக்கோ
ராண்டவராகிவந்தேதிருக்காட்சியளித்தனரே.

(இ - ள்.) தாண்டவராயர் - நடராஜப்பெருமானாகிய, முகலிங்கநாதர் - திருமுகம் விளங்கிய லிங்கவடிவமாகவுள்ள திருக்கருவைச் சிவபெருமான்,— தமியனுக்கு - வேறுகதியற்ற எனக்கு, ஓர் ஆண்டவர் ஆகி வந்து - ஒப்பற்ற தலைவராக எழுந்தருளி,—பூண்ட - தாம் அணிந்துள்ள, அராவும் - பாம்பையும், புலி தோல் உடையும் - புலித்தோலாடையையும், புவனம் முட்ட நீண்டவரா லும் அறியா சரணமும் - (தமது திருமுடி) அண்டத்தின் மேன்முகட்டில் முட்டும்படி (திரிவிக்கிரமாவதாரமாக) நீண்ட திருமாலினாலும் (தேடியுங்) காணமுடியாத திருவடியையும், நீள் முடியும் - (அவ்வாறே பிரமனாலுங் காண வொண்ணாத) நீண்ட திருமுடியையும், திரு காட்சி அளித்தனர் - தரிசனந் தந்தருளினார்; (எ - று.)

சிவபெருமான் பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழன்று வருந்திய என்னைத் தமது நிர்ஹேதுககிருபையால் வலியத்தடுத்து ஆட்கொண்டு காட்சிகொடுத் தருளின ரென்பதாம். பூண்ட என்ற அடைமொழி 'புலித்தோலுடை' என் பதனோடும் இயையும். தாண்டவராயர் - தாண்டவராஜர். தாளலயங்களுடன் இயலுங் கூத்து, ந்ருத்யம் எனப்படும்: இது - லாஸ்யம் தாண்டவம் என்னும் இருவகுப்பினது: அவற்றுள் லாஸ்யமென்பது-மென்மையினால் இனிமையாக ஆடுவது: தாண்டவமென்பது - மென்மையின்றி உத்கதமாக ஆடுவது. இவற் றின் விரிவை, பரதசாஸ்திரத்திற் காணலாம். முகலிங்கநாதர் - லிங்கவடி வத்தில் திருமுகத்தின் தோற்றம் அமையப்பெற்ற கடவுள்: இது, இவ் வூர்ச் சிவபெருமானது திருநாமங்களு ளொன்றாம். தமி - தனி.

'பூண்டஅராவும் புலித்தோலுடையும்' என்பதில் அடங்கிய கதை:— பரமசிவன் தன்னைமதியாத தாருகவன முனிவர்களது மனநிலையைப் பரி சோதிக்கநினைந்து ஒருவிடவடிவங்கொண்டு அவர்கள்வீடுகள்தோறுஞ்சென்று பிக்ஷாடனஞ்செய்து தன்னைநோக்கிக் காதல்கொண்ட அவர்கள்பத்தினிமார் களது கற்புநிலையைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பொறாமற் கோபம்மூண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசாரயாகமொன்றுசெய்து அவ்வோமத்தீயினின்று மெழு ந்த நாகங்கள் பூதங்கள் மான் புலி யானை முயலகன் வெண்டலை முதலிய

வற்றைச் சிவனைக் கொன்றுவிடும்படி ஏவ, சிவபெருமான் தன்மேற்சீறிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும் பூதங்களைக் கணங்களாகவும் கொண்டு, மானைக் கையிலேந்தி, புலியைத் தோலையுரித்து உடுத்து, யானையினுட் சென்று உடல்பிளந்து அதன் உரிவையைப் போர்த்துக்கொண்டு, முயலகனை முதுகிற் காலாலூன்றி, வெண்டலையைக் கையிற்பற்றிச் சடைமேலணிந்து அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாகச் செய்துவிட்டன னென்பதாம்.

புவனம்முட்ட நீண்ட கதை:—மகாபலியென்னும் அசுரராஜன் தன் வல்லமையால் இந்திரன்முதலிய யாவரையும் வென்று மூன்றுஉலகங்களையும் தன்வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக்கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச் சரணமடைந்து வேண்ட, அப்பெருமான், குள்ளவடிவான வாமனவதாரங்கொண்டு அந்தப்பலியினிடஞ் சென்று தன்காலடியால் மூவடி மண் வேண்டி அதுகொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை யளாவி வளர்ந்து ஓரடியாற் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து மூன்றாமடிக்காக அவன்முடியிற் காலை வைத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கின னென்பதாம்.

'நீண்டவராலும் அறியாச் சரணம்' என்பதி லடங்கிய வரலாறு:— தாம்தாம் முதற்கடவுளென்னுங் கருத்துக்கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் பகைமைபூண்டு போர்தொடங்கிய பிரமவிஷ்ணுக்களின் மாறுபாட்டை யொழித்தற்பொருட்டுப் பரமசிவன் அவ்விருவர்க்கும் நடுவில் பெரியதொரு சோதி வடிவமாய்த் தோன்றி நின்று, 'இதன் அடியையும் முடியையும் தேடுங்கள்' என்றுசொல்ல, 'அதனை முன்னங்கண்டவரே முதல்வர்' என்றுசொல்லிப் பிரமன் அன்னப்பறவைவடிவமாய் முடியைக்காண விண்பறந்தும் விஷ்ணு பன்றியுருவமாகி அடியைக்காண மண்ணிடந்துஞ் சென்று பலகாலந்தேடியும் முடியடிகளைக் காணமாட்டாமற்போயின ரென்பதாம். இவ்வரலாற்றால், அம்முழுமுதற்கடவுளின் திறம் எவராலும் அறிதற்கொண்ணாத தென்பது பெறப்படும். (௫)

6. அளியுமளிதருமானந்தமாகியளவிறந்த
களியுமிரண்டற்றகாட்சியுங்காட்டிக்கருணைசெய்தார்
வெளியும்பவனமுந்தீயுந்தண்ணீரும்வியனிலமு
மொளியொன்றியவுருவக்களவீசருளத்திருந்தே.

(இ - ள்.) வெளியும் - ஆகாயமும், பவனமும் - காற்றும், தீயும் - நெருப்பும், தண் நீரும் - குளிர்ச்சி பொருந்திய ஜலமும், வியன் நிலமும் - பெரிய பூமியும், (ஆகிய பஞ்சபூதங்களையும்), ஒளி ஒன்றிய உருவம் - ஒளிபொருந்திய தமதுஉருவமாகக்கொண்ட, களவு ஈசர் - திருக்களாமரத்தின் கீழெழுந்தருளியுள்ள திருக்கருவைச் சிவபிரான்,—உளத்து இருந்து - (எனது) மனத்தின்கண் வீற்றிருந்து,—அளியும் - (தமது நிர்ஹேதுகமாகிய) கருணையையும், அளிதரும் - அத்தண்ணளியாலுண்டாகின்ற, ஆனந்தம் ஆகி - இன்பமயமாய், அளவு இறந்த - வரம்பில்லாமற் சுரக்கின்ற, களியும் - பெருங்களிப்பையும்,

இரண்டு அற்ற காட்சியும் - (நான் வேறு சிவம் வேறு என்று) இரண்டாகக் கொள்ளாத அத்வைதஞானத்தையும், காட்டி - எனக்கு உண்டாக்கி, கருணை செய்தார் - (என்மீது) அருள் செய்தார்; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபெருமான் தமது நிர்ஹேதுக கிருபையால் சிவாத்வைதஜ்ஞாநத்தை எனக்கு அருள்செய்து யான் வரம்பிலின்பமடையுமாறு கருணைபுரிந்தன ரென்பதாம். அளிதருமானந்தமாகி அளவிறந்த களி - சிவபிரானது திருக்கருணையால் தோன்றிய சிவாத்துவைதஜ்ஞாநத்தாலுண்டாகுஞ் சுகோதயத்தில் நிகழும் பேரின்பம். இரண்டற்ற காட்சி - நிர்விகற்பஞானம். "சங்கரனோடொக்கவுறைந்து இவரவனே அவனிவரா விடாதே யுடந்தையாய்ச் சிவன்றேற்றமொன்றுமே காண்பர்" என்றபடி தான் அவன் என்னும் வேறுபாடு இல்லாதவாறு சிவனைத் தரிசித்துத் தந்மயமாதல்; விகல்பம் - வேறுபாடு: அஃது இன்மை - நிர்விகல்பம்; இதுவே சிவாத்வைத மெனப்படும். த்வைதம் - வேற்றுமை - (ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் வேறெனல்:) அதற்கு எதிரானது - அத்வைதம். பஞ்சபூதங்களினாலேயே இயன்ற இவ்வுலகங்களிலுள்ள பொருள்களிலெல்லாம் இறைவன் வியாபித்து அவற்றிற்கு நியாமகனாக நிற்கின்றானென்பது, 'வெளியும்......களவீசர்' என்ற தொடரினால் விளங்கும்; பாஞ்சபௌதிகமான பொருள்களையெல்லாம் சிவபிரான் தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு அவற்றின்குணங்கட்கெல்லாம் நியாமகனாய் நிற்கின்றா னென்பது, கருத்து. இவ்வாறு இருக்குங் கடவுளின் சொரூப முணர்தல், இரண்டற்றகாட்சியென்று நூல்களிற் கூறப்படுகின்றதென்க. ஐம்பெரும்பூதங்களுள் முதலில் ஆகாயமும், ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து அக்கினியும், அக்கினியிலிருந்து அப்பும், அப்பிலிருந்து பிருதிவியும் தோன்றின முறைமை மூன்றாமடியில் விவரிக்கப்பட்டது. பாஞ்சோதியென்று சொல்லும்படி இறைவன்திருமேனி பேரொளிவடிவமானமையால், அது, 'ஒளியொன்றியவுருவம்' எனப்பட்டது. களவீசரென்பது - களவு ஈசர் என்றும், கள ஈசர் என்றும் பிரியத்தக்கது. இவற்றுள், முதலது - குறியதன் கீழ் ஆகாரம் குறுகி உகரமேற்றதும், பின்னது - குறியதன்கீழ் ஆகாரங் குறுகியதனோடு மாத்திரம் நின்றதுமாம். (சு)

7. உள்ளக்கமலத்தினிற்களவீசரென்னொப்பனையோ
டெள்ளத்தனையுமகலாக்குடிகொண்டிருளறுத்துக்
கள்ளக்கலரொடுங்கூடாதெளியனைக்காத்தளித்த
வள்ளற்குணத்தின்றகுதியையேதென்றுவாழ்த்துவனே.

(இ - ள்.) கள ஈசர்—, ஒப்பனையோடு - தமதுதேவியாரோடு,—என் - எனது, உள்ளம் கமலத்தினில் - மனமாகிய தாமரையில், எள் அத்தனையும் அகலா - எள்ளளவும் [மிகச்சிறுபொழுதும்] நீங்காமல், குடி கொண்டு - எழுந்தருளியிருந்து, இருள் அறுத்து - அஜ்ஞாநவிருளை அறக்கெடுத்து, கள்ளம் கலருடன் கூடாது - வஞ்சனைக்குணமுள்ள கீழ்மக்களோடு (யான்) சேராதவாறு, எளியனை - ஏழையாகிய அடியேனை, காத்து அளித்த - பாதுகாத்தரு

ளிய, வள்ளல் குணத்தின் தகுதியை - உதாரகுணத்தின் பெருமையை, ஏது என்று வாழ்த்துவன் - என்னவென்று சொல்லித் துதிப்பேன், (யான்)? (எ-று.)

அறிவென்பது சிறிதுமில்லாத என்மீது கருணைகொண்டு எனது ஹ்ருதயாரவிந்தத்தி லெழுந்தருளியிருந்து பலபடியாக உதவிய சிவபிரானது உதார குணத்தை வரையறுத்துச்சொல்லவொண்ணாதென்பதாம். ஒருவரை நற்கதியிற்சேரவொட்டாது நரகத்திற் செலுத்துவனவான அஜ்ஞாநமும், அதனால் தோன்றுந் தீயிணக்கமுமாகிய இவ்விரண்டினின்றுந் தம்மைக்காத்த பேருதவியை இச்செய்யுளாற் பாராட்டிக் கூறினாரென்க: இதனால், தமது விரோதி ஸ்வரூபம் நீங்கியமை பெறப்படும். என் - சிறுமைக்குக் காட்டுவதோரளவை. பொருள்களின் உண்மைத்தன்மை புலனாகாதபடி மறைத்தல்பற்றி, அஜ்ஞாநம் ‘ இருள் ’ எனப்பட்டது. வள்ளல்குணமாவது - அருளாமைக்குஉரிய தீக்குணங்கள் பல தம்மிடத்து நிறைந்திருக்கவும் தாம் வேண்டியிரவாதிருக்கையில்தானே இறைவன் இறைவியோடும் வலியத் தம்மிடத்தில் வந்து தமது தீக்குணத்தை யொழித்து ஆட்கொண்டருளிய உதாரகுணம். அகலா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். கலர் - துஷ்டர்: வடமொழி. (எ)

8. வாழ்த்திடநாவுண்டுபாவிக்கநீயுண்டுமண்ணிலுறத்
தாழ்த்திடச்சென்னியுமுண்டுகண்டாய்தண்களவின்மல
ரூழ்த்திடுநீழலுறைவாரடியுண்டுனைநிரயம்
வீழ்த்திடுவாருமுண்டோநெஞ்சமேயென்மெலிவதுவே.

(இ-ள்.) நெஞ்சமே - (எனது) மனமே!—வாழ்த்திட-(சிவபெருமானது திருக்குணங்களைக் கூறி) வாழ்த்துதற்கு, நா உண்டு - (நம்மிடத்தில்) நாக்கு உள்ளது; பாவிக்க - (இடைவிடாமல் அப்பிரானைத்) தியானிப்பதற்கு, நீ உண்டு - நீ இருக்கிறாய்; மண்ணில் உற தாழ்த்திட - பூமியிற் பொருந்தும்படி வணங்குவதற்கு, சென்னியும் உண்டு - தலையும் உள்ளது; தண் களவின் மலர் - குளிர்ந்த திருக்களாமரத்தின் புஷ்பங்கள், ஊழ்த்திட - சொரிய, நீழல் - (அதன்) நிழலில், உறைவார் - வாழ்கின்ற சிவபிரானது, அடி - திருவடிகள், உண்டு - (நமக்கு நற்கதியளிப்பதற்குச்) சித்தமாகவுள்ளன; (அங்ஙனமாக), உனை - உன்னை, நிரயம் வீழ்த்திடுவாரும் - நரகத்தில தள்ளுபவர்களும், உண்டோ - உளரோ? [ஒருவருமிலர்]; (ஆதலால்), மெலிவது என் - (நீ) வருந்துவதற்குக் காரணம் யாதோ? (எ - று.)—கண்டாய் - முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம்.

கடவுள் தன்னைவழிபட்டு ஈடேறுமாறு நமக்குத் திரிகரணங்களையும் தந்து, நமக்குத் தீக்கதி நேரவொட்டாது பாதுகாத்தற்கும் தான் சித்தனாக இருக்கையில் மெலிவதற்குக் காரண மொன்றுமில்லை யென்று தமது நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தியவாறு. சிவபிரான் தன்னைச்சரணமடைந்த மார்க்கண்டேயனென்னும் பரமபக்தனைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டுக் கூற்றுவனை யுதைத்த திருப்பாதங்களை யுடையவனாதலால், அவனை வழிபடுகின்ற நமக்கும் தீக்கதிநேரவொட்டாது அப்பிரான் காத்திடுவ னென்பது, ‘ களவின்...நீழலுறை

வாரடியுண்டு உனை நிரயம் வீழ்த்திடுவாரு முண்டோ' என்பதன் குறிப்பு. திரிகரணங்களுள் மெய்யைக் கூறவேண்டியவிடத்துச் சென்னியைக் கூறியது, உத்தமாங்கமாதலி னென்க.

அருமையான மனிதப்பிறப்பெடுத்ததற்குப் பயன் - பசுபதியாகிய சிவபிரானை வாக்கினால் துதித்தலும், மனத்தினால் நினைத்தலும், தலையினால் வணங்குதலுமே யென முன்னிரண்டடிகளில் விளங்கும்; "கண்ணுதலாலய நோக்குங் கண்களே கண்கள் கறைக்கண்டன் கோயில்புகுங் கால்களே கால்கள், பெண்ணொருபாகனைப் பணியுந் தலைகளே தலைகள் பிஞ்ஞகனைப் பூசிக்கும் கைகளே கைகள், பண்ணவன் சீர்பாடு நன்றே நன்று பரன்சரிதையே கேட்கப்படுஞ் செவிகளே செவிகள், அண்ணல்பொலங்கழல் நினைக்கு நெஞ்சமே நெஞ்சம் அவனடிக்கீ ழடிமைபுகும் அடிமையே அடிமை" என்ற பிரமோத்தரகாண்டமும் இங்கு நோக்கத்தக்கது "நாவாயிலுண்டே நமோ நாரணாவென்று, ஓவாதுரைக்குமுரையுண்டே - மூவாத, மாக்கதிக்கட்செல்லும்வகையுண்டே யென்னொருவர், தீக்கதிக்கட் செல்லுந் திறம்" என்ற பாசுரத்தின் வாய்பாடு கொண்டது, இச்செய்யுள்.

உண்டு - இருதிணை யைம்பால் மூவிடங்கட்கும் பொதுவான குறிப்பு வினைமுற்று. சென்னியும், உம்மை - இறந்ததுதழுவியது நீழல் - நீட்டல் விகாரம் நிரயம் - தற்சமவடசொல். மெலிவதுவே - உயிர்வரக் குற்றியலுகரம் கெடாது நின்றது. (அ)

9 மெலிவிக்கு நோய்க்கு மடவா ரிழைத்தவினைக்குமுயிர்
நலிவிக்குங்காலபடர்க்குமஞ் சேன்றமிழ்நாவலரான்
மலிவிக்குங்கீர்த்திக்களவீசர் கூன்பிறைவாணிலவாற்
பொலிவிக்குஞ்செஞ்சடையார் தடுத்தாளப்புகுந்தபின்னே.

(இ - ள்.) கூன் பிறை - (தமது முடிமீது அணிந்த) வளைந்த பிறைச்சந்திரனது, வாள் நிலவால் - ஒளிபொருந்திய நிலாவினால், பொலிவிக்கும் - விளங்குகின்ற, செஞ் சடையார் - செந்நிறமான சடையை யுடையவராகிய, தமிழ் நாவலரால் மலிவிக்கும் கீர்த்தி களா ஈசர் - தமிழ்ப்புலவர்களாற் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்ற புகழையுடைய திருக்கருவைச் சிவபெருமான், தடுத்து - (பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழலாதபடி என்னை) விலக்கி, ஆள - ஆட்கொள்ள, புகுந்த பின் - தொடங்கிய பிறகு,—மெலிவிக்கும் நோய்க்கும் - (உடம்பை வலியழியச் செய்கின்ற)வியாதிகட்கும், மடவார் இழைத்த வினைக்கும் - இளமகளிர் செய்கிற காமமயக்கத்திற்கும், உயிர் நலிவிக்கும் காலபடர்க்கும் - (அந்திமகாலத்தில்) உயிரைவருத்த வருகின்ற யமதூதர்க்கும், அஞ்சேன் - (இனி) அஞ்சமாட்டேன், (யான்); (எ - று.)

பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழலாதவாறு கடவுளால் தாம் தடுத்தாளப் பெற்று அவனது கருணைக்கு இலக்காகிவிட்டமையால், இனித் தம்மைக் கருமத்தினால் வருவனவான நோய்களாலும் யமபடராலும் ஒன்றும் நலிவுசெய்ய

முடியாது என்ற துணிபுகொண்டும், சிவபிரானே வலியத்தடுத்தாட்கொண்டு காக்குமாறு புரிந்த திருவருள்நோக்கம் தம்மிடத்துப்பதிந்திருக்கையில் இனி மகளிர்மோகவலையில் மனஞ்சிக்காது என்ற பேருறுதிகொண்டும், நோய் முதலியவற்றிற்கு அஞ்சேனென்கிறாரென்க. எவ்வகைநோய்க்கும் இறைவன் மருந்தாவனென்பது, இங்குப் போதரும்.

மடம் - இளமை; அதனையுடையவர் மடவார்; இனி, மகளிர்க்கு உரிய நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்ற குணங்கள் நான்கனுள் மடமைக்குணமுடையவர்: மடமாவது - எல்லாமறிந்தும் ஒன்றும் அறியாதுபோலிருத்தல்: கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை யெனவும்படும். காலன் என்ற வடமொழிப்பெயர்-(பிராணிகளின்) ஆயுட்காலத்தைக் கணக்கிடுபவனென்று காரணப்பொருள்படும். படர் - தூதர்: வடசொல். நாவலர் - நாக்கினாற் பாடல்பாட வல்லவர். கீர்த்தி - உரையென்னுந் தென்மொழியின் பொருள் கொண்ட வடமொழி. பொலிவிக்கும் = பொலியும்: தன்வினைப்பொருளில் வந்த பிறவினை: இதனை, வடநூலார் 'ஸ்வார்த்தேணிச்' என்பர்.

'பிறைநிலவாற் பொலிவிக்குஞ் செஞ்சடையார்' என்பதில் அடங்கிய கதை:—சந்திரன் தக்ஷமுனிவனது புத்திரிகளாகிய அசுவினிமுதலிய இருபத்தேழுநட்சத்திரங்களையும் மணஞ்செய்துகொண்டு அவர்களுள் உரோகிணியென்பவளிடத்து மிகவுங்காதல்கூர்ந்து அவளுடனே எப்பொழுதுங்கூடி வாழ்ந்திருக்க, மற்றைமகளிரது வருத்தத்தை நோக்கி, முனிவன் அவனை 'க்ஷயமடைவாயாக' என்று சபிக்க, அச்சாபத்தாற் சந்திரன் பதினைந்து கலைகளுங் குறைந்து மற்றைக்கலையொன்றையும் இழப்பதற்குமுன்னம் சிவபிரானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்புரிந்து அவ்வொற்றைக்கலையைத் தன் தலையிலணிந்து மீண்டுங் கலைகள்வளர்ந்துவரும்படி அநுக்கிரகித்தன னென்பதாம். இவ்வரலாற்றால், சிவபிரான் தன்னையடைந்தார்க்குக் குறைதீர்த்தருளுந் தன்மையனென்பது விளங்கும். (௯)

10. புகுவதுமூப்புவனப்போடிளமையும்போயதினி
மிகுவதுநோயுந்துயருமென்றாலடன்மேவலரூர்
நகுவதன்முன்னெரித்தோர்களவீசரைநாம்பணியத்
தகுவதுகாணெஞ்சமேயிதுபோலுஞ்சதிரில்லையே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - (எனது) மனமே!—வனப்போடு - உடம்பினழகுடனே, இளமையும்—, போயது - கழிந்திட்டது; புகுவது - இனி விரைவில் உண்டாவதற்குஉரியது, மூப்பு - முதுமைப்பருவம்; இனி - இனிமேல், நோயும் - வியாதியும், துயரும் - (அதனாலுண்டாகுந் துன்பமும், மிகுவது - மிகவும்வளர்ந்து வருத்துதற்குஉரியன; என்றால்—, அடல் - வலிமையையுடைய, மேவலர் - பகைவர்களாகிய அசுரர்களது, ஊர் - திரிபுரங்களை, நகுவதன்முன் எரித்தோர் - சிரித்தற்குமுன்னே எரித்துஅழித்தவராகிய, களவீசரை—, நாம் பணிய தகுவதுகாண - நாம்வணங்குதல் தக்கதாம்; இது போலும்- இச்செயலைப்போன்ற, சதிர் - சாமர்த்தியம், இல்லை - வேறொன்றுமில்லை,

உடல் நிலைகுலைந்து அழியுந்தருணத்தி லிருத்தலால், அது அடியோடு கெடுதற்குமுன்னே அவ்வுடலினுள்ளிருக்கும் உயிர் நற்கதிபெறுமாறு சிவபெருமானை வணங்குவதே இப்போது செய்வதற்குரிய தக்கஉபாய மென்பதாம். 'மேவலரூர்நகுவதன்முன்னெரித்தோர்' என்ற தொடர் - சிவபிரான் தமக்குப்பகைவராய் எதிர்ந்த திரிபுரத்துஅசுரர்களை அழித்ததுபோல, அப்பிரானைச்சார்ந்த நமது தீவினைகளையும் அக்கடவுள் மிக எளிதில் எரித்துவிடுவ ரென்ற கருத்தைக் குறிப்பித்தலால், கருத்துடையடைமொழியணியின்பாற்படும். மேவலரூர்நகுவதன்முன்னெரித்தோர் என்றது - காரியத்தின் விரைவைக் குறிக்கும்: இவ்வாறு காரியம் முன்னும் காரணம் பின்னும் நிகழ்ந்தனவாகக் கூறுவது - மிகையுயர்வுநவிற்சியணி; இதனை, வடநூலார் அத்யந்தாதிஶயோக்தி யென்பர். இளமைப்பருவம் கழியுங்காலத்தில் தன்னுடனிருந்த அழகும் அழிதல் இயல்பாதலால் 'வனப்போடு இளமையும் போயது' என்றும், முதுமைப்பருவம் பிணிக்கும் துன்பத்துக்கும் ஆதாரமாயிருத்தலால் 'புகுவது மூப்பு; இனி மிகுவது நோயுந் துயரும்' என்றும், வெகு விரைவில் ஈடேறுதல் கர்மம் ஜ்ஞாநம் முதலிய உபாயங்களால் இயலாதாகையால் அவற்றையொழித்துச் சிவபெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகக் கொள்ளுதலே எளிதில் ஈடேறுதற்குஉரிய உபாய மென்பார் 'களவீசனை நாம் பணியத்தகுவது; இதுபோலுஞ் சதிரில்லை' என்றுங் கூறினர்.

மிகுவது நோயுந் துயரும் - ஒருமைப்பன்மைவழுவமைதி: தனித்தனி மிகுவது என்க. மேவலர் - பொருந்ாதவர் எனப் பகைவர்க்குக் காரணக்குறி. ஈசர் - எல்லாப்பொருளையும் நியமிப்பவர்: வடசொல். பணிய என்னும் செயவெனெச்சம், தொழிற்பெயர்த்தன்மைப்பட்டு 'தகுவது' என்ற பயனிலைக்கு எழுவாயாக நின்றது. சதிர் - சதுரனிடத்திலுள்ள குணம்.

மேவலரூரெரித்த கதை:—தாரகாசுரனதுபுத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி தாரகாக்ஷன் கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் மிக்கதவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெருவரம்பெற்று மயனென்பவனால் சுவர்க்கம் பூமி பாதாளம் என்னும் மூன்று இடங்களிலும் முறையே பொன் வெள்ளி இரும்பினால் அரணவகுத்து இயற்றப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்குந் தன்மையையுடைய மூன்று பட்டணங்களைப் பெற்றுச் சிவபூஜைசெய்துகொண்டு அச்சிவபக்தியின் மகிமையால் எவர்க்கும் அழிக்கவொண்ணாதவராய் அத்தகைய மற்றும்பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம்நினைத்தஇடங்களிற் பறந்துசென்று பலவிடங்களின்மேலும் இருந்து அவ்வவ்விடங்களைப் பாழாக்கிவருகையில், அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மாயையினால் ஜிநாவதாரமும் புத்தாவதாரமுஞ் செய்து பற்பலதீயவழிகளைக் கற்பித்து உபதேசித்து மயக்கி அவ்வசுரர்களைச் சிவத்வேஷிகளாகச் செய்துவிட்டபின்பு, தேவர்கள்பிரார்த்தனைப்படி சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும், சந்திரசூரியர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்கு வேதங்களையும் நான்கு குதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், மகாமேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேஷனை வில்நாணியாகவும், விஷ்ணுவை

வாயுவாகிய சிறகு அமைந்த அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், மற்றைத்தேவர்களைப் பிறபோர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்த சன்னத்தனாகிச் சென்று போர்செய்ய யத்தனித்துப் புன்சிரிப்புச்செய்து அச்சிரிப்பினின்று தோன்றிய நெருப்பினால் அவ்வசுரர்கள் பலரையும் பட்டணங்களோடு எரித்தருளின னென்பதாம். (௧௦)

11. சதுரானனனுந்திருநெடுமாலுஞ்சதமகனுங்
கதிராயிரம்விரிக்குஞ்சுடரோனுங்கலாதரனு
மதிரார்கலிக்கிறையுந்தொழுதேத்தவருள்புரிந்தோன்
முதிராமுகிழ்முலையொப்பனைகேள்வன்முகலிங்கனே.

(இ - ள்.) முதிரா - இளமைமாறாத, முகிழ் முலை - தாமரையரும்பு போன்ற தனங்களையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மைக்கு, கேள்வன் - கணவனாகிய, முகலிங்கன் - முகலிங்கப்பெருமான்,—சதுர ஆனனனும் - (நான்கு திக்கையும் நோக்கிய) நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனும், திரு நெடு மாலும் - ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும், சதமகனும் - நூறுஅசுவமேதயாகங்கள் செய்து தேவராஜ்யத்தைப்பெற்ற இந்திரனும், ஆயிரம் கதிர் விரிக்கும் சுடரோனும் - (தனது) ஆயிரங்கிரணங்களை வெளிவீசுகின்ற சூரியனும், கலாதரனும் - (பதினாறு) கலைகளைத் தரித்தவனான சந்திரனும, அதிர் ஆர்கலிக்கு இறையும் - ஒலிக்கின்ற கடலுக்கு அரசனாகிய வருணனும், தொழுது ஏத்த - வணங்கித் துதிக்க, அருள் புரிந்தோன - கருணை செய்தான் ; (எ - று.)

பிரமன் முதலிய எல்லாதேவர்களும் சிவபிரானது திருவருளினாலேயே ஸத்தை பெறுகின்றன ரென்று அசசிவபிரானது தேவாதிதேவனாந்தன்மையை வெளியிட்டவாறு கதிர் ஆயிரம் விரிக்குஞ் சுடரோன் - ஸஹஸ்ரகிரணனான சூரியன். சதுராநநன், ஶதமகன், கலாதரன், முகலிங்கன் - வடசொற்கள். ஆர்கலி - நிறைந்தஓசையையுடையது எனப் பொருள்படுங் காரணக்குறி ; வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை இசசொல், 'அதிர்' என்ற அடைமொழி பெற்றுவந்ததனால் உறப்புப்பொருள் கருதாது கடலென்ற மாத்திரமாக நின்றதென்க. "பெற்றாள் சகதண்டங்களனைத்தும் மவைபெற்றும், முற்றாமுகிழ்முலையாள்" என்ப வாதலால், 'முதிராமுகிழ் முலை யொப்பனை' என்றார் (௧௧)

12. முகலிங்கன்றென்கருவைக்களவீசன்முதல்வனன்பர்
புகலிங்குலிகச்சடிலப்பிரான்புழைக்கையுரிநல்
லகலிங்கமாகவுடுத்தோனடியர்க்கடிமைசெய்யா
திகலிங்கெவனெஞ்சமேமுத்திசார்தலெளிதல்லவே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே—!—முதல்வன் - முழுமுதற்கடவுளும், அன்பர் புகல் - தொண்டர்கட்கு அடைக்கலமாயிருப்பவனும், இங்குலிகம் சடிலம் பிரான் - சாதிலிங்கம் போன்ற [செந்நிறமாகிய] சடைமுடியையுடைய தலைவனும், புழைக் கை உரி நல்ல கலிங்கம் ஆக உடுத்தோன் - யானைத்

தோலைச் சிறந்த ஆடையாகத் தரித்தவனும், முகலிங்கன் - முகலிங்கனென்னுந் திருநாமமுடையவனுமாகிய, தென் கருவை களா ஈசன் - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கருவையிற் களாமரத்தின்கீழ் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானது, அடியர்க்கு - அடியார்களுக்கு, அடிமை செய்யாது - தொண்டுசெய்யாமல், இங்கு-இப்போது, இகல் - மாறுபடுவது, எவன் - யாதுகாரணமோ? (நீ இவ்வாறே இருப்பாயாயின்), முத்தி சார்தல் - நற்கதியடைதல், எளிது அல்ல - எளிமையான காரியமாகாது [மிகவும் அருமையானதேயாம்]; (எ - று.)

சிவபிரானடியார்கட்கு அடிமைசெய்தால்தான் முத்திசித்திக்கு மென்று தமது நெஞ்சத்தை நோக்கி உபதேசித்தவாறு. அன்பர் புகல் இங்குலிகச் சடிலப் பிரான் என்று ஒருதொடராக எடுத்து - தொண்டர்களால் துதிசெய்யப்படுகின்ற செந்நிறமான சடைமுடியையுடைய கடவுள் என்றும் உரைக்கலாம். இப்பொருளில், புகல் என்பது - வினைத்தொகையாம்; முன்னைய பொருளில், புகுதற்கு உரிய இடம் எனக் காரணக்குறியால் வந்த பெயர்ச்சொல். புழைக்கை-துவாரத்தையுடைய துதிக்கையையுடையது என வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி. உரி - உரித்தெடுக்கப்படுவது; தோல்: செயப்படுபொருள் விகுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். (கெடாதாயின், உரிவையென நிற்கும்.) முத்தி = முக்தி; பற்றுக்களை விட்டு அடையுமிடமென வடமொழிக்காரணச்சிறப்புப்பெயர்: 'வீடு' என்ற தமிழ்மொழியும் இப்பொருளதே.

புழைக்கையுரியைக் கலிங்கமாக உடுத்த கதை:—அருந்தவமியற்றிப் பெருவரம்பெற்ற கஜாசுரனென்பவன் தேவர் முனிவர் முதலியோரை இடைவிடாது வருத்தித் துரத்த, அஞ்சியோடிவந்து சரணமடைந்த அவர்களது வேண்டுகோளினாற் பரமசிவன் சென்று தன்னை யெதிர்த்துப் போர்செய்ய வந்த அவ்வசுரனைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளிக் கொன்று தோலையுரித்துப் போர்த்தன னென்பதாம். இனி, தாருகவனத்துமுனிவ ரேவிய யானையினுட் சென்று உருத்திரமூர்த்தி உடல்பிளந்து அதனுரிவையைப் போர்த்துக்கொண்டன னென்றுங் கூறுவர்.

இச்செய்யுளில் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க. திரிபாவது - ஒவ்வோரடியிலும் முதலெழுத்துமாத்திரம் வேறுபட்டிருக்க, இரண்டு முதலிய பலஎழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள் வேறுபடுவது; இதனையும் யமகவகையி லடக்குவர் ஒருசாரார். (கஉ)

13. அல்லும்பகலுமொழியாதுதம்புகழாதரித்துச்
சொல்லும்படிக்குக்கவிநாவளித்தெனைத்தொண்டுகொண்டார்
வல்லுங்குழைமுலையொப்பனைபாகர்வரிசிலையாக்
கல்லுங்குழைத்தபுயத்தர்களாநிழற்கண்ணுதலே.

(இ - ள்.) வல்லும் குழை முலை ஒப்பனை பாகர் - (ஒப்பாகமாட்டாமையாற்) சூதாடுகருவியும் தளர்ந்து பின்னிடுகின்ற தனங்களையுடைய உமாதேவியை வாமபாகத்தி லுடையவரும், வரி சிலை ஆ கல்லும் குழைத்த புயத்தர் - கட்டமைந்த வில்லாக மகாமேருமலையையும் வளைத்த திருக்கையை

யுடையவரும், களா நிழல் கண் நுதல் - திருக்களாநிழலி லமர்ந்த நெற்றிக் கண்ணையுடையவருமாகிய சிவபெருமான்,— தம் புகழ் - தமது திருக்கீர்த்தியை, ஆதரித்து - விரும்பி, அல்லும் பகலும் ஒழியாது சொல்லும் படிக்கு - இரவும் பகலும் இடைவிடாது சொல்லுமாறு, கவி நா அளித்து - கவி பாட வல்ல நாவைத் தந்து, எனை தொண்டு கொண்டார் - என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்டார் ; (எ - று.)

இரும்பை ரஸமிட்டுப் பொன்னுக்குவதுபோல, ஐம்பொறிகட்கு இலக்காகிக் கல்நெஞ்சனாய்த் திரிந்த என்னைத் திருவருள்நோக்கஞ்செய்து திருத்திப் பணிகொண்டு எப்பொழுதும் தனது திருப்புகழ்களையே கவிபாடித் துதிக்கும் கவனசக்தியையுங் கொடுத்தருளினன் இறைவ னென்பதாம்; "நன்கவிஞனுக வியனுவளித்து நாடோறுந், தன்கழலே பாடுந் தரமளித்தான்" என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும். மகளிர்தனத்துக்குப் பிரசித்தஉபமானமாகக் கூறப்படுகின்ற சூதாடுகருவியையும் தனது அழகின்மிகுதியால் குழையச்செய்கின்ற தனங்கள் என்று உபமானத்திற்கு உபமேயத்தினுங் குறைபாடுதோன்றக் கூறியது - எதிர்நிலையணியின்பாற்படும். வரிசிலையாக் கல்லைக்குழைத்த புயத்தர் என்ற தொடர் - எனதுகன்னெஞ்சையும் தம்திறத்துக் குழையச்செய்து கவிபாடுவித்தற்கு ஏற்ற திறமுடையவர் என்ற பொருளைக் குறிப்பிக்கும். இவ்வாறு ஒருபொருளை உட்கொள்ளுமாறு அடைமொழியமையவைத்தது - கருத்துடையடைமொழியணியாம். வல்லும், கல்லும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. கல் என்ற பொதுப்பெயர் இங்குச் சிறப்பாய், மேருமலையைக் குறித்தது. ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். கண்நுதல் - கண்ணை நுதலிலுடையவனென வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. (கஙு)

14. கண்கொண்டுபார்த்தவிடந்தொறுந்தோன்றுங்கருவைப்பிரான்
விண்கொண்டதிங்கள்குடிகொண்டவேணியும்வெண்ணகையும்
பண்கொண்டவேதப்பவளச்செவ்வாயும்பணைப்புயமுந்
தண்கொண்டகொன்றைத்திருமார்புந்தாமரைத்தாள்களுமே.

(இ - ள்.) கருவை பிரான் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபிரானது, விண் கொண்ட திங்கள் குடி கொண்ட வேணியும் - வானத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற பிறைச்சந்திரன தங்கப்பெற்ற சடைமுடியும், வெள் நகையும் - வெண்மையான சிரிப்பும், பண் கொண்ட வேதம் பவளம் செம் வாயும் - ஸ்வரங்களைகொண்டுள்ள வேதங்களை முதலில்வெளியிட்ட பவழம்போலச் சிவந்த வாயும், பணை புயமும் - பருத்த திருக்கைகளும், தண் கொண்ட கொன்றை திருமார்பும் - குளிர்ச்சிபொருந்திய கொன்றைமலர்மாலையை யணிந்த அழகிய திருமார்பும், தாமரை தாள்களும் - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளும், கண் கொண்டு பார்த்த இடம் தொறும் தோன்றும் - (எனது) கண்பார்வை செல்லுமிடமுழுதுங் காணப்படும் ; (எ - று.)

எப்போதும் திருக்கருவைச் சிவபிரானையே இடைவிடாமல் தியானிக்கின்ற எனது அந்தத்தியானத்தின் முதிர்ச்சியால் சிவபெருமானது திருவுரு

வம் எப்போதும் என் கண்செல்லுமிடங்களிலெல்லாம் வெளிப்பட்டுத்தோன்று மென்பதாம்: "என்கண்ணிடத்திலகலாதசெல்வ னெழிலார்களாவின்முதல் வன்" என்றார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும். கடவுளின் கேசாதிபாதபரியந்த மான அவயவங்களில் ஈடுபட்டுக் கூறியவாறு. சிரிக்கும்போது பற்களினொளி வெளித்தோன்றுதல்பற்றி, வெள்ளொளி யெனப்பட்டது; பற்களின் வெள் ளொளியை நகைமேலேற்றிக்கூறிய உபசாரவழக்கு. வேதம் - உதாத்தம் அநு காத்தம் ஸ்வரிதம் ப்ரசயம் என்னும் நான்குஸ்வரங்களையுடைய தாதலால், 'பண்கொண்டவேதம்' என்று கூறப்பட்டது. சிவபிரான் ஆதியில் தமது திருவாக்கால் வேதங்களை வெளியிட்டமைபற்றி, 'வேதப்பவளச்செவ்வாய்' என்றார்: "மறைமுதற்கிளந்தவாயான் மதிமுகிழ்முடித்தவேணி, யிறைவர்" என்றதுங் காண்க. (கச)

15. தாளாலுதைத்தது கூற்றுவன்மார்பந்தடக்கையுகிர்
வாளாலறுத்தது நான்முகன்சென்னிமணிவலபத்
தோளால்வளைத்தது மாமேருநெற்றிச்சுடர்விழியால்
வேளாடல்செற்றகருவாபுரியுறைவிண்ணவனே.

(இ - ள்.) கருவா புரி உறை விண்ணவன் - திருக்கருவையென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமான், (தனது), தாளால் - பாதத் தால், உதைத்தது - உதைத்துத்தள்ளியது, கூற்றுவன் மார்பம் - யமனது மார் பாகும்: தட கை உகிர் வாளால் - பெரியகையிலுள்ள நகங்களாகிய வாளி னால், அறுத்தது - கிள்ளியறுத்தது, நான்முகன் சென்னி - பிரமனது (ஐந் தாந்) தலையாகும்; மணி வலயம் தோளால்- இரத்தினமிழைத்துச்செய்த (கேயூர மெனப்படும்) வளையலை யணிந்த தோளினால், வளைத்தது - (வில்லாக) வளைத் தது, மா மேரு - மகாமேருபர்வதமாகும்; நெற்றி சுடர் விழியால் - நெற்றியி லுள்ள அக்கினிஸ்வரூபமான திருக்கண்ணினால், செற்ற(து) - எரித்தழித் தது, வேள் ஆடல் - மன்மதனது வலிய உடம்பாகும்; (எ - று.)

சிவபெருமான் செயற்கரியதொழிலைச் செய்து தனது உறுப்புக்களாற் பகைவரை வலியொடுக்கும் பேராற்றல்படைத்தவ னென்பதாம்: "மூரலாற் றுளான் முளரித்திருக்கண்ணாற், காருலாஞ்சோலைக் கருவேசர் - நேரலரூர், சுட்டார் வெங்கூற்றை யுதைத்தார் தொல்வேளையெய்ய, வொட்டாதெரித்தா ருடல்" என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும்.

வேள் - விருப்பம்; ஆண்பெண்களுக்கு விருப்பத்தை யுண்டாக்குங் கட வுளுக்கு ஆகுபெயர்; இனி, கண்டாரால் விரும்பப்படுங் கட்டழகையுடையவ னெனினுமாம்: இச்சொல் முருகக்கடவுளுக்கும் பெயராக வழங்குத லுண்டு; இங்கு முன்னும் பின்னும் வந்த சொற்களால், காமவேளை யுணர்த்திற்று. ஆடல் - அடல் என்பதன் நீட்டல்: வலிமையென்பது பொருள்: ஆகுபெய ரால், வலிமையையுடைய உடலை யுணர்த்திற்று: இனி, ஆடல் - தன்மீது மலரம்புகளை யெய்த குறும்புத்தொழில் எனினுமாம்; இப்பொருளில், இச

சொல் - 'ஆடு' என்னும் முதனிலையடியாகப் பிறந்த தொழிற்பெயர். செற்ற-செற்றது என்பதன் விகாரம்; இனி, இச்சொல்லை இவ்வாறுகொள்ளாமல் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு, 'நெற்றிச்சுடர்விழியால் வேளாடல்செற்ற' என்ற தொடரை 'கருவாபுரியுறைவிண்ணவன்' என்ற தொடர்க்கு அடைமொழியாக்கி, சிவபெருமானது திறமையை விளக்கவேண்டி முதல்மூன்றடிகளிலும் அப்பிரானது ஒவ்வோருறுப்புச் செய்த தொழிலைக் கூறிய ஆசிரியர் ஈற்றடியிலும் அவ்வாறே கூறாது அடைமொழியாகக் கூறினாரெனின், மேற்கூறிவந்த வகையினும் மாறுபடவுரைத்ததாகு மாதலால், எடுப்பழிவு [ப்ரக்ரமபங்கம்] என்னுங் குற்றமாம்; அன்றியும், ஒன்றுசெய்ததொழிலைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியவிடத்து அதனைத் தனியே எடுத்துக்கூறாது அடைமொழியினுட்புகவைத்தலும் ஒரு குற்றமாம்; இதனை, வடநூலார் 'அவிம்ருஷ்டவிதேயாம்ஸம்' என்பர். இச்செய்யுளிலுள்ள ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் செயப்படுபொருள் செய்ததுபோலக் கூறப்பட்டது; "செயப்படுபொருளைச் செய்ததுபோலத், தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கினு ளுரித்தே" என்றார் நன்னூலார்.

தாளாலுதைத்தது கூற்றுவன் மார்பம்' என்பதிலடங்கிய கதை:— மிருகண்டு என்னும் முனிவன் பிள்ளையில்லாக்குறையால் பிரமனைக்குறித்துப் பெருந்தவஞ்செய்தபோது பிரமன் பிரதியக்ஷமாகி, 'அறிவின்மையும் உறுப்புக்குறையும் பெரும்பிணியும் நீக்குணமு முடையனாய் நூறுபிராயம் உயிர்வாழும் புதல்வன் வேண்டுமோ? கூரிய அறிவும் அழகிய வடிவமும் நோயின்மையும் நற்குணமுமுடையனாய்ப் பதினாறுபிராயமே வாழும் குமாரன் வேண்டுமோ? இவ்விரண்டில் நீ விரும்புவது யாது?' என்று வினவ, முனிவன் 'ஆயுள்சிறிதேயெனினும் அறிவும் அழகும் குணமுஞ் சிறந்து பிணியிலனாகுஞ் சற்புத்திரனையே வேண்டுகின்றேன்' என்று தன்கருத்தை விண்ணப்பிக்க, நான்முகக்கடவுள் அவ்வாறே அநுக்கிரகித்தனன். அங்ஙனம் ஊழ்வினையாற் பதினாறுபிராயம் பெற்றுப் பிறந்த புத்திரனான மார்க்கண்டேயன் தனது அற்பாயுசைக் குறித்து வருந்திய தாய்தந்தையரைத் தேற்றித் தான் விதியைக்கடந்து வருவதாகச் சொல்லி, தீர்க்காயுசுபெறுதற்பொருட்டுத் தினந்தோறுஞ் சிவபூஜை செய்து வருகையில், பதினாறுபிராயம் பூர்த்தியாகவே, யமன் தூதரை யனுப்ப, அவர்கள் மார்க்கண்டேயனது தவக்கனலால் அவனையணுகமாட்டாது அவன் செய்யுஞ் சிவபூசைச்சிறப்பைக் கண்டு அஞ்சி வெருண்டோடி யமனிடஞ் செய்திசொல்ல, யமனும் கோபித்துத் தனது மந்திரியான காலனை யேவ, அவன் வந்து பயபயங்களால் அழைக்கவும் மார்க்கண்டேயன் 'வரமாட்டேன்' என்றுசொல்லிவிட, பிறகு, யமன் மிகக் கோபித்துத் தானே நேரில்வந்து மார்க்கண்டேயனைக் காலபாசத்தாற் கட்டியிழுக்கத் தொடங்குகையில், அம்முனிகுமாரன் சிவலிங்கத்தைத் தழுவிக்கொள்ள, யமன் சிவலிங்கமுமுட்பட வலித்திழுக்கும்போது அளவிலாற்றலுடையவனான சிவபிரான் கோபாநுக்கிரகங்களுடன் அங்குநின்று வெளிப்பட்டு யமனைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளி முனிமகனுக்கு என்றும் பதினாறு

பிராயமாகவே அநேககற்பகாலமளவும் இனிதுவாழும்படி தீர்க்காயுசுகொடுத் தருளின னென்பதாம்.

நான்முகன் சென்னி யறுத்த கதை:—ஒருகாலத்திற் பிரமன் தானே முதற்கடவுளென்று கூறிச் செருக்குற்றிருக்கையில், சிவபெருமான் தானே முதல்வனென்று தெரிவிக்குமாறு திவ்வியசொரூபத்தோடு அவனெதிரில் தோன்ற, அப்பிரமனது ஐந்தாம்முகம் 'எனதுநெற்றியினின்று தோன்றிய நீயோ முதல்வன்?' என்றுகூறிச் சிவனைப் பழித்தவளவில், அப்பெருமான் தனது அம்சமான வைரவமூர்த்தியை நோக்கியருள, அவன் தனது இடக்கை விரலின் நகத்துநுனியால் அவ்வைந்தாந்தலையைக் கொய்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே அவன்கையி லொட்டிக்கொள்ளுதலும், உருத்திரமூர்த்தி தருமத்தை உலகத்தவர் அறிந்து அநுஷ்டிக்குமாறு தான் அநுஷ்டித்துக்காட்டும்படி வயிரவனை நோக்கி, இப்பாவந்தொலைய நீ பிச்சையெடுக்கவேண்டும்' என்று உரைக்க, அவன அங்ஙனமே பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று கைக்கபாலத்தோடு பிக்ஷாடநஞ்செய்து திரிந்து, பின்பு காசியைச்சேர்கையில் அந்த க்ஷேத்திரமகிமையால் உடனே கபாலம் கையைவிட்டுநீங்கிற் றென்பதாம்.

வேளாடல் செற்ற கதை:—முன்னொருகாலத்திலே கைலாசகிரியில் சிவபிரான் சனகர்முதலிய நால்வர்க்கு யோகநிலையை யுணர்த்துதற்பொருட்டுத் தான் யோகஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், பிரமனேவலால் மலரம்புகளையெய்து தனது தவத்தைக் கெடுக்கலுற்ற மன்மதனைச் சினந்து நெற்றிக்கண்ணைவிழித்து அதன்நெருப்புக்கு இரையாய் உடம்புஎரிந்து சாம்பலாய்ப் போம்படி செய்தன னென்பதாம். இவ்வரலாற்றினால், மெல்லிய மலரம்பாகிய கருவியைக்கொண்டே பிரமன் முதல் எறும்பீறாகவுள்ள எல்லாவுயிர்களையும் வெல்லும் வில்வன்மையுடைய மன்மதனையும் மிக எளிதில் வென்றனனெனச் சிவபிரானது வெற்றித்திறம் விளங்கும். (கரு)

16. விண்ணிடுவில்லும்புனன்மேற்குமிழியுமின்னுமென்ன
மண்ணிடைத்தோன்றியழியுமிக்காயத்தைமாய்விலதென்
றெண்ணிடுமெண்ணந்தவிர்த்தழியாமுத்தியேறுதற்குப்
பண்ணிடுமேணிகண்டூர்களவீசர்பொற்பாதங்களே.

(இ - ள்.) களவீசர் - திருக்களாமரத்தின்கீ ழெழுந்தருளியிருக்கிற சிவபெருமானது, பொன் பாதங்கள் - அழகிய திருவடிகள்,— விண் இடு வில்லும் - வானத்தில் தோன்றுகின்ற இந்திரதநுசும், புனல் மேல் குமிழியும் - நீரினிடத்துத் தோன்றுகின்ற மொக்குளும், மின்னும் - மின்னலும், என்ன - போல, மண்ணிடை தோன்றி அழியும் - பூமியில் தோன்றி இறக்கின்ற, இ காயத்தை - இந்த மனிதசரீரத்தை, மாய்வு இலது என்று - அழியாமல் நிலைத்து நிற்பது என்று, எண்ணிடும் - (அஜ்ஞாநத்தால்) நினைக்கின்ற, எண்ணம் - எண்ணத்தை, தவிர்த்து - நீக்கி, அழியா முத்தி ஏறுதற்கு - (எப்பொழுதும்) அழியாமல் நிலைத்துநிற்கின்ற முத்தியுலகத்தில் ஏறிச்செல்வதற்கு, பண்

ணிடும் - அமைக்கப்பட்டுள்ள, ஏணி - உபாயமாகும்; (எ - று.)—கண்டீர் - முன்னிலையசை : தேற்ற மெனினுமாம்.

கீழிடத்திலிருந்து மேலிடத்தி லேறுதற்கு ஏணி இன்றியமையாக் கருவியாதல்போல, நிலவுலகத்திலிருந்து மேலுலகமாகிய முத்தியுலகத்தி லேறுதற்குச் சிவபெருமானது திருவடிகள் இன்றியமையாத உபாயமாகுமென்பதாம்; "ஏணியாம் மாக்கதிக்குக் கண்ணன் திருவல்லிக், கேணியான் சீர்" என்றார் பிறரும். இந்திரவில்லும் நீர்க்குமிழியும் மின்னலும் இப்பொழுது தோன்றுவதென்று முன்புதெரியாதிருந்து சடக்கெனத்தோன்றி உடனே உருவழிந்து மாய்வதில், உடம்பிற்கு உவமையாம்; "வானிடுவில்லின்வரவு," "படுமழை மொக்குளிற் பல்காலுந்தோன்றிக், கெடுமிதோர்யாக்கை," "மின்னினின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்" என்பன காண்க. "நில்லாதவற்றை நிலையின வென்றுணரும், புல்லறிவாண்மை கடை" என்றவாறு நிலையில்லாத உடம்பை நிலையுள்ளதென்று மாறுகக்கருதுதல் புல்லறிவாருதலால், நற்கதிபெறவிரும்பி நல்லறிவை நாடுபவர் அப்புல்லறிவைத் தவிர்த்த பின்னரே முத்திபெறுவ ரென்க. (கசு)

17\. பாதாரவிந்தமுஞ்செஞ்சடைக்காடும்பஞ்சாயுதனும்
வேதாவுமின்னமுங்காண்பரியானையென்மெய்த்தவத்தா
னாதாவென்றேத்திக்கருவைக்களாவினறுநிழற்கீழ்க்
காதார்வரிவிழியொப்பனையாளொடுங்கண்டனனே.

(இ - ள்.) (தனது), பாத அரவிந்தமும் - தாமரைபோன்ற திருவடிகளையும், செஞ் சடை காடும் - சிவந்த சடையின்தொகுதியையும், (முறையே), பஞ்ச ஆயுதனும் - ஐந்து ஆயுதங்களையுடைய திருமாலும், வேதாவும் - பிரமனும், (பன்றியாகி மண்ணிடந்தும் அன்னமாகி விண்பறந்தும்), இன்னமும் காண்பு அரியானை - இன்னமுங் கண்டறியமுடியாத சிவபெருமானை,— என் மெய் தவத்தால் - எனது உண்மையான வாழ்வினைப்பயனால், நாதா என்று ஏத்தி - 'எனதுதலைவனே!' என்று துதித்து,—கருவை களாவின் நறு நிழல் கீழ் - திருக்கருவையில் திருக்களாமரத்தினது நறுமணமுள்ள நிழலின்கீழ், காது ஆர் வரி விழி ஒப்பனையாளொடும் - காதளவும் நீண்ட செவ்வரிபரந்த திருக்கண்களையுடைய ஒப்பனையம்மையோடும், கண்டனன் - தரிசிக்கப்பெற்றேன், (யான்); (எ - று.)

திரிமூர்த்திகளுள் மற்றையிருமூர்த்திகளாலும் காணப்பெறாத சிவபெருமானை யான் எனது மெய்த்தவத்தாற் காணப்பெற்றே னென்று, தாம் நல்வினையாற்பெற்ற பேற்றை வியந்துகூறியவாறு. சிவபிரான் பக்தியையுடைய தம்மைப்போன்ற அடியார்க்கு மிகவும் எளியவனென்றும், பக்தரல்லாத பிறர்க்கு மிகவும் அரியவனென்றும் கூறியபடியாம்: 'பூமருவுவேதன் புயல்வண்ணன் கண்டறியாத், தாமமணிமுடியுந் தாளிணையும் - யாமறிய, வாழுங் கருவைவளநகரில் வந்துநின்றான், தாழுஞ்சடைக்களவீசன்" என்னும் வெண்பா

வந்தாதி இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. சிவபெருமானைத் தாம் வத்துமாறு நேர்ந்தது தமது முன்னையநல்வினையே யென்பார் 'என்மெய்த்தவத்தால் நாதா வென்றேத்தி' என்றார்: "விண்ணவர்மகுடகோடி வீழ்ந்திறைஞ்சும் விரைமலர்ச்சேவடிமிசையே,..............கண்ணினீர்வாரக் கருவையம்பரனே கடவுளே யென்றெடுத்தேத்தப், புண்ணியம்புரிந்தேன்" என்றார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும். பாதாரவிந்தம் பஞ்சாயுதன் காண்பரியான், செஞ்சடைக்காடு வேதா காண்பரியான் என முறையே சென்று இயைதலால், முன்னிரண்டடி முறைநிரனிறைப்பொருள்கோளாம்.

பஞ்சஆயுதன் - ஸுதர்ஸநமென்னுஞ் சக்கரமும், பாஞ்சஜந்யமென்னுஞ் சங்கமும், கௌமோதகியென்னுங் கதையும், நந்தகமென்னும் வாளும், சார்ங்கமென்னும் வில்லும் ஆக ஐந்து ஆயுதங்களை யுடையவன்; திருமால். வேதா என்னும் வடசொல்லுக்கு - படைப்புத்தொழிற்கடவுளென்று பொருளாம்.()

18 கண்டேன்கருவைப்பெருமான்றிருவடிகண்டுபற்றிக்
கொண்டேன்பரசமயங்குறுகேன்புல்லர்கூட்டநண்ணிப்
பண்டேபுரிந்தபழவினையாவையும்பற்றறுத்துத்
தொண்டேபுரிவதல்லாற்பின்னைவேறுதொழிலில்லையே.

(இ - ள்.) (யான் முன்னை நல்வினையின்பயனால்), கருவை பெருமான் திருஅடி - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது திருவடிகளை, கண்டேன் - தரிசிக்கப்பெற்றேன்; கண்டு பற்றிக்கொண்டேன் - அவற்றைத் தரிசித்தபின்பு (உபாயமென்று) உறுதியாகக் கைக்கொண்டேன்; (இனிமேல்), பர சமயம் குறுகேன் - (சற்சமயமாகிய சைவசமயத்தைவிட்டுப்) புறச்சமயங்களிற் சென்று சேரமாட்டேன்; (இனி எனக்கு),—புல்லர் கூட்டம் நண்ணி - அறிவீனர்களுடைய கூட்டுறவைப் பெற்று, பண்டு புரிந்த - முன்னேசெய்து (சஞ்சிதமாகச்) சேர்த்த, பழ வினை யாவையும் - பழவினைகளையெல்லாம், பற்று அறுத்து - (தொடர்புஅறுமாறு) அடியோடு ஒழித்து, தொண்டே புரிவது அல்லால் - (சிவபிரானுக்கு) அடிமைசெய்வதேயல்லாமல், பின்னை வேறு தொழில் இல்லை - மற்றும் வேறுதொழில் ஒன்றுமில்லை; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவருளால் அப்பெருமானது திருவடிகளையே உபாயமாகப்பற்றிய எனக்கு, பரசமயங்களிற்சேர்தலில்லையாகி, தீயிணக்கத்தால் தோன்றிய பண்டைப்பழவினைகளையெல்லாம் அடியோடொழித்து அப்பிரானுக்குத் தொண்டுபுரிதலே தொழிலாகு மென்பதாம். 'கருவைப்பெருமான் திருவடி' என்ற தொடர் - இடையேநின்று, முன்னுள்ள 'கண்டேன்' என்றதையும், பின்வரும் 'கண்டுபற்றிக்கொண்டேன்' என்பதையும் தழுவுதலால், இடைநிலைத்தீவகம் எனப்படும்; இதனை, மத்யமதீப மென்பர் வடநூலார். பழவினை - முற்பிறப்புக்களிற் செய்யப்பட்டதனால் தம்மைச்செய்த உயிர்க்குத் தம்பயனாகிய துன்பத்தைப் பிற்பிறப்புக்களில் தவறாதுதருவதாய் அநாதியாக வருகின்ற தீவினை; இது - ஊழ் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

பரசமயம் - சைவமல்லாத மற்றைச்சமயங்கள் : அவையாவன - வைஷ்ணவம் பாக்தம் ஸௌரம் காணபதம் கௌமாரம் என்பன. அறுவகைமதம் - கபிலமதம் கணாதமதம் பதஞ்சலிமதம் அக்ஷபாதமதம் வ்யாஸமதம் ஜைமினிமதம் என்றும்; பௌத்தம் ஜைநம் பைரவம் காளாமுகம் லோகாயதம் சூந்யவாதம் என்றும் பலவகையாகக் கூறப்படும். தொண்டே, ஏகாரம் - பிரிநிலை. 'புல்லர்கூட்டம் நண்ணிப் பரசமயங்குறுகேன்' என்று இயைத்துப் பொருளுரைப்பினுமாம்.

19. இல்லாமைதுன்பமிரவுகல்லாமையிழிவுமடி
பொல்லாதநோய்முதலானவெல்லாமன்றுபோர்விசயன்
வில்லாலடியுண்டபால்வண்ணநாதர்வியன்புகழைச்
சொல்லாதவரையன்றேபிறப்பேழுந்துயர்செய்யுமே.

(இ - ள்.) இல்லாமை - வறுமையும், துன்பம் - துக்கமும், இரவு - இரத்தலும், கல்லாமை - படியாமையும், இழிவு - தாழ்வும், மடி - சோம்பலும், பொல்லாத நோய் - மிகக்கொடிய வியாதிகளும், முதல் ஆன - முதலாகவுள்ள, எல்லாம் - எல்லாத்தீமைகளும்,—அன்று - முற்காலத்தில், போர் விசயன் வில்லால் - போர்செய்த அருச்சுனனது விற்கழுந்தினால், அடியுண்ட - அடிபட்ட, பால்வண்ண நாதர் - பால்போன்ற வெண்ணிறமுடைய திருக்கருவைச்சிவபிரானது, வியன் புகழை - சிறந்த கீர்த்தியை, சொல்லாதவரை அன்றே,—பிறப்பு ஏழும்-(வினைப்பயன்தொடரும்) எழுவகைப்பிறப்பிலும், துயர் செய்யும் - துன்பஞ்செய்யும் ; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருப்புகழைத் துதியாதவர்களை வறுமை துக்கம் முதலிய எல்லாத்துன்பங்களும் வந்து வருத்து மென்பதாம் ; எனவே, சிவபெருமானது திருப்புகழைத் துதிப்பவர் வறுமை துக்கம் முதலிய துன்பமொன்றுமின்றி இனிதுவாழ்வ ரென்பது, பெறப்படும். இல்லாமை - நுகரப்படும் பொருளொன்றுமில்லாமை ; எனவே, வறுமையாம்: இனி, அறிவில்லாமை எனக் கொள்வாருமுளர். இரவு - இல்லாமைபற்றி நிகழுஞ் செயல். மடி - நல்ல செயல் யாதுஞ்செய்யாது வீணேகாலங்கழிக்குஞ் சோம்பல்தன்மை. இனி, 'மிடி' என்ற பாடத்துக்கு - தாரித்திரியம் என்று பொருளாம். பால் வண்ணர் என்பது - திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய சிவபெருமானது திருநாமங்களு ளொன்று; இது, வெண்மைநிறமுடைமையால் வந்த பெயர். பிறப்பேழ் - வினைப்பயன் தொடரும் எழுவகைப்பிறப்பு: அவையாவன - தேவர் மனிதர் விலங்கு புள் ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என்பன.

விசயனதுவில்லா லடியுண்ட கதை:—பாசுபதம்பெறத் தவநிலைநின்ற அருச்சுனனை அழிக்கத் துரியோதனனேவலாற் பன்றிவடிவாய் வந்த மூகாசுரன்மேல் வேடவடிவமாகி வந்த சிவபெருமான் அம்பெய்ய, அதுபிளக்கு முன்னே அருச்சுனன் அம்பொன்று எய்து வராகத்தை விழுத்த, அதுகாரணமாக அவ்விருவர்க்கும் உண்டான போரிற் பரமசிவன் எதிரியினது வில் நாணியை யறுக்க, பார்த்தன் அவ்விற்கழுந்தாற் கடவுளது முடியி லடித்தான்.

பின்பு சிவபிரான் தனது நிஜரூபத்தோடு காட்சிகொடுத்து அவன் வேண்டு கோளின்படி பாசுபதாஸ்திரத்தையும் வில் அம்பறாத்தூணி முதலியவற்றை யும் அருளிப்போயின னென்பதாம். இவ்வாறாலாற்றினால், அன்பர்கள் செய்யுங் குற்றத்தைப் பொறுத்து அருள் செய்யுந் தன்மையன் சிவபிரானென்பது விளங்கும். (கக)

20. செய்யன்கரியமிடற்றன்வெண்ணீற்றன்செம்பாதிப்பச்சை
மெய்யன்செழும்பொற்சடாடவியான்வெவ்வனலெடுத்த
கையன்கருவைப்பெருமானிருவினைகட்டறுக்கு
மையன்சரணஞ்சரணமென்றோதுமருமறையே.

(இ - ள்.) செய்யன் - செந்நிறமுடையவனும், கரிய மிடற்றன் - (விடமுண்டதனால்) கறுத்த கண்டத்தை யுடையவனும், வெள் நீற்றன் - வெண்மையான விபூதியையுடையவனும், செம் பாதி பச்சை மெய்யன் - (தனது திருமேனியிற்) சரிபாதியாகப் பசுமைநிறமுள்ள வடிவமுடையவ னும், செழும் பொன் சடா அடவியான் - செழித்த பொன்மயமாகிய சடைத் தொகுதியையுடையவனும், வெம் அனல் எடுத்த கையன் - வெம்மையாகிய அக்கினியை யேந்திய திருக்கையையுடையவனும், இரு வினை கட்டு அறுக் கும் ஐயன் - (அடியார்களது) இரண்டு வினைகளையும் தொடர்பற ஒழிக்கின்ற தலைவனும், கருவை பெருமான் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளியிருப்பவனு மாகிய சிவபெருமானது, சரணம் - திருவடிகளே, சரணம் - (யாவர்க்கும்) அடைக்கலமாம், என்று—, அரு மறை - (உணர்வதற்கு) அருமையான வேதங்கள், ஓதும் - பலமுறை கூறும்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவடிகளே தஞ்ச மென்பது, வேதத்தின் தேர்ந்த கருத்து என்பதாம். சிவபிரானது அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தியாகிய உருவத்தில் வலப்பாதியாகிய சிவரூபம் செந்நிறமாகவும், இடப்பாதியாகிய அம்பிகைவடி வம் பசுநிறமாகவும் இருத்தலை உட்கொண்டு 'செய்யன் செம்பாதிப்பச்சை மெய்யன்' என்றார்: "மணியுமானாய் மரகதத்திரளுமானாய்" என்ற தேவார மும், "வலப்பாகஞ் செழும்பவளச்சோதியென்ன வாமநீலச்சோதியென்ன மறைப்பாகங், கலப்பான திருமேனி" என்ற பாரதமும காண்க. கருமை நீலம் பசுமை என்ற நிறங்களை அபேதமாகக்கூறுதல், கவிசமயம். சிவபெரு மான் தனது வலப்பால்மேற்கரத்தில் அக்கினியை யேந்தியுள்ளா னென அறிக. நல்வினையும் பிறப்பிற்கு ஏதுவாதலால், அதனையுஞ்சேர்த்து 'இரு வினைகட்டறுக்கு மையன்' என்றார்; "இருள்சேரிருவினையுஞ் சேரா" என்று திருவள்ளுவர் கூறுவதும் இதுபற்றியே. தேவஜந்மம் நல்வினைப்பய னாற் பெரிதும் இன்பம நுகருமாறு நேர்வதாயினும் அத்தேவர்களும் அந்நல் வினை முடிந்தவளவிலே அவ்வுடம்பு ஒழிய மீளவும் இவ்வுலகத்திற் கருமவசத் திற்கு ஏற்ப வேறுபிறவி கொளபவ ராதலும், உயிரைப் பந்தப்படுத்துவதிற் பொன்விலங்கும் இருப்புவிலங்கும் போலப் புண்ணியஜந்மமும் பாபஜந்ம மும் சமமேயாதலும், இவ்விருவகைக் கருமங்களையும் முற்றும் ஒழித்தவர்

களே சிற்றின்பத்திற்கும் பெருந்துன்பத்துக்குமே இடமான எழுவகைப் பிறப்புக்களிலும் புகுதாமற் பேரின்பத்திற்கே இடமான மீளாவுலகமாகிய முத்தியிற் சேர்ந்து மீளவும் பிறத்தலிலராவ ரென்பதும் உணர்க. சரணமென்னுஞ் சொல் இரண்டனுள், முன்னது - சரணம் என்ற வடமொழியின் திரிபும், பின்னது - ஸரணம் என்ற வடமொழியின் திரிபுமாம்.

'செய்யன் கரிய மிடற்றன் வெண்ணீற்றன் செம்பாதிப் பச்சை' என்ற அடியில் ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடான நிறங்களையுணர்த்துஞ் சொற்கள் அமைந்திருப்பது, முரண்தொடையாம்; "சொல்லினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே" என்றது காண்க. இது - பொருளால் வந்த முரண்தொடையாம். (உ0)

21. அருமறையோதியென்பல்வேள்விமுற்றியென்னுதரவா
னருமதைகங்கைமுதற்புனன்மூழ்கியென்னாண்மலர்சேர்
மருமலிசோலைக்கருவைப்பிரான்றிருமந்திரத்தை
யொருமுறையோதித்துறக்கம்புகாதவுணர்விலரே.

(இ - ள்.) நாள் மலர் சேர் - புதிய மலர்கள் பொருந்திய, மரு மலி - நறுமணம் நிரம்பிய, சோலை - சோலைகள்சூழ்ந்த, கருவை - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய, பிரான் - சிவபிரானது, திருமந்திரத்தை - சிறந்தமந்திரமாகிய பஞ்சாட்சரத்தை, ஒரு முறை ஓதி - ஒருகால் உச்சரித்து, (அதன்பயனாக), துறக்கம் புகாத - மேலுலகத்தைச் சென்றுசேராத, உணர்வு இலர் - நல்லறிவு இல்லாதவர்கள்,—(தாம் நற்பயன்பெறவேண்டுமென்று கருதி), அரு மறை ஓதி என் - அரிய வேதங்களை ஓதினால் என்ன? பல் வேள்வி முற்றி என் - பலவகை யாகங்களைச் செய்தால்தான் என்ன? ஆதரவால் - மிக்கவிருப்பத்தோடு, நருமதை கங்கை முதல் புனல் மூழ்கி என் - நருமதை கங்கை முதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களில் நீராடினால்தான் என்ன? [ஒருபயனுமில்லை என்றபடி]; (எ - று.)

சிவபெருமானுக்கு உரிய பஞ்சாட்சரங்களை உச்சரித்து அப்பெருமானுக்கு ஆட்படுதலால்மாத்திரம் கருமமொழிந்து வீடுபெறலாமே யன்றி, வேதமோதுதல், வேள்விசெய்தல், புண்யதீர்த்தங்களில்ஸ்நாநஞ்செய்தல் முதலிய வெறுந்தொழில்களால் வினையொழிந்து நற்கதிபெற முடியாதென்பதாம். உண்மையறிவின்றிச் செய்யப்படுகின்ற ஒழுக்கங்கள் சிறிதும் பயன் தரமாட்டா வென்பது, கருத்து. வேதங்களைப் பலகால் ஓதுவது பலயாகங்களைச்செய்வது பலபுண்யதீர்த்தங்களிற்சென்று ஸ்நானஞ்செய்வது முதலிய காயக்கிலேசங்களான தொழில்களைச் செய்தும் பெறுதற்கரிய நற்பதவியை, ஒருகால் சிவபிரானது திருமந்திரத்தை உச்சரித்தமாத்திரத்தாற் பெறலாகுமென்று அம்மந்திரத்தின் மகிமையை உணர்த்தியவாறு. 'ஆதரவால்' என்பதை 'அருமறையோதியென்', 'பல்வேள்விமுற்றியென்' என்றவற்றோடுங் கூட்டலாம். இங்கு 'ஆதரவால்' என்று அடைமொழிகொடுத்துக் கூறியத

னால், நெருப்பென்று உணராது மிதித்தாலும் அது மிதித்தவர் பாதங்களைச் சுடுதல்போலத் திருமந்திரத்தை ஆதரவின்றி உச்சரித்தாலும் அது தவறாது நற்பயனைத் தருமென்பது, தொனிக்கும்.

ஓதி, முற்றி, மூழ்கி என்ற செயவெனெச்சங்கள் - ஓதினால் முற்றினால் மூழ்கினால் எனச் செயினென்னும் வினையெச்சமாகப் பொருள்படுதலால், எச்சத்திரிபுகளாம். மந்திரம் - (தன்னை) மந்நுசெய்தவரைக் காப்பதென்று காரணப்பொருள்படும் பெயர். துறக்கம் - (ஸம்ஸாரபாசபந்தங்களைத்) துறந்து அடையும் இடம் எனக் காரணக்குறி. (உக)

22 உணங்குந்தவத்தர்கருத்திலும்வேதத்தினுச்சியிலு
மணங்கொண்டசோலைக்கயிலாயவெற்பிலுமாமறையோர்
கணங்கொண்டுபோற்றிசெய்பொன்னம்பலத்துங்கருவையிலு
மிணங்கும்பொருளென்னிதயாரவிந்தத்திருக்கின்றதே

(இ-ள்) உணங்கும் தவத்தர் கருத்திலும் - (உடம்பு) வாடுதற்குக் காரணமான தவத்தையுடையவர்களது மனத்திலும், வேதத்தின் உச்சியிலும் - வேதங்களின் அந்தங்களான உபநிஷத்துக்களிலும், மணம் கொண்ட சோலை கயிலாயவெற்பிலும் - நறுமணம் பொருந்திய சோலைகளையுடைய திருக்கைலாசமலையிலும், மா மறையோர் கணம் கொண்டு போற்றி செய் பொன் அம்பலத்தும் - சிறந்த வேதமுணர்ந்த அந்தணர்கள் கூட்டங்கூடி வணங்குகின்ற திருச்சிற்றம்பலத்திலும், கருவையிலும் - திருக்கருவையென்னூர் திவ்விய தலத்திலும், இணங்கும் - அன்போடு எழுந்தருளிய, பொருள் - பரம்பொருள், — என் இதய அரவிந்தத்து - எனது மனமாகிய தாமரையில், இருக்கின்றது —; (எ - று)

சிவபெருமானை அடியேன் அன்போடு தியானித்தலுற்றபின் அப்பெருமான் நான் நினைத்தபடியெல்லாம் எனது மனத்தில் திருவுள்ளமுவந்து வந்து எழுந்தருளியிருக்கின்றனனென்பது தோன்ற இங்ஙனங் கூறினார். இனி, சிவபிரான் வேதாந்தங்களிலும் திருக்கைலாசத்திலும் பொன்னம்பலத்திலும் திருக்கருவையிலும் எழுந்தருளியிருப்பதுபோல என்மனத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கின்றனனென்றுமாம். இருக்கின்றதே என்ற ஏகாரத்தால், முனிவர் கருத்து முதலிய உயர்வான இடங்களி லிருக்கவேண்டிய பரம்பொருள் எனது இதயமாகிய தாழ்ந்த இடத்திலிருப்பது என்னவியப்போ! என்ற கருத்துத் தொனிக்கும். "இருக்கும் திருக்கோயில் ஏழையேன் நெஞ்சோ, மருக்கொள் கயிலைவரையோ - திருக்களவோ, சோதிமன்னிமன்றோ சுடர் விசும்போ பாலவன்னே, ஓதுமறையோ வுனக்கு" என்றார், வெண்பாவந்தாதியில். 'மாமறையோர் கணங்கொண்டு போற்றிசெய் பொன்னம்பலம்' என்றது தில்லைவாழந்தணர் மூவாயிரவர் துதிக்கின்ற கனகசபையை. (உஉ)

23. இருக்கும்புராணமுமாகமகோடியுமென்றுலகிற
பெருக்குங்கொழுங்கொம்புமீந்தறிமுத்திபிரசமல.

இருக்குமெய்ஞ்ஞானமணம்வீசுந்தேனுண்டுகொள்ளைவண்டு
செருக்குங்களவினிழற்கீழ்முளைத்தசிவக்கொழுந்தே.

(இ - ள்.) கொள்ளை வண்டு - தொகுதியாகிய வண்டுகள், தேன் உண்டு - தேனைப் பருகி, செருக்கும் - களிப்புக்கொள்ளுதற்கு இடமான, களவின் - திருக்களாமரத்தினது, நிழல் கீழ் - நிழலின் கீழே, முளைத்த - தோன்றிய, சிவம் கொழுந்து - பரமசிவமாகிய இளங்கொடியானது,— இருக்கும் - வேதங்களும், புராணமும் - புராணங்களும், ஆகம கோடியும் - தொகுதியான ஆகமங்களும், என்று - என்று சொல்லப்பட்டு, உலகில் பெருக்கும் - உலகத்தில் நிறைந்துள்ள, கொழுகொம்பு மீது - கொள்கொம்பின்மேல், ஏறி - ஏறிப்படர்ந்து,— முத்தி பிரசம் மலர் - முத்தியாகிய தேன்நிறைந்த புஷ்பத்தை (உடையதாகி), குருக்கும் - மேன்மையாக விளங்குகின்ற, மெய் ஞானம் - தத்துவ ஞானமாகிய, மணம் - இனிய வாசனையை, வீசும் - வீசாநிற்கும்; (எ - று.)

சிவபெருமான் வேதம்முதலியவற்றால் ஓதப்படுதலால் உலகத்தவரால் அறியப்பெற்று, அஜ்ஞானத்தின்தொடர்பென்பது சிறிதுமில்லாமல் தத்துவ ஞானமே நிரம்பியுள்ள முத்தியுலகத்தைத் தன்னையடைந்த அடியார்க்குத் தந்தருள்வ னென்பதாம். சிவபெருமானை இளங்கொடியாகவும், அப்பிரானது ஸ்வரூபரூபகுணவிபவங்கள் முதலியவற்றை விளக்கிக்காட்டக்கூடிய வேதஆகமபுராணங்களை இளங்கொடி ஏறிப்படர்தற்கு ஏற்ற கொழுகொம்பாகவும், அப்பிரானால் அளிக்கப்படுகின்ற பேரின்பத்தையுடைய முத்தியைப் படர்ந்த அக்கொடியீன்ற தேன்நிறைந்த மலராகவும், அம்முத்தியினிடத்துத் தோன்றும் மெய்ஞ்ஞானத்தை அம்மலர்வீசும் நறுமணமாகவும் உருவகஞ்செய்தன ரென்க.

வேதத்தின் ஒருவகையான பகுப்பைக் குறிக்கின்ற இருக்கு என்னுஞ் சொல், இங்கு இலக்கணையால் வேதங்களையே யுணர்த்திற்று; இனி, நான்கு வேதங்களுள் ருக்வேதம்முதலதாகையால், தலைமைபற்றி அது எடுத்துக்கூறப்பட்ட தெனினுமாம்; வேதங்கள் - ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணம் என்பன. புராணம் - பிராம்மம் முதலாகப் பதினெட்டுவகைப்படும். ஆகமம் - காமிகம் முதல் வாதுளம் ஈறாகவுள்ள இருபத்தெட்டாம்; இவை - சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் இவற்றை விளக்குகின்ற பதிநூலாம். கொழுகொம்பு - கொள்கொம்பு. குருக்கும் - நிறமென்னும் பொருளை யுணர்த்தும் குரு என்னும் பெயர்ச்சொல்லினடியாப் பிறந்த பெயரெச்சம். (உ௩)

24. கொழுந்தும்பைவேணிமுடிக்களவீசகுறித்துநெஞ்சிற்
றொழுந்தொண்டருக்கருளுங்கருவேசதொகிவிளக்குஞ்
செழுந்தொண்டைவாய்ச்சியர்காமநூராகத்திற்சிந்தையழிந்
தழுந்தும்பொழுதிலுமயான்மறவேனுன்னடியிணையே.

(இ - ள்.) கொழுந் தும்பை வேணி முடி களவீச - செழுமையாகிய தும்பைமலரை யணிந்த சடைமுடியையுடையவனான திருக்களாமரத்தின்கீழ்

எழுந்தருளியிருக்குந் தலைவனே! நெஞ்சில் குறித்து தொழும் தொண்டருக்கு அருளும் கருவேச - மனத்தினால் தியானித்துவணங்குகின்ற அடியார்கட்குக் கருணைபுரிகின்ற திருக்கருவைச் சிவபெருமானே!—தொனி விளைக்கும் - இனிய ஓசையை யுண்டாக்குகின்ற [இன்குரலையுடைய], செழுந் தொண்டை வாய்ச்சியர் - செழுமையாகிய கொவ்வைக்கனியையொத்த [சிவந்த] வாயை யுடைய மகளிரது, காம அநுராகத்தில் - காமவின்பத்தில், சிந்தை அழிந்து - மனவுறுதி குலைந்து பரவசப்பட்டு, அழுந்தும் பொழுதிலும் - மூழ்கிக்கிடக் கும்போதிலும், உன் இணை அடி - உனது திருவடிகளிரண்டையும், யான் மறவேன் - நான் மறக்கமாட்டேன்; (எ - று.)

நான் சிற்றின்பத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கையிலும் என்மனம் உன்திருவடி களை மறவாது நிற்கு மென்பதாம்: "இருக்கினும் நிற்கும்போதும் இரவு கண்டுயிலும்போதும், பொருக்கென நடக்கும்போதும் பொருந்திவுண் டுய்க் கும்போதும், முருக்கிதழ்க்கனிவாயாரை முயங்கிநெஞ்சழியும்போதும், திருக் களாவுடையநம்பா சிந்தை யுன்பாலதாமே" என்றார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியி லும். அழுந்தும்பொழுதிலும் மறவேன் என்ற சிறப்பும்மையால், சிவபிரான் திருவடிகளை மறத்தற்குஉரிய காலம் அது வென்பது, தோன்றும்.

தும்பை, தொண்டை என்பன - முறையே அவற்றின் மலர்க்கும் கனிக் கும் முதலாகுபெயர்கள். வேணீ என்ற வடசொல்லில், ஈரீறு இகரமாயிற்று. கருவை என்ற சொல்லை ஆகாரவீறுக்கி, குணசந்தியாக 'கருவேச' என்றார். தொனி - த்வநி; வடசொல். வாய்ச்சியர் - பெண்பன்மை. காம + அநுராகம்: காமாநுராகம்; தீர்க்கசந்திபெற்ற வடசொற்றொடர். ஆசையென்றபொரு ளுணர்த்தும் அநுராகம் என்பது, இங்கு, அவ்வாசையினால்விளையுஞ் சிற்றின் பத்தைக் குறித்தது: இலக்கணை. இனி, இத்தொடரை ஒருபொருட்பன் மொழியெனக்கொண்டு, மிக்ககாமத்தில் என்று பொருள்கூறினுமாம். (உச)

25. அடியேனினைவுக்கடங்காவறிவையளித்துநெஞ்சிற்
குடியேபுகுந்தென்னையாளநின்றான்கொண்டன்மேனியனும்
படியேழுந்தேடியுங்காணுமுழுமுதற்பானிறவெண்
பொடியேறுமேனியன்றென்கருவாபுரிப்புண்ணியனே.

(இ - ள்.) கொண்டல்மேனியனும் - நீர்கொண்ட காளமேகம்போன்ற திருமேனியையுடைய திருமாலாலும், படி ஏழும் தேடியும் - (வராகரூபியாய்க) கீழேழுலகங்களிற் சென்று தேடப்பெற்றும், காணா - காணமுடியாத, முழு முதல் - (மும்மூர்த்திகளுள்ளும்) முதல்வனான கடவுளும், பால் நிறம் வெள் பொடி ஏறு மேனியன் - பால்போன்ற வெண்ணிறத்தையும் வெண்மையாகிய திருநீற்றையுமுடைய திருமேனியையுடையவனும், தென் கருவாபுரி புண்ணி யன் - தென்திசையிலுள்ள திருக்கருவையில் எழுந்தருளிய புண்ணியஸ்வரு பியுமாகிய சிவபெருமான்,—அடியேன் நினைவுக்கு அடங்கா அறிவை அளித்து - அடியேனது எண்ணத்திற்குள் அடங்காத [அதனிலும் மிகவிசாலமாகிய] உண்மையறிவைக் கொடுத்து, நெஞ்சில் குடிபுகுந்து - (எனது மனத்துள்)

நிலையாக எழுந்தருளியிருந்து, என்னை ஆள நின்றான் - அடியேனைக் காப்பாற்றுமாறு சித்தனாக இருக்கிறான்; (எ - று.)

தேவரெல்லாரினுஞ் சிறந்தவனான திருமாலாலும் அறியப்படாத சிவபெருமான், காரணமின்றி என்மீது எழுந்த பெருங்கருணையினால் தானே வலியவந்து அடியேனுக்கு ஆவனசெய்து, என்னைக்காக்குமாறு எனதுநெஞ்சையே வாழுமிடமாகக் கைக்கொண்டருளினான்; அப்பிரானது பெருங்கருணை என்திறத்து இருந்தவாறு என்னே! என வியந்தவாறு. "அதிசயமுளத்திற்காட்டி அகம்புறந்தானுக் காட்டித், துதிசெயக்கவிநாக்காட்டித் தொடக்கறு நேயங்காட்டி, மதியினிற்களிப்புங்காட்டி வந்தெனை யாண்டு கொண்டான், சதியெனவுலகம்போற்றக் களாநிழலமர்ந்தநாதன்" என்றது, பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

அறிவுக்கு ஆதாரமாகிய மனத்தினும் அம்மனத்தின்கண் அடங்கி நிற்க வேண்டிய அறிவாகிய ஆதேயம் பெரிதென்பது படக் கூறியதனால், 'நினைவுக்கடங்காவறிவையளித்து' என்பதில் மிகுதியணிதோன்று மென்னலாம். கொண்டல் - நீரைக்கொண்டிருப்பது எனக் காளமேகத்துக்குத் தொழிலாகு பெயர். மேனியனும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு படி எழு - அதலம் விதலம் சுதலம் தலாதலம் ரஸாதலம் மகாதலம் பாதாளம் என்ற கீழுலகங்களேழு: உம்மை - இனைத்தென் றறிபொருளில் வந்த முற்றும்மை. பானிறம் என்பதை மேனிக்கு அடைமொழியாக்காது வெண்பொடிக்கு அடைமொழியாக்கின், வெண்மையென்ற அடைமொழி நின்றவற்று மென்க: இனி, பால் வெண்ணிறம் பொடி ஏறுமேனியன் என்று கூட்டிப் பொருளுரைப்பினும் பொருந்தும். (உரு)

26. புண்ணியனொப்பனைபாகன்புராதனன்பூங்கடுக்கைக்
கண்ணியனெங்கள்கருவைப்பிரான்களவீசனன்பர்க்
கண்ணியன்றன்னடியாருடன்கூடவறிவொன்றிலாத்
தண்ணியவென்னைத்தடுத்தாட்கொளநின்றதற்பரனே.

(இ - ள்.) புண்ணியன்-புண்ணியசொரூபியானவனும், ஒப்பனை பாகன் - ஒப்பனையம்மையை இடப்பாகத்திற் கொண்டவனும், புராதனன் - அநாதியானவனும், கடுக்கை பூ கண்ணியன் - கொன்றைமலர்மாலையைச் சூடியவனும், அன்பர்க்கு அண்ணியன் - (தன்னிடத்து) மெய்யன்புடையார்க்கு நெருங்கியருள்செய்பவனும், எங்கள் கருவை பிரான் - எமது நாட்டிலுள்ள திருக்கருவையி லெழுந்தருளியுள்ள சுவாமியுமாகிய, களவு ஈசன்—, தன் அடியாருடன் கூட - தனதுமெய்த்தொண்டர்களுடன் சேர்வதற்கு, அறிவு ஒன்று இலா - உண்மையறிவு சிறிதும்இல்லாத, தண்ணிய என்னை - மிகத்தாழ்ந்த என்னை, தடுத்து - (பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழலாமல்) விலக்கி, ஆள் கொள நின்ற - அடிமைகொள்ளுமாறு நின்ற, தற்பரன் - சிறந்தகடவுளாவான்; (எ - று.)

காமவசத்தனாய் மகளிர்பக்கல் மோகங்கொண்டு பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் அலைந்துதிரிந்து சிவபெருமானது திருவருளுக்குப் பாத்திரமாதற்கேற்ற நல்

வினை சிறிதுமின்றித் தன்னடியாருடன்சேர்தற்கு இயைபில்லாது மிகவுந் தாழ்ந்த என்னை, திருக்கருவைச்சிவபெருமான் தனது நிர்ஹேதுககிருபையினால் தடுத்து ஆட்கொண்டருளினா னென்பதாம். அறிவொன்றிலாத் தண்ணியஎன்னைத் தடுத்துத் தன்னடியாருடன்கூட ஆட்கொளநின்ற தற்பரன் கருவைப்பிரான் என்றுகூட்டிப் பொருளுரைப்பினுமாம். "வேனிற்சிலைவேள்தொடுகணைக்கும் விளங்குமகளிருளவகவற்றும், பானற்கொடியவிழிவலைக்கும் பற்றாய் வருந்தி யநுதினமும், ஈனத்துயரக்கடலழுந்தும் எனையும் பொருளா அடிமைகொண்டாய், ஞானத்துருவே தமிழ்க்கருவைநம்பா பொதுவினடித்தோனே," "சுடரே வலியத்தடுத்தாண்ட துணையே" என்பர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும்.

புராதனன் - தனக்குமுன்னே தோன்றினார் ஒருவருமின்றித் தானே முதலில் தோன்றியவன். கண்ணி - நெற்றியின்மாலை. அன்பர்க்கு அண்ணியன் - "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்:" அன்பில்லாதார்க்குச் சேய்மையன் என்பது, இத்தொடரில் தொனிக்கும். அண்ணியன் - அண்மை என்னும் பகுதியடியாய்ப் பிறந்த பெயர். தற்பரன் - தன்னினுஞ்சிறந்த கடவுள் ஒருவருமின்றித் தானே சிறந்த கடவுளா யிருப்பவன். (உ௬)

27. பாகதிக்கேவைப்பையோவறியேன்பெரும்பாதகர்போ
நரகதிக்கேவைப்பையோவறியேனெங்குநானுறினுஞ்
சரகதிக்கேசெல்விடையாய்களாவுறைசங்கரனே
வரகதிக்கேற்றநின்பாதாரவிந்தம்வழுத்துவனே.

(இ-ள்.) சர கதிக்கே செல் விடையாய் - அம்பின் வேகம்போல (விரைந்து) செல்கின்ற விருஷபத்தை வாகனமாகவுடையவனே! களா உறை சங்கரனே - திருக்களாமரத்தின்நிழலில் நித்தியவாசஞ்செய்கின்ற சிவபிரானே! — பர கதிக்கே வைப்பையோ - (அடியேனை) உயர்ந்த கதியாகிய முத்தியுலகத்திற் சேருமாறு கருணைபுரிவாயோ? அறியேன் - அறிந்திலேன்; (அன்றி), பெரும் பாதகர் போம் நரகம் திக்கே வைப்பையோ - பெரும்பாவிகள் செல்கின்ற நரகத்தினிடத்திலேதானே சேருமாறு செய்வாயோ? அறியேன்—; நான் எங்கு உறினும் - நான் எவ்விடத்திற் சேர்ந்தாலும், வர கதிக்கு ஏற்ற - சிறந்த முத்திப்பதவியைக் கொடுத்தற்குஉரிய, நின் பாத அரவிந்தம் - உனது திருவடித்தாமரைகளை, வழுத்துவன் - துதிப்பேன்; (எ-று.)

திருக்கருவைச்சிவபெருமானே! தலைவன் திருவுள்ளத்தின்படியே செல்வது அடியவனுக்குக் கடமை யாதலால், அடியேன் நினக்கு அடிமைப்பட்ட பின்பு, எனக்கு நீ முத்தியுலகம் அளித்தாலும் நரகலோகமே அளித்தாலும் ஒருநிகராகவே பாவித்து, எங்கிருந்தாலும் உனது திருவடிகளையே இடைவிடாதுதியானிப்பே னென்பதாம். இதனால், அடியவர் தாம்பெறுகின்றபேற்றைப்பற்றிச் சிறிதுங் கவலைகொள்ளாது இறைவனிடத்துப் பக்திப்பெருங் காதலையே பெரும்பேறாகக் கொள்வரென்பது பெறப்படும்; "மேலாம்பதத்

தில் விடுவையோ வன்றி யெனை, யேலாநரகத் திடுவையோ," "உத்திவாளரா முடித்த பால்வண்ணனே யுனது, பத்தி வேண்டுவதன்றியே நரகிடைப்படி னும், முத்திவேண்டிலேன்" என்பர் மற்றையந்தாதிகளிலும்.

சரகதி - சரத்தின்கதிபோன்ற கதி. மிக்கவிரைவுடன் செல்வதில் விடைக்கு அம்பு - உவமை. பரகதிக்கே, நரகதிக்கே, ஏகாரங்கள் - பிரிநிலை. விடை - வ்ருஷம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. முதலடியில் கதிக்கு என் பது - கதியில் என ஏழனுருபின்பொருளில் வந்ததும், மூன்றாமடியில் சர கதிக்கு என்பது சரகதியால் என மூன்றனுருபின்பொருளில் வந்ததும் - வேற்றுமைமயக்கமாம். ஶங்கரன் - (அடியார்க்குச்) சுகத்தைச் செய்பவன்: வடமொழிக் காரணச்சிறப்புப்பெயர். (உஎ)

28. வழுத்துதல்போற்றல்வணங்கல்குழைதன்மகிழ்தனெஞ்சிற்
பழுத்தவன்புற்றுப்பலகாலுருகுதல்பாவனைபோய்
முழுத்தவின்பக்கடன்மூழ்கிக்களித்தன் முகலிங்கன்றா
ளழுத்தவென்சென்னிகொடுத்தபின்பெற்றததிசயமே.

(இ - ள்.) முகலிங்கன் - திருக்கருவைச் சிவபெருமான், தாள் - (தனது) திருவடிகளை, அழுத்த - அழுந்தவைக்கும்படி, என் சென்னி - எனது தலை யை, கொடுத்த பின் - சமர்ப்பித்த பிறகு [தலையை வணக்கியபிறகு],—வழுத் துதல் - துதித்தலையும், போற்றல் - வாழ்த்துக்கூறுதலையும், வணங்கல் - வணங் குதலையும், குழைதல் - நெகிழ்தலையும், மகிழ்தல் - சந்தோஷித்தலையும், நெஞ் சில் பழுத்த அன்பு உற்று பல கால் உருகுதல் - மனதில் முதிர்ந்த அன்பு கொண்டு பலமுறை உருகுதலையும், பாவனை போய் முழுத்த இன்பம் கடல் மூழ்கி களித்தல் (பக்திப்பெருக்கினால்) எண்ணமொழிந்து [பரவசப்பட்டு] நிறைந்தபேரானந்தக்கடலில் முழ்கிப் பெருங்களிப்புக்கொள்ளுதலையும், பெற் றது - (யான்) அடைந்தது, அதிசயமே - வியப்பாகுமோ? (எ - று.)

எனவே, சிவபிரான் தனது திருவடிகளை வணங்கிய என் சென்னிமீது பொறித்தபின்பு, பக்திப்பெருக்கின்செயல்களான வழுத்துதல் முதலியன என்னிடத்துத் தோன்றியதில் ஒருசிறிதும் வியப்பில்லை யென்பதாம்: ஒன் றுக்கும்பற்றாத தம்மையும் ஒருபொருளாகக்கொண்டு அருள்புரிந்து தமது முடியின்மேல் சிவபெருமான் திருவடிவைத்த பெருந்தகைமையை வியந்த வாறு. சிவபிரானது திருவடிகளைத் தலைமீது கொண்டு வணங்கும் பக்தர் கட்கு வழுத்துதல் முதலியன தோன்றுதல் இயல்பேயென்க. "கண்ட கண்கள்புனல்பாயக் களிப்பா யுள்ளங்கரையழிய, விண்ட மொழியும் நாக்குழற விம்மிமேனிமயிர்பொடிப்பப், பண்டைவசம்போய்ப் பரவசமாய்ப் பரமானந்தத் தளிநறவ, முண்டுதெவிட்டா வருள்புரிந்தான் கருவைவாழு முரவோனே" என்ற பதிற்றுப்பத்தந்தாதி இங்கு நோக்கத்தக்கது. முகலிங்கம் என்பது, சிவபிரானது அறுபத்துநான்குமூர்த்தங்களு ளொன்ற. பாவனைபோய் என்ப தற்கு-(யான் அடியவன்போல) நடித்த தன்மைமாறி [உண்மையானபக்தனாகி]

என்றும், (கடவுளைத்) தியானிக்கின்ற தன்மை மிகுந்து என்றும் பொருள் கூறலாம். அதிசயமே, ஏகாரம் - வினாவகையால், எதிர்மறைகுறித்தது. (உ-அ)

29. பெற்றேனொருவர்பெறுப்பெரும்பேறுபிறவித்துன்ப
மற்றேனினிமற்றடைவதுண்டோவரண்மூன்றெரியச்
சற்றேமுறுவல்செய்தோர்களவீசர்பொற்றாளிணைக்குக்
குற்றேவல்செய்யநதமியேனிதயங்கொடுத்தவன்றே.

(இ - ள்.) அரண் மூன்று எரிய - (இரும்பு வெள்ளி பொன் என்னும் இவைகளாலியன்ற) மதிளையுடைய திரிபுரங்களும் சாம்பலாய் எரிந்தொழியுமாறு, சற்று முறுவல் செய்தோர் - சிறிது புன்சிரிப்புக்கொண்டவராகிய, களாஈசர் - திருக்கருவைச்சிவபிரானது, பொன் தாள் இணைக்கு - பொன் போன்ற இரண்டு திருவடிகட்கும், குறு ஏவல் செய்ய - திருத்தொண்டுபுரியும்படி, தமியேன் - அடியேன், இதயம் - (எனது) மனத்தை, கொடுத்த அன்றே - சமர்ப்பித்த நாள் தொடங்கியே,—(நான்),—ஒருவர் பெறு - (பக்தரல்லாதவர்) எவரும் அடைந்திராத, பெருப் பேறு - பெரிய புருஷார்த்தத்தை, பெற்றேன் - அடைந்தேன்; பிறவி துன்பம் அற்றேன் - பிறப்புக்களினாலாகிய துன்பங்கள் நீங்கப்பெற்றேன்; இனி மற்று அடைவது உண்டோ - இனி மேல் வேறு அடையவேண்டிய பயனும் (எனக்கு) உளதோ? [எல்லாப்பயனையும் அடைந்தேனென்றபடி]; (எ - று.)

சம்சாரத்தில் அலைந்து பிறகு நன்ஞானமுண்டாகி அதனிடத்து வெறுப்புகொண்டவர்கள் வேண்டுபவை இரண்டு; அவையாவன - வேண்டுவன பெறுதலும் [இஷ்டப்ராப்தியும்], வேண்டாதன ஒழிதலும் [அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும்] ஆம். வேண்டுவனவாவன - சிவபெருமானிடத்தும் அவனது அடியார்களிடத்தும் அன்புகொள்ளுதல் முதலியன: வேண்டாதனவாவன - பிறவித்துன்பங்கள்: இவை இரண்டும் தமக்குக் கைகூடியதனால், இனி அடையற்பாலது ஒன்றுமில்லை யென்று தமதுஉள்ளநிறைவை இதனால் வெளியிட்டனரென்க. திரிகரணங்களினாலும் இறைவனை வணங்குதல் அன்பர்களது கடமையாதலாலும், தாம் பாடல்தொண்டு செய்வதனால் வாயினால் வணங்குதல் பெறப்பட்டதனாலும், மற்றை இரண்டுகரணங்களுள் சென்னியால் வணங்கியதைக் கீழ்ச்செய்யுளினாற் கூறி, மனத்தால் வணங்குதலை இச்செய்யுளால் வெளியிட்டனரென்க. ஒருவர் பெறுப் பெரும்பேறு - அலபயலாப மெனப்படும். பிறவித்துன்பங்கள் - ஆத்யாத்மிகம் ஆதிபௌதிகம் ஆதிதைவிகம் என்பன: இவற்றினிலக்கணங்கள கீழ்க்கூறப்பட்டன. குற்றேவல் - சிவகைங்கரியம்.

பெற்றேன், அற்றேன் என்பன - தெளிவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகக்கூறப்பட்ட காலவழுவமைதிகள். பேறு - பெறப்படுவது: செயப்படுபொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்டு முதல்நீண்ட பெயர். 'இனி' - எதிர்காலங்குறிக்கும் இடைச்சொல். மற்று என்னும் இடைச்சொல் - பிறிது என்னும் பொருளது. மூன்று-நகரங்களைக் காட்டுதலால், எண்ணளவையாகுபெயராம்.

30. கொடுங்காலபாசத்தைவீசிவெங்கூற்றுக்கொதித்துமுனிந்
தடுங்காலமுநின்னடிமறவேனலையாழிவெம்பப்
படுங்காலகூடவிடமுண்டுதேவர்பயங்கெடுத்து
விடுங்காலகாலகருவாபுரியுறைவேதியனே.

(இ - ள்.) (பாற்கடல்கடைகையில்), அலை ஆழி வெம்ப - அலைகளை யுடைய பாற்கடல் கொதிக்கும்படி, படும் - (அதனிடத்துத்) தோன்றிய, காலகூட விடம் - மிக்ககொடுவிஷத்தை, உண்டு - உட்கொண்டு, தேவர் பயம் கெடுத்துவிடும் - தேவர்களது அச்சத்தை அடியோடு ஒழித்தருளிய, கால கால - யமனுக்கும் யமனுனவனே! கருவாபுரி உறை வேதியனே - திருக்கருவைநகரி லெழுந்தருளியுள்ள அந்தணனே!—வெம் கூற்று-கொடிய யமன், கொடுங் காலபாசத்தை வீசி - (தனது) கொடுமையான காலபாசத்தை (என் மேல்) வீசியெறிந்து, கொதித்து முனிந்து - மனம் வெம்பிச் சினங் கொண்டு, அடும் காலமும் - (என்னை) வருத்துகின்ற அந்திமகாலத்திலும், நின் அடி மறவேன் - உனது திருவடிகளை மறக்கமாட்டேன், (யான்); (எ - று)

எல்லாக்கரணங்களும் ஒடுங்கி அறிவுமழுங்கும் அந்திமகாலத்திலும் யான் உனது திருவடிகளையே மறவாமல் தியானிப்பே னென்று தமது மன வுறுதியை வெளியிட்டவாறு. ஒருவரது உயிர் உடலைவிட்டு நீங்குகின்ற அந்திமகாலத்தில் நினைக்கின்றவாறே மேல்நிகழு மென்பது நூல்களின் துணிபு ஆதலால், அதற்கேற்ப 'நின்னடி மறவேன்' என்றார். கூற்று வனையும் உதைத்துத்தள்ளின திருவடி யாதலால், அத்திருவடியை அந்திம காலத்தில் தியானிக்கின்ற எனக்கும் யமபாதை நேராதவாறு சிவபெருமான் திருவருள் புரிவ னென்பது, 'காலகால நின்னடி மறவேன்' என்றதன் குறிப்பு. பாற்கடலினின்று தோன்றிய ஆலாகலமென்ற விஷத்தைக் கண்டு தேவர்கள் யாவரும் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிச் சரணமடைய, அச்சமயத்தில் அவர்க ளது வேண்டுகோட்கு இரங்கி அவ்விஷத்தை உட்கொண்டு அவர்களை யெல் லாம் சிவபெருமான் பாதுகாத்தருளின னாதலால், அப்பிரானை, 'அலையாழி வெம்பப் படுங் காலகூடவிடமுண்டு தேவர்பயங்கெடுத்துவிடும் வேதியன்' என்றார்: இவ்வரலாற்றினால், செயற்கரியசெயல் செய்து உயிர்களைப் பாது காக்கும் விசித்திரசக்தியும் திருவருளு முடையவன் சிவபிரா னென்பது விளங்கும்.

காலபாசமென்பது, யமனது கயிற்றுவடிவமான ஓராயுதம். கூற்று - உட லையும் உயிரையும் கூறுபடுத்துங் கடவுள். கொதித்து முனிந்து - ஒருபொருட் பன்மொழி. ஆலாகலவிஷத்தைக் காலகூட மென்றார், விஷமென்ற ஒப்புமை பற்றி. வேதியன் என்றதற்கு - வேதத்தை ஆதியில் வெளியிட்டவ னென்றும், வேதங்களினாற் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றவ னென்றும் பொருள்கூறலாம்.

31. வேதியனேயென்றுஞ்சீதரனேயென்றுமேனியுமைப்
பாதியனேயென்றும்பால்வண்ணனேயென்றும்பானிறவெண்

பூதியனேயென்றுநாத்தழும்பேறப்புகழ்ந்துபுகழ்ந்
தோதியநேரமெல்லாந்தமியேனெஞ்சுருகியதே.

(இ - ள்.) வேதியனே என்றும் - வேதியனே என்று விளித்தும், சீத ரனே என்றும் - விஷத்தை (க் கண்டத்தில்) தரித்தவனே! என்று விளித் தும், மேனி உமை பாதியனே என்றும் - திருமேனியில் உமாதேவியை இடப்பாதியிலுடையவனே! என்று விளித்தும், பால் வெள்நிறம் பூதியனே என்றும் - பால்போன்ற வெண்ணிறமான விபூதியைத் தரித்தவனே! என்று விளித்தும், பால் வண்ணனே என்றும் - பால்வண்ணனே! என்று விளித் தும், நா தழும்பு ஏற - (எனது) நாக்கில் வடுவுண்டாம்படி, புகழ்ந்து புகழ்ந்து- பலபடியாகத் துதித்து, ஓதிய நேரம் எல்லாம் - (உன்னைக்) கூறிய காலங்களி லெல்லாம், தமியேன் நெஞ்சு - எனது மனம், உருகியது - நெகிழ்ந்து கரைந் திட்டது; (எ - று.)

நினது திருப்பெயர்களைக் கூறித் துதிக்கும்பொழுதெல்லாம் என்மனம் உருகு மென்பதாம்: இதனால், கல்நெஞ்சையும் கரைத்து உருக்கவல்ல சிவ பிரானது திருநாமமகிமையை வெளியிட்டவாறு. சீதரன் - ஸ்ரீதரன் என்ற வடசொல்லின் திரிபு: ஸ்ரீ - விஷம். புகழ்ந்து புகழ்ந்து - அடுக்கு, பலமுறை பற்றியது. இனி, வேதியனே - பிரமனே! என்றும்—, சீதரனே - இலக்கு மியை மார்பில்தரித்த திருமாலே! என்றும் பொருள்கூறி, சிவபெருமான் திரிமூர்த்திஸ்வரூபியாதலால், வேதியனே சீதரனே மேனியுமைப்பாதியனே! என்று விளித்தாரெனக் கூறுவாருமுளர்; "முனியே நான்முகனே முக்கண் ணப்பா" என்றாற் போல. (௩௧)

32. உருவாயுருவினொளியாயொளியினொளிகடந்த
அருவாயனைத்துயிராகிநின்றாய்குண்டகழுடுத்த
கருவாபுரேசவிறுதியிற் கூற்றுவன்கைப்படுநாள்
வெருவாதழைத்திடுவேன்வரல்வேண்டும்விடுவிக்கவே.

(இ - ள்.) உரு ஆய் - உருவமுள்ள பொருள்களாகியும், உருவின் ஒளி ஆய் - உருவமுள்ள பொருள்களினிடத்து ஒளிவடிவமாகியும், ஒளியின் ஒளி கடந்த அரு ஆய் - ஒளிவடிவமாயிருத்தலோடு பிரகாசிக்கின்றதன்மை நீங்கிய உருவமில்லாத அருவப்பொருளாகியும், அனைத்து உயிர் ஆகி - எல்லாவுயிர் களுமாகியும், நின்றாய் - நின்றவனே! குண்டு அகழ் உடுத்த - ஆழமுள்ள அகழியினாற் சூழப்பட்ட, கருவா புரம் - திருக்கருவைநகரி லெழுந்தருளி யுள்ள, ஈச - தலைவனே!— இறுதியில் - (எனது) அந்திமகாலத்தில், கூற்று வன் கை படும் நாள் - (நான்) யமன்கையில் அகப்படும்போது [மரணவேதனைப் படும்போது], வெருவாது - கலங்காமல், அழைத்திடுவேன் - (உன்னை) அழைப் பேன்; விடுவிக்க - (அவ்யமன்கையினின்று அடியேனை) விடுவிக்கும் பொருட்டு, வரல் வேண்டும் - (நீ) எழுந்தருளவேண்டும்; (எ - று.)

எப்போதும் உன்னைத் துதித்துப் பழகிய பயிற்சியின் மிகுதியால் எனது அந்திமகாலத்திலும் நான் மறவாது உன்னைத் துதிப்பே னென்றாலும், கரணங்கள் ஒடுங்கி அறிவுசோர்கின்றகால மாதலால் அப்போது பூர்ணசக்தியில்லாது துதிக்கும் என்தோத்திரத்திற்கும் மனமிரங்கிக் காட்சிதந்து யமவாதையை விடுவித்து நற்கதியருளவேண்டு மென்று அப்போதைக்கு இப்போதே கூறுகின்றன ரென்க. "நலனழிந்து மூப்படைந்து நாணழிந்து சேர்யாற், புலனழிந்து கண்புதையும்போதில் - உலக, விறைவியொடும் பாலவண்ணு வென்றென் றுனையே, மறுகியழைப்பே னேடிவா" என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும் சிவபெருமான் தான் உருவமுள்ளபொருள்களின் வடிவாய நிற்றலால் 'உருவாய்' என்றும், உருவமுள்ளபொருள்களில் அந்தர்யாமியாய உறைந்து அவற்றிற்கு நாமரூபங்களை யுண்டாக்குதலால் 'உருவிலுளியாய்' என்றும், ஒளிவடிவமாயிருக்குங் கடவுளை கட்புலனாகாத அருவப்பொருளாய் நிற்றலால் 'ஒளியின்ஒளிகடந்த அருவாய்' என்றும் கூறினார். சிவபிரானே உருவப்பொருளாகியும், அப்பொருள்களின் உள்ளே உறையும் அந்தர்யாமியாகியும், அருவப்பொருளாகியும், எல்லாவுயிர்களாகியும் உள்ளானென்பது, முதலிரண்டடியின கருத்து. (௩௨)

33. விடத்தக்கதிந்தவிடக்குடனானெனல்வேர்களைந்து
சுடத்தக்கதென்றுமொழியாவெகுளித்துரிசகற்றி
யடத்தக்கதுமனச்சங்கற்பநெஞ்சத்தகவயலி
னடத்தக்கதுகளவீசர்பொற்றாளென்னுநாற்றினையே.

(இ - ள்.) இந்த விடக்கு உடல் - (பலவகைத்துன்பங்கட்கும் இடமாகிய) இந்த மாமிச சரீரம், விட தக்கது - வெறுத்துவிடத்தக்கது [உபேட்சிக்கத்தக்கது]; நான் எனல் - 'நான்' என்று பாராட்டும் அகங்காரம், வேர் களைந்து சுட தக்கது - அடியோடொழித்து எரிக்கத்தக்கது; என்றும் - எப்போதும், ஒழியா - (உடலை விட்டு) நீங்காத, வெகுளி துரிசு - கோபமாகிய குற்றத்தை, அகற்றி - நீக்கி, மனம் சங்கற்பம் - மனத்தினது வீணானகற்பனையெண்ணம், அட தக்கது - அடியோடு ஒழிக்கத்தக்கது; களவு ஈசர் பொன் தாள் என்னும் நாற்று - திருக்கருவைச்சிவபிரானது அழகியதிருவடியாகிய நாற்று, நெஞ்சத்து அகம் வயலில் - மனத்தினிடமாகிய கழனியில், நட தக்கது - (நற்பயன்விளையுமாறு) நடுதற்குத்தகுந்தது; (எ - று.)

இந்தமாமிசதேகத்தினிடத்து அபிமானத்தை யொழித்து அகங்காரத்தை விட்டுக் கோபத்தையும் மனச்சங்கற்பத்தையும் முதலறக்கெடுத்துச் சிவபிரானது திருவடிகளை எப்போதும் நெஞ்சிற் பதியவைக்கவேண்டு மென்பதாம். "வினையின்வந்தது வினைக்குவிளைவாயது, புனைவனநீங்கிற புலால்புறத்திடுவது, மூத்துவிளிவுடையது தீப்பிணியிருக்கை, பற்றின்பற்றிடங் குற்றக்கொள்கலம், புற்றடங்காவிற் செற்றச்சேக்கை, அவலக்கவலை கையாறழுங்கல், தவலாவுள்ளந் தன்பாலுடையது, மக்கள்யாக்கை யிது" என்றவாறு தூயதல்லாததாகுதலால், 'விடத்தக்கது இந்த விடக்குடல்' என்றார். தானல்

லாத உடம்பை யான் என்று பற்றுச்செய்வது, அகங்கார மெனப்படும்: [illegible] துவவுணர்ச்சியால் அதனைத் தானல்லாத தென்ற உண்மை தெளிந்து அதன் கண் பற்றைவிடுதல் இன்றியமையாதது என்பதை விளக்க '[illegible] வேர்களைந்துசுடத்தக்கது' எனப்பட்டது: இங்கு, உபலக்ஷணத்தால், தன் னோடு இயைபுஇல்லாத பொருளை எனதென்றுகருதும் மமகாரத்தையும் [illegible] வேண்டு மென்பது கொள்க. "சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இன மென்னும், ஏமப்புணையைச் சுடும்" என்றவாறு தன்னையும் தன்னுடைத்தையும் அழிக்குந்தன்மையதான வெகுளியை யடக்கவது இன்றியமையாத தென் றார். "எண்பதுகோடி நினைந்தெண்ணுவன" என்றபடி மனத்தில் தோன்றும் கற்பனையெண்ணங்கள் கடவுளைத் தியானித்தற்கு [illegible] வீண்படுத்து மாதலால், அச்சங்கற்பம் ஒழியற்பாலதாம். இருவினை [illegible] பதிந்து பலநறபயன்கள் விளைதற்குக் காரணமாய் நிற்றலால் அதனை 'நாற்று' எனவும், அதற்கு இடங்கொடுத்து நிற்றலால் நெஞ்சத்தை 'வயல்' எனவும் உருவகஞ்செய்தனர். "சிறக்கத்தக்கது கருவையான் திருவடிச்சேவை, மறக்கத் தக்கது மற்றுளசமயத்தின்மயக்கம், துறக்கத்தக்க திவ்வுடம்பைப் பாசொடுற்ற தொடர்பு, பிறக்கத்தக்கது சிவாநந்தவாரியின்பெருக்கே" என்ற செய்யுளின் வாய்பாடுகொண்டது, இச்செய்யுள்.

நாற்றினை - இன் ஐ - சாரியைகள். இவ்வாறுகொள்ளாது இரண்டாம் வேற்றுமைவிரியாகக்கொண்டு பொருள்கூறின் எடுப்பழிவு என்னுங் குற்றத் திற்கு இடமாதல் காண்க. இனி, விடக்குடல் முதலியவற்றில் இரண்டனு ருபு தொக்கதெனக் கொண்டு பொருள்கூறுவாருமுளர். நாற்று - நாறுவது [தோன்றுவது] எனக் காரணக்குறி. (௩௩)

34. நாற்றடந்தோடிசையெட்டிலுந்தட்டநரகளிக்குங்
கூற்றடுந்தாளெழுபாதலம்போய்ப்புகக்கொன்றைநறு
வூற்றெழும்பொன்முடியண்டகடாகமொளிக்கநின்று
பாற்றிருமேனிக்களவீசனாடும்பவுரிகொண்டே.

(இ - ள்.) பால் திருமேனி களவீசன் - பால்போன்ற [வெண்மையான] திருமேனியையுடைய திருக்கருவைச்சிவபிரான்,—நால் தட தோள் - (தனது) நான்கு பெரியதோள்களும், திசை எட்டிலும் தட்ட - எட்டுத்திக்குக்களிலும் போய் முட்டவும்,—நரகு அளிக்கும் கூற்று அடும் தாள் - நரகலோகத்தைப் பாதுகாக்கின்ற யமனை அழித்தபாதம், எழு பாதலம் போய் புக - (கீழுலகங்க ளுள்) ஏழாவதாகிய பாதாளலோகத்திற் சென்றுபுகவும்,—கொன்றை நறு ஊற்று எழும் பொன் முடி - (தன்மீது அணிந்த) கொன்றைமலர்களிலி ருந்து தேன் ஊற்றெழுந்துபாய்கின்ற அழகிய திருமுடி, அண்ட கடாகம் ஒளிக்க - உலகவுருண்டையின் மேன்முகட்டை மறைக்கவும்,—நின்று-(இவ் வாறு பெரியதொருவடிவத்துடன்) நின்று, பவுரிகொண்டு ஆடும் - சுழன்று கொண்டு திருநர்த்தனஞ்செய்வன்; (எ - று.)

சருவசங்காரகாலத்திற் சிவபெருமான் திருநடனஞ்செய்கின்ற திருவுருவத்தின் வளர்ச்சியைக் கூறியவாறு. "முடிகடந்தது ககனகோளகை நெடுமுகட்டினுக்கப்பாலும், அடிகடந்தது பாதலமேழினுக் கப்புறத் தனலோடும், துடிகிடந்தகை கடந்தன திகந்த மாறெல்புகழ்க்களாவீசன், பொடிகிடந்தபான்மேனியன் திருநடம் புகலுதற்கெளிதோ" என்றார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும். ஏழு - ஏழாவதுஎன்ற பொருளைத் தந்தது; இலக்கணை. பவுரி - சுழன்றுசுழன்று ஆடுங் கூத்து. (௩௪)

35. கொண்டாளப்பெற்றவர்தம்மடியார்கள்குறைசெயினுந்
தண்டாமுனிவுற்றிகழ்தல்செய்பார்தம்மியேன்பிழைநூ
றுண்டாயினும்பொறுத்தாளுந்தகைமையுனதுகடன்
கண்டார்நகைப்பர்களவீசநீயென்னைக்கைவிடினே.

(இ - ள்.) கொண்டு ஆள பெற்றவர் - (தம்மைஅடைக்கலமடைந்தவரை) ஆட்கொண்டு பாதுகாக்கின்ற தலைவர், தம் அடியார்கள் குறை செயினும் - தமதுஅடியவர்கள் குற்றஞ்செய்தாலும், தண்டா முனிவு உற்று இகழ்தல் செய்யார் - நீங்காத கோபங்கொண்டு இகழமாட்டார்கள்; (ஆகலால்), தமியேன் - அடியேனிடத்தில், பிழை நூறு உண்டாயினும் - மிகப் பலதவறுகள் இருப்பினும், பொறுத்து ஆளும் தகைமை - (அதுகாரணமாகத் தண்டியாமல் அக்குற்றங்களைப்) பொறுத்து அடிமைகொள்ளும் பெருந்தன்மையைக்காட்டுதல், உனது கடன் - உனக்குக் கடமையாகும்; களவீச—! நீ—, என்னை கைவிடின் - என்னை (ஆட்கொண்டு பாதுகாவாமல்) உபேட்சித்தால், கண்டார் - பார்த்தஎல்லோரும், நகைப்பர் - (அப்படி உபேட்சித்த உன்னைப்) பரிகசிப்பார்கள்; (எ - று.)

தம்மையே கதியென்று நம்பிச் சரணமடைந்தவரைக் குற்றம்பாராது பாதுகாத்தல் உலகவியல்பு; ஆதலால், உன்னையேநம்பிச் சரணமடைந்த அடியவனாகிய என்னையும் குற்றம்பாராட்டாது பாதுகாக்கவேண்டியது நினது கடமை யென்பதாம். இச்செய்யுளில், அடியார்களது பிழைகளைப் பாராமல் பாதுகாத்தல் தலைவரதுஇயல்பு என்ற பொதுப்பொருளைக்கொண்டு எனது குற்றத்தைப் பாராது பாதுகாத்தல் நினதுகடன் என்ற சிறப்புப்பொருளைச் சமர்த்திப்பது - வேற்றுபொருள்வைப்பணியின்பாற்படும். சகலகல்யாணகுணபரிபூர்ணனெனப்படுகின்ற இறைவன் "அடியாரிழைத்த பிழைகோடி நெஞ்சினறியாத ஆதிமுதல்வன்" என்று கூறப்படுமாறு அக்குணங்களெல்லாவற்றினும் தலைமைக்குணமாகிய கருணையைக் கைக்கொண்டு நில்லாவிடின் அவனதுகுணங்கட்கே ஒரிழிவாதலால், 'களவீச நீ என்னைக் கைவிடின் கண்டார் நகைப்பர்' என்றார். வேறுகதியின்றிச் சரணமடைந்தவரைக் காவாது கைவிட்டால் விட்டவரையே பலரும் இகழ்வ ரென்றபடி. "நானிலத்தோர்முன்னே நலனழிந்து நானிருந்தாற், கானநறும்பூங்களவீச - ஈனமுறைத், தென்னைச் சிரிப்பாரென் றெண்ணுதே எம்பெருமான், உன்னைச்சிரிப்பாரு முண்டு" என்ற வெண்பாவந்தாதி ஒருசார் ஒப்புநோக்கத்தக்கது. (௩௫)

36. கைவிட்டுக்கால்விட்டுக்கண்கள்பஞ்சிட்டுக்கலங்கியுயிர்
மெய்விட்டுப்போம்பொழுதஞ்சேலஞ்சேலென்றுவேலைவென்று
மைவிட்டெறிக்குங்கண்ணொப்பனையோடுமழவிடைமே
னெய்விட்டசூலப்படையண்ணலேவந்துநின்றுகொள்ளே.

(இ - ள்.) நெய் விட்ட - நெய்பூசப்பெற்ற, சூலம் படை - சூலாயுதத்தையுடைய, அண்ணலே - பெருமையிற்சிறந்தவனே!—கை விட்டு கைகள் சோர்வடைந்து, கால் விட்டு - கால்கள் (நடக்கமாட்டாதபடி) வலிமை குறைந்து, கண்கள் பஞ்சு இட்டு - கண்கள் (பார்வைகுறைந்து) பஞ்சடைந்து, கலங்கி - கலக்கங்கொண்டு, உயிர் மெய் விட்டு போம் பொழுது - (எனது) உயிர் உடலைவிட்டுப் போகுங் காலத்தில் [அந்திமதசையில்], வேலை வென்று - வேற்படையைச் சயித்து, மை விட்டு எறிக்கும் - அஞ்சனமெழுதப்பெற்று (ஒளி) வீசுகின்ற, கண் - கண்களையுடைய, ஒப்பனையோடு - ஒப்பனையம்மையுடன், மழ விடைமேல் - இளமையாகிய விருஷபத்தின்மேல் ஏறி, அஞ்சேல் அஞ்சேல் என்று - அஞ்சாதே அஞ்சாதே என்று சொல்லிக்கொண்டு, வந்து நின்று - (எனக்கு எதிரில்) எழுந்தருளிக் காட்சிகொடுத்து நின்று, (என்னை), கொள் - (நினது திருவடியிற்) சேர்த்துக்கொள்வாய்; (எ - று.)

எனது கரணங்கள் யாவும் வலியொடுங்கி உயிர்போகின்ற அந்திமகாலத்தில் நின்னை நினைப்பது அரியதொருகாரியமாதலால், அக்காலத்து என்செயலைக் கருதாது மறுபிறப்பில்லாதபடி அஞ்சாதேயென்று அபயமளித்து நினது திருவடிகளைத் தந்தருளவேண்டுமென்று வேண்டியவாறு; "சாதல்முடிகிற் றனைமறந்து நாவிறங்கும், மாதுயரிற் சற்றும் வழுத்தறியேன் - ஆதலினால், அப்பொழுதைக் கிப்பொழுதே யன்பால் வழுத்துகின்றேன், ஒப்பனையாள்பாகா வுனை" என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும். முதலடியால், மரணவஸ்தையை வெளியிட்டவாறு.

அஞ்சேல் அஞ்சேல் என்ற அடுக்கு - அச்சம் ஒழியுமாறு தேற்றுதற் பொருளை விளக்குஞ் சொற்றொடரின் அநுவாதம். மழ - இளமைகுறிக்கும் உரிச்சொல். துருப்பிடியாமைப்பொருட்டுச் சூலம் முதலிய ஆயுதங்களில் நெய்பூசுதல், இயல்பு. இனி, நெய்விட்ட சூலம் - பகைவரது நிணந்தோயப் பெற்ற சூலம் எனினுமாம். அண்ணல் - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்: பெருமையிற் சிறந்தவனென்று பொருள். (௩௬)

37. நின்றாள்வழுத்தநினைவுதந்துள்ளினிலேதிறம்பிக்
குன்றாவகையென்னையாட்கொண்டதாற்கொடியேன்புரித
னன்றாகக்கொள்வதல்லாற்பிழைநாடலைநாடினருக்
கொன்றாய்ப்பலவுருவாங்கருவாபுரியுத்தமனே.

(இ - ள்.) நாடினருக்கு - விரும்பின அடியார்கட்கு, ஒன்று ஆய் - ஒப்பற்ற கடவுளாகியும், பல உரு ஆம் - (உலகிலுள்ள) எல்லாப்பொருள்களின் வடிவமாகியு மிருக்கிற, கருவாபுரி உத்தமனே - திருக்கருவைநகரி லெழுந்த

ஒளிய சிறந்த கடவுளே!—நின் தாள் வழுத்த - உனது திருவடிகளைத் துதிக்கும்படி, நினைவு தந்து - (அடியேனுக்கு) எண்ணத்தைக் கொடுத்து, உள்ளில் நிலை திறம்பி குன்றா வகை - மனத்தில் உறுதியழிந்து மாறுபட்டுக் குறையாதபடி, என்னை—, ஆள்கொண்டதால் - (நீ) அடிமைகொண்டதனால்,— கொடியேன் புரிதல் - தீயவனாகிய யான் செய்யுந் தொழில்களை, நன்று ஆக கொள்வது அல்லால் - நல்ல தொழிலாகத் திருவுள்ளத்திற் கொள்வதேயல்லாமல், பிழை நாடலை - (அத்தொழிலிற் சிறிதும்) குற்றமுளதாகக் கருதமாட்டாய்.

நீ உனது திருவடிகளைத் தியானிக்கும்படி திருவருள்புரிந்ததோடு உன்னையன்றி வேறுநாடாத மனவுறுதியையும் எனக்குத்தந்து ஆட்கொண்டாயாதலால், நான்செய்யுந் தொழில்களிற் குற்றத்தைக் கருதாமலிருப்பதன்றி அதனைக் குணமாகவுங் கொள்கின்றா யென்பது பெறப்படு மென்பதாம். "என்னடியா ரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா ரென்பர் போலும்" என்று பிறசமயத்தார் கூறியதும் காண்க. இவ்வாறு அடியார்செய்த குற்றத்தைக் கடவுள் குணமாகக்கொள்ளுதல் - வாத்ஸல்ய மெனப்படும்: (வாத்ஸல்யமாவது - அன்றுஈன்ற கன்றின்மீது உள்ள அசுத்தங்களைத் தாய்ப்பசுவானது சிறிதும் அருவருப்புக்கொள்ளாமல் அன்போடு நாவினால் நக்கிப் போக்கியமாகக்கொள்ளுதல் போலவது; வத்ஸம் - கன்று.) ஒப்பற்ற கடவுளாகிய சிவமே எல்லாப்பொருள்களாகவும் நிற்கின்ற தென்னுஞ் சிவாத்வைதம்பற்றி, 'ஒன்றாய்ப் பலவாங் கருவாபுரியுத்தமன்' என்றார். நாடலை - 'நாடு' என்னும் பகுதியினடியாப்பிறந்த முன்னிலையொருமை யெதிர்மறை வினைமுற்று. கொண்டது - தொழிற்பெயர். (௩எ)

38. உத்திப்புயங்கமுடிக்களவீசவுனதுபத
பத்திக்குரியபழவடியார்தம்மைப்பாமகளுஞ்
சுத்தக்கமலையுநல்லிந்திராணியுந்தோய்வதற்குச்
சித்தத்துமால்கொண்டுசேர்விடந்தேடியுஞ்செல்குவரே.

(இ - ள்.) உத்தி - படப்புள்ளிகளையுடைய, புயங்கம் - நாகத்தை, முடி - திருமுடிமேல் (ஆபரணமாகத்) தரித்த, களவீச—! உனது பதம் பத்திக்கு உரிய - உனது திருவடியிற் பக்திசெய்வதற்கு உரியவர்களான, பழம் அடியார் தம்மை - பழமையான அடியார்களை,— பாமகளும் - சரசுவதியும், சுத்தம் கமலையும் - பரிசுத்தமான தாமரைமலரில் வசிக்கின்ற இலக்குமியும், நல் இந்திராணியும் - அழகிய இந்திராணியும், தோய்வதற்கு - கூடிவாழ்வதற்கு, சித்தத்து மால் கொண்டு - மனத்தில் மோகங்கொண்டு, சேர்வு இடம் தேடியும் - (அவர்கள்) சேர்ந்துள்ள இடத்தைத் தேடியும், செல்குவர் - போவார்கள்.

சிவபெருமானது அடியார்களைச் சரசுவதி முதலியோர் நாடிச்சேர்வரென்று, சிவபக்தர்களின் பெருமையை விளக்கியவாறு: என்றது - சிவபக்தர்கட்குக் கல்வியும் செல்வமும் இந்திரபதவியும் வழிதேடி வந்துஅடையுமென்பதாம். இனி, சிவபெருமானிடத்துப் பக்திசெலுத்தியவர்களே அச்

சிவபெருமானது திருவருளால் பிரமனாகவும் விஷ்ணுவாகவும் இந்திரனாகவும் தோன்றுவரெனினுமாம்.

உத்தி - படப்புள்ளி: "உத்திவாளரா முடித்த பால்வண்ணனே" என்ற விடத்திலும் இச்சொல் இப்பொருளிற் பயின்றுள்ளது. புயங்கம்-புஜங்கம்: (கால்களில்லாமையால்) மார்பினாற் செல்வதென்றும், வளைந்து செல்வதென்றுங் காரணப்பொருள்படும். பாமகள் - பாவிற்குஉரிய மகள்: ஸரஸ்வதியின் அருளினால்தான் பாடல்பாடுந் திறமை யுண்டாகுமென்ற கொள்கை பற்றி, அவளை 'பாமகள்' என்றார்: வடமொழியிலே கவசக்திலை 'ஸாரஸ்வதம்' என்று கூறுதலும் இதுபற்றியே. கமலை - கமலத்தில் வீற்றிருப்பவள்: கமலா என்ற வடசொல் ஆவீறு ஐயாயிற்று. இந்திராணி - இந்திரன் மனைவியென்ற பொருளில் வருவதாய், 'இந்திரன்' என்பதன் பெண்பாலான வடமொழி. மால் - காமமயக்கம். (௩௮)

39. செல்வச்செருக்கர் தலைவாயிறோறுந் திரிந்துதிரிந்
தல்லற்றுயர்கொண் டிளைத்துவிட்டேனடி யேனினியப்
புல்லர்க்கெளிமைபுகலாமற்காத்தருள் பூந்தடமு
மல்லற்பழனமுஞ்சூழ்கருவாபுரி வானவனே.

(இ - ள்.) பூ தடமும் - தாமரைப்பூக்கள் நிறைந்த தடாகங்களும், மல்லல் பழனமும் - வளப்பம்பொருந்திய வயல்களும், சூழ் - சூழ்ந்துள்ள, கருவாபுரி - திருக்கருவைநகரி லெழுந்தருளியுள்ள, வானவனே - தேவனே!—அடியேன்—,செல்வம் செருக்கர் தலைவாயில் தோறும் - செல்வச்செருக்குடையவர்களது வீட்டுவாயில்களிலெல்லாம், திரிந்து திரிந்து - பலபடியாக அலைந்து, அல்லல் துயர் கொண்டு - பெருந்துன்பமடைந்து, இளைத்துவிட்டேன் - சோர்ந்துபோனேன்; இனி - இனிமேல், அ புல்லர்க்கு - அந்த அற்பர்களிடத்தில், எளிமை புகலாமல் - ஏழைமைப்பேச்சைச் சொல்லாதபடி, காத்து அருள் - (அடியேனைப்) பாதுகாத்தருள்வாய்; (எ - று.)

நிலையில்லாத செல்வத்தையும் அகங்காரம் மமகாரம் முதலிய இழிகுணங்களையும் உடையரான அற்பமனிதரை யடுத்து அவர்வீடுகள்தோறுஞ் சென்று திரிவதனால் ஒருபயனும் பெறாமல் வாளா வருந்தினேன்; இனி அவ்வற்பர்களிடத்திற் சென்று எளிமைப்படாதபடி அடியேனைக் குறிக்கொண்டு பாதுகாக்கவேண்டு மென்பதாம். "அகத்தாரே வாழ்வாரென் றண்ணாந்துநோக்கிப், புகத்தாம்பெறாஅர் புறங்கடைபற்றி, மிகத்தாம் வருந்தியிருப்பரே" என்றவாறு செல்வர்களது வீட்டினுள்ளே சென்று இரத்தற்கு நுழையத்தொடங்கி வாயில்காவலாளர்களால் தடுக்கப்பட்டுத் தாம் உள்ளே நுழையப்பெறாமல் வாயிற்புறத்தைப் பிடித்து வருந்தும்படி நேர்ந்த பழம்பிறப்புக்களை நினைத்து 'செல்வச்செருக்கர் தலைவாயில்தோறுந் திரிந்துதிரிந், தல்லல்துயர்கொண்டிளைத்துவிட்டேன்' என்றார். "பதமறிந்து வாய்பார்த்துப் பற்றாதபுல்ல, ரிதமறிந்தாங் கின்சொலியம்பி - மதிகலங்கி, நன்னாள்கழித்துவிட்டேன்" என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும். அல்லல் துயர் - ஒருபொருட்பன்மொழி. (௩௯)

40. வானவரிந்திரனிந்திரைகேள்வன்மறைவிரிஞ்சன்
றானவரென்றுபுகல்வதுண்டோசமரிற்சிலையாற்
கானவனெற்றுங்களவீசரன்றுகடல்விடத்தைப்
போனகமாகவமுதுசெய்யாவிடிற்பூதலத்தே.

(இ - ள்.) சமரில் - போரில், கானவன் - காட்டில் வசித்தவனாகிய அருச்சுனனால், சிலையால் - விற்கழுந்துகொண்டு, எற்றும் - அடிக்கப்பெற்ற, களவீசர் —, அன்று - (பாற்கடல்கடைந்த) அக்காலத்தில், கடல் விடத்தை - அக்கடலினின்று தோன்றிய ஆலாகலவிஷத்தை, போனகம் ஆக - உணவாகக் கொண்டு, அமுது செய்யாவிடின் - அமுதுசெய்யாதிருப்பாராயின்,—பூதலத்து - இப் பூமியில், வானவர் - தேவர்களும், இந்திரன் - (அத்தேவர்கட்குத்தலைவனாகிய) இந்திரனும், இந்திரை கேள்வன் - திருமகள்கொழுநனாகிய திருமாலும், மறை விரிஞ்சன் - வேதங்களையோதுகின்ற பிரமனும், தானவர் - அசுரர்களும், என்று —, புகல்வது - சொல்லுதல், உண்டோ - உண்டாகுமோ?

சிவபெருமான் பாற்கடலினின்று தோன்றிய கொடுவிடத்தை அமுது செய்யாதிருப்பின், வானவர் தானவர் என்கிற சாதிகளும் அவர்கட்கெல்லாந் தலைவரான இந்திரன் விஷ்ணு பிரமன் என்னுந் தேவர்களும் ஆகிய யாவரும் அடியோடு அழிந்துபோயிருப்பார்கள்; அவ்வாறு அழியாதபடி சிவபெருமான் விஷத்தையுண்டதனால்தான், தேவர்கள் தாமும் இந்திரன் பிரமன் முதலிய பேர்களைச் சொல்லிக்கொண்டு திரிகின்றன ரென்பதாம். சிவபிரான் விஷத்தையுண்ட இவ்வரலாற்றினால், அப்பிரானது செயற்கரியசெயல் செய்து உயிர்களைப்பாதுகாக்கும் விசித்திரசக்தியும் திருவருளும் பரத்துவமும் விளங்கும்: " கற்பங்கடந்து கடவுளராய் வாழ்வரோ, பொற்பங்கயன் முதலாம் புத்தேளிர் - அற்புதமே, தெவ்வடக்கு சூலத்தார் தென்கருவைநாதனார், வெவ்விடத்தை யுண்ணாவிடின் " என்பது, வெண்பாவந்தாதி.

இந்திரன் - பரமைசுவரியமுடையவன் ; இந்திரை - பரமைசுவரியங்கட்குத் தலைவி : இவ்விரண்டும் - காரணவிடுகுறிப்பெயராய் வரும் வடசொற்கள். விரிஞ்சன் - (அன்னப்) பறவையாற் சுமக்கப்படுபவ னென்றும், பஞ்சபூதங்களைப் படைப்பவனென்றும் அவயவப்பொருள்படும் வடமொழி. சமர் = ஸமரம். (௪0)

41. பூதகணத்தொடுவேதாவுந்தாளம்புடைக்கவொரு
பாதமெடுத்துப்பவுரிகொள்வோய்பண்டையாகமத்தும்
வேதசிரத்தும்பொலிகளவீசமெலியவரு
மேதமகற்றுவதுன்கடனென்கடனேத்துவதே.

(இ - ள்.) பூத கணத்தொடு - பூதகணங்களும், வேதாவும் - பிரமனும், தாளம் புடைக்க - (நர்த்தனத்திற் சதிமிதித்தற்கு ஏற்பத்) தாளங்கொட்ட, ஒரு பாதம் எடுத்து - ஒருகாலைத் தூக்கிக்கொண்டு, பவுரி கொள்வோய் - திருநடனஞ் செய்பவனே! பண்டை ஆகமத்தும் - பழமையாகிய (இருபத்

தெட்டுச்) சைவாகமங்களிலும், வேத சிரத்தும் - வேதங்களின் முடிவாகிய உபநிடத்துக்களிலும், பொலி - விளங்குகின்ற, களவீச—! ஏத்துவது - (உன்னைத்) துதிப்பது, என் கடன் - எனது கடமையாகும்; (அதற்குப்பதிலாக), மெலிய - (யான்) வருந்துமாறு, வரும் - (என்னை நலிய) வருகின்ற, ஏதம் - (பிறவித்) துன்பங்களை, அகற்றுவது - நீக்கிப் பாதுகாப்பது, உன் கடன் - உனது கடமையாகும்; (எ - று.)

உன்னை வணங்கித்துதித்தல் எனதுகடமை; இக்கடமையை யான்செய்திட்டேனாதலால், இனி எனது பிறவித்துன்பங்களை யொழித்து முத்திநல்கிப் பாதுகாத்தல் உனதுகடமை யென்பதாம். "என்செய லுன்றாளி லினிய மலர் சாத்துவதே, உன்செய லென்றுன்பமொழிப்பதே - மின்புரையும் வேணியாய் தென்கருவைவேந்தே யனலேந்தும், பாணியாய் வேதாதிபா" என்பர் வெண்பாவிலும். சிவபெருமான் திருநடனஞ்செய்யும்போது பூதங்களும் பிரமனும் தாளங்கொட்டுவ ரென்க. ஒருகாலைத்தூக்கியவண்ணம் மற்றொருகாலாற் கூத்தாடுதல், 'குஞ்சிதநடனம்' எனப்படும். சிவபெருமானது சுவரூபத்தைச் சைவாகமங்களும் உபநிஷத்துக்களுமே உள்ளபடி யுணர்த்துவன வாதலால், 'பண்டையாகமத்தும் வேதசிரத்தும் பொலிகளவீச' என்றார்.

42\. ஏத்தியமூவர் தமிழ்மாலைசாத்துமிணையடிக்கென்
னாத்தரும்புன்சொற்றொடைபுனைவாய்செம்பொனாட்டிலைந்து
காத்தருநாண்மலர்சூடும்புரிசடைக்காட்டெருக்கம்
பூத்தருமாலைபுனைகளவீசபுராந்தகனே.

(இ - ள்.) புர அந்தகனே - திரிபுரங்களை யெரித்தழித்தவனே! செம்பொன் நாட்டில் - சிவந்த பொன்மயமான தேவலோகத்திலுள்ள, ஐந்து கா - ஐந்து தேவதருக்களும், தரும்-கொடுக்கிற, நாள் மலர்-அன்றுமலர்ந்த [புதிய] மலர்களை, சூடும் - அணிந்துள்ள, புரி சடை காடு - முறுக்கிக்கட்டிய சடைத்தொகுதியில், எருக்கு தரு பூ மாலை - எருக்கஞ்செடியினின்று உண்டாகும் மலர்களாலாகிய மாலையை, புனை - அணிந்த, களவீச—! ஏத்திய - (பாடல் பாடித்) துதித்த, மூவர் - மூன்று நாயன்மார்களது, தமிழ் மாலை - தமிழ்ப்பா மாலையை, சாத்தும் - அணிந்துகொண்ட, இணை அடிக்கு - (உனது) இரண்டு திருவடிகளில், என் நா தரும் புல் சொல் தொடை - எனது நாவினாற் பாடும் இழிவானபாமாலைகளையும், புனைவாய்-(விருப்பத்தோடு) அணிந்துகொள்வாய்.

மிகவுஞ்சிறந்த கற்பகமரங்களின் மலர்களோ டொப்ப மிகவும் இழிவான எருக்கமலர்களையும் சிவபெருமான் சடைமேலணிந்துகொள்ளும் இயல்பினனாதலால், அவ்வாறே தத்துவஞானங்கனிந்த மெய்யடியார்கள் பக்தியோடு திருவாய்மலர்ந்தருளிய சிறந்த தமிழ்ப்பாசுரங்களாகிய தேவாரத்தோடொப்ப அறிவில்லாத தமது மிகத்தாழ்ந்த பாடல்களையும் அங்கீகரிப்ப னென்னுந் துணிபுபற்றி, இவ்வாறு வேண்டுகின்றன ரென்க. 'செம்பொனாட்டிலைந்து காத்தருநாண்மலர்சூடும் புரிசடைக்காட் டெருக்கம்பூத்தருமாலை புனை' என்ற அடைமொழி - முன்னிரண்டடியிற் கூறிய விஷயத்துக்கு உபகாரப்பட

வேண்டுமென்னுங் கருத்துப்பட உரைக்கப்பட்டதனால், கருத்துடையடை மொழியணியாம். "போதமறியேன் புகன்றகவிவிண்ணப்பம், ஏதுந் திருச்செவியி லேறுமோ - சீதநிலாத், திங்க ளணியுந் திருச்சடைமேற் புன்பூளை, தங்கவணியுங் கருவேசா" என்ற வெண்பாவந்தாதி இங்குக் கருதத்தக்கது.

மூவர் - திருஞானசம்பந்தர் சுந்தரமூர்த்திகள் திருநாவுக்கரசர் என இவர். மூவர்தமிழ்மாலை - தேவாரம். தேவலோகம் செம்பொன்மயமான உலக மாதலால், அது - 'செம்பொனாடு' எனப்பட்டது. ஐந்துதேவதருக்கள் - மந்தாரம் பாரிஜாதம் ஸந்தாநம் கல்பம் ஹரிசந்தநம் என்பன. இவைகளில் ஒவ்வொன்றும் பருத்து ஒருசோலைபோலப் பரவிவளர்ந்திருத்தலால், 'ஐந்துகா' என்றார். எருக்கம்பூ, அம் - சாரியை பூ தரு - பூத்தந்த [பூவினுலாகிய] எனினுமாம். அந்தகன் - யமன்: புராந்தகன் - புரங்களுக்கு முடிவைச் செய்தவன். (சஉ)

43. புரந்தரன்பண்டைப்பழிதீரப்பொன்னிதழ்ப்பூங்கமல
நிரந்தரஞ்சாத்தவருள்புரிந்தோனிலவோடணிந்த
கரந்தையஞ்செஞ்சடைப்பால்வண்ணநாதன்கருணைபொங்கி
வரந்தருமோவறியேனளியேனிட்டமாமலர்க்கே.

(இ - ள்.) பண்டை - முற்காலத்தில், புரந்தரன் - தேவேந்திரனது, பழி - பிரமகத்திதோஷம், தீர - நீங்கவும், பொன் இதழ் பூ கமலம் - பொன்மயமான இதழ்களையுடைய தாமரைமலர்களை, நிரந்தரம் - எப்போதும், சாத்த- (தனக்கு அவ்விந்திரன்) சமர்ப்பிக்கவும், அருள் புரிந்தோன் - கிருபைசெய்தவனாகிய,— நிலவோடு - நிலாவையுடைய பிறைச்சந்திரனுடனே, அணிந்த - தரித்த, கரந்தை - கரந்தை மலர்களையுடைய, அம் - அழகிய, செம் சடை - சிவந்த சடையோடுகூடிய, பால்வண்ணநாதன்—,—அளியேன் - (கருணையினாற்) பாதுகாத்தற்கு உரியவனான அடியேன், இட்ட - (தனக்குச்) சமர்ப்பித்த, மா மலர்க்கு - சிறந்த புஷ்பங்கட்கு, கருணை பொங்கி - திருவருள்மிகுந்து, வரம் தருமோ - (எனது) விருப்பத்தைத் தருவானோ? (அறியேன்); (எ-று.)

தேவேந்திரன் தனக்குப் பொற்றாமரைமலரையணிந்து வழிபட்டுப் பழி தீருமாறு அருள்புரிந்த சிவபிரான், அடியேன் மலர்கொண்டு பூசித்து வழிபட்டு வணங்குமாறு என்னையும் திருவருள்கொண்டு பாதுகாத்தல் முறை: அவ்வாறு திருவருள்பாலிப்பனோ? அன்றிக் கைவிடுவனோ என்பதாம். தேவர்கட்கெல்லாந் தலைவனாகிய இந்திரனிடத்துக் கருணைபுரிந்தவன் மனிதரிற் கடைப்பட்டவனாகிய என்னிடத்துக் கருணைபுரிவனோ? என்று ஐயங்கொண்டவாறு. கடம்பவனத்து வந்தமாத்திரத்தில் தனதுபாவம் நீங்கப்பெற்ற இந்திரன் அத்தலத்து எழுந்தருளிய சிவபெருமானிடத்துப் பொற்றாமரைப்பொய்கையினின்று தாமரைமலர்களைத் தான் நாடோறுஞ்சாத்தும்படி வரம்வேண்ட, அக்கடவுள் 'சித்திராபௌர்ணமிதோறும நம்மைப் பூஜை செய்தால வருடமுழுதும் பூஜைசெய்த பயன் கிடைக்கும்' என்று கட்டளை

யிட, அவ்வாறே தேவேந்திரன் வருடந்தோறும் செய்கின்றன னென்ற புராணகதையை உட்கொண்டு 'பொன்னிதழ்ப் பூங்கமலம் நிரந்தரஞ்சாத்த வருள்புரிந்தோன்' என்றார்.

புரந்தரன் - பகைவர்களினுடம்பை அல்லது நகரங்களை யழிப்பவன்; கமலம் - நீரை யலங்கரிப்பது; நிரந்தரம் - இடையீடில்லாத காலம்: இவை - வடசொற்கள். நிலவு - இலக்கணையால், பிறைச்சந்திரனைக் குறித்தது. பால்வண்ணநாதன் தருமோ - செய்யுமென் முற்று ஆணபாலுக்கு வந்தது: 'அருள்புரிந்தோர்...பால்வண்ணநாதர் வரந்தருமோ' என்ற பாடம் சிறவாது. அளியேன் - இரங்கி அருள்புரிதற்குஉரிய நான்.

முன்னிரண்டடியிற் குறித்த வரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில் தேவேந்திரன் செல்வச்செருக்கில் மூழ்கிப் பெண்மயலி லகப்பட்டுத் தனதுகுருவாகிய பிரஹஸ்பதி வருகையில் அவர்க்குச் செய்யவேண்டிய வழிபாடுகளைச் செய்யாதுபோக, அதுகாரணமாக அக்குரு சென்றவிடந்தெரியாது மறைந்துவிட, அப்போது பிரமதேவனதுகட்டளையின்படி த்வஷ்டாவின் புதல்வனாகிய விசுவரூபனென்னும் அசுரனொருவனைக் குருவாகக் கொண்டு அவனிடத்துத் தேவேந்திரன் ஒருயாகஞ்செய்யுமாறு வேண்ட, அவனும் புறத்திலே 'தேவர்கட்குச் செல்வமுண்டாகுக' என்று சொல்லி அகத்திலே தம்மவர்களான அசுரர்கட்கெல்லாம் நன்மையுண்டாகுமாறு நினைத்து யாகஞ்செய்ய, அதனையறிந்த தேவேந்திரன் சினந்து தனதுவச்சிராயுதத்தினால் அவனது சிரங்களைக் கொய்தமாத்திரத்தில் அவனைக்கொன்றதனாலாகிய பிரமகத்திதோஷம் தன்னை நெருங்கிப்பீடிக்க, தேவர்கள் அப்பாவத்தை மரம்முதலியவற்றிற்குப் பகிர்ந்துகொடுத்து இந்திரனைப் பழி நீங்கியவனாக்க, அப்போது த்வஷ்டா தனது மகனைக் கொன்றவனைப் பழிவாங்க நினைத்து யாகமொன்று செய்து விருத்திராசுரனை யுண்டாக்கி இந்திரனைக்கொல்லுமாறு ஏவ, இந்திரன் அவ்வசுரனோடு பொருது அவனையே கொல்ல, உடனே பிரமகத்திதோஷம் மற்றும் தேவேந்திரனை நெருங்கி நலிய, அப்போது இந்திரன் தனதுகுருவாகிய பிரகஸ்பதியின் சொற்படியே பூலோகத்திற்கு வந்து பல தலங்களிலுஞ் சென்று முடிவில் கடம்பவனத்தைச் சார்ந்து தனது பிரமகத்தி தோஷம் நீங்கப்பெற்று அங்குள்ள பொற்றாமரைப் பொய்கையினின்று பூக்கொய்து சிவபிரானது திருவடிகளி லிட்டு அருச்சித்து அப்பிரானது திருவருளினால் தனது பழையநிலையை யடைந்தன னென்பதாம். ()

44. மாமலரன்றிக்குருதிக்கண்சாத்தியமாயனுக்குன்
றாமலராழிப்படையளித்தாய்செழுந்தேறல்வளப்
பூமலர்கொண்டுன்றிருமேனிமுற்றும்பொதிந்தவந்தக்
காமனையேனெரித்தாய்கருவாபுரிக்காரணனே.

(இ - ள்.) கருவா புரி காரணனே - திருக்கருவையென்னும் நகரி லெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே!—மா மலர் அன்றி - சிறந்த தாமரைமலரேயல்லாமல், குருதி கண் சாத்திய - (சூன்றெடுத்ததனால்) இரத்தஞ் சொரியப்

பெற்ற கண்ணைச் சமர்ப்பித்த, மாயனுக்கு - திருமாலுக்கு, உன் - உனது, தீ மலர் ஆழி படை-நெருப்புச்சுவாலை வீசுகின்ற சக்கராயுதத்தை, அளித்தாய் - கொடுத்தருளினாய்; செழுந் தேறல் வளம் பூ மலர்கொண்டு - செழுமையாகிய தேன்பெருக்கையுடைய பொலிவுபெற்ற புஷ்பங்களைக்கொண்டு, உன் திருமேனி முற்றும் பொதிந்த - உனது திருமேனிமுழுவதையும் மறைத்த, அந்த காமனை - அந்த மன்மதனை, என் எரித்தாய் - என்னகாரணத்தினால் எரித்தழித்தாய்? (எ - று.)

தாமரைமலர்கொண்டு பூசிக்கத்தொடங்கிய திருமால் அத்தாமரைமலர் கிடைக்கப்பெறாமையால் அதற்குஈடாகத் தனது தாமரைபோன்ற ஊனக் கண்ணொன்றைக்கொண்டு திருவடிகளி லிடவும் அவனுக்கு நீ அருள்செய்தாய்; காமனோ, தாமரைமுதலிய ஐந்துமலர்களையேகொண்டு உனது திருமேனிமுழுவதும் தூவவும் அவனிடத்துச் சிறிதும்அருளில்லாது கோபங்கொண்டு அவனையே எரித்தொழித்தாய்; இம்மாறுபாட்டிற்குக் காரணம் என்னோ? என்று வினாவியவாறு. இதனால், இறைவன் அகத்திலிருக்கும் பக்தியைக் கருதுபவனேயன்றிப் புறத்தேதோன்றும் பொருள்களைக் கருதுபவனல்லனென்பது பெறப்படும். "ஈசற்கு - நல்லோனெறிசிலையோ நன்னுதா லொண்கருப்பு, வில்லோன்மலரோ விருப்பு" என்றதுங் காண்க.

மாயன் - மாயையையுடையவன்; மாயையாவது - கூடாததையும் கூட்டுவிக்குந் திறம்: கருநிறமுமாம். தீமலர்ஆழி - நெருப்பு மலர்கின்ற [மிகுதியாகத்தோன்றுகின்ற] சக்கரம். மலராழி - வினைத்தொகை. ஆழி - (பகைவரை) அழிப்பது என்றாவது, வட்டவடிவமானது என்றாவது காரணப்பொருள்படும். தாமரை அசோகு குவளை முல்லை தேமா என்ற மலர்களாந்தும் - மன்மதனது பஞ்சபாணங்களாம். மலர் - சாதியொருமை. காமன் - விருப்பத்தையுண்டாக்குங் கடவுள். காரணன் - எல்லாப்பொருள்கட்குங் காரணமானவன்; அன்றி, காரணாகமத்தினாற் பிரதிபாதிக்கப்படுபவனுமாம்.

திருமால் தருதிக்கண் சாத்திய வரலாறு:—சிவபெருமான் தனதுதிருவடிவிரலால் தரையிற்கீறியுண்டாக்கிச் சலந்தராசுரனைக்கொன்ற சக்கராயுததைத அரக்கர்முதலியோரை அழித்தற்குப் பெறும்பொருட்டுத் திருமால் நாடோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைக்கொண்டு அச்சிவபெருமானை அருச்சித்து வழிபட்டுவருகையில், ஒருநாள் பரமசிவன் அவ்விஷ்ணுவினது அன்புநிலையைப் பரிசோதிக்க எண்ணி ஒருமலரை மறைத்திட, திருமால் மனந்தளர்ந்து தனதுசெந்தாமரைமலர்போலுங் கண்களு ளொன்றைப் பறித்து அருச்சிக்க, சிவபிரான் திருவுள்ளமுவந்து சக்கராயுதத்தை யீந்தன னென்பதாம். " சலமுடையசலந்தரன்றனுடல்தடிந்த நல்லாழி, நலமுடையநாரணற்கன்றுதவியவாறென்னேடீ, நலமுடையநாரணன்ற னயனமிடந்தரனடிக்கீழ், மலராகவிடவாழியருளினன்காண் சாழலோ" என்பது திருவாசகம். ()

45\. காரணனேதென்கருவாபுரியிற்களாநிழற்கீழ்ப்
பூரணனேயென்புபூண்டவனேபொற்பொருப்புவில்லா

காரணனேகணையாப்புரமூன்றெய்தநாயகனே
யாரணனேயப்பனேயடியேனுன்னடைக்கலமே.

(இ - ள்.) காரணனே—! என்பு பூண்டவனே - எலும்புமாலையை யணிந்தவனே! பொன் பொருப்பு வில் ஆ - பொன்மயமான மேருமலையை வில்லாகவும், நாரணனே கணை ஆ - திருமாலே அம்பாகவுங் கொண்டு, புரம் மூன்று எய்த - திரிபுரங்களையும் எய்து நீறாக்கின, நாயகனே - தலைவனே! ஆரணனே - வேதங்களினூ லுணர்த்தப்படுபவனே! அப்பனே - பரமபிதாவே! தென் கருவாபுரியில் களா நிழல்கீழ் பூரணனே - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கருவை நகரில் களாமரத்தின்நிழலி லெழுந்தருளியுள்ள நிறைந்தகடவுளே!—அடியேன்—, உன் அடைக்கலம் - உனது அடைக்கலப்பொருளாவேன்; (எ-று.)

யான் உன்னையே சரணமாக அடைந்து உன்னாற் பாதுகாக்கப்படும் பொருளாயினேனாதலால், என்னை ஒருகுறைவும் நேராதவாறு பாதுகாக்க வேண்டுமென்பதாம். பூரணன் - எங்கும்வியாபித்து நிரம்பியுள்ளவன்: எல்லாக்குணங்களாலும் நிரம்பியவனுமாம். நாரணன் = நாராயணன்: சிருஷ்டிப் பொருள்கட்கெல்லாம் இருப்பிடமானவ னென்றும், பிரளயப்பெருங்கடலை வாழுமிடமாகவுடையவ னென்றும், இன்னும்பலபடியாகவும் காரணப்பொருளுரைப்பர். அடியேன் உன்னடைக்கலம் என்றவிடத்து—தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதியும், இழிப்பினால் [பணிவுபற்றி] உயர்திணை அஃறிணையாகக் கூறப்பட்ட திணைவழுவமைதியும் இருத்தல் காண்க.

'என்புபூண்டவன்' என்பதில் அடங்கிய கதை: —சர்வசங்காரகாலந்தோறும் ஒடுங்குகிற பிரமாதி தேவர்களையும் விஷ்ணுக்களது எலும்புகளையும் சிவபெருமான் மாலையாகத் தொடுத்து, 'எப்பொழுதும் அழிவில்லாமல் எஞ்சிநிற்கும் பொருள் தாம் ஒருவரே' என்று அப்பிரமனாதியோர் அறிந்து வழிபட்டு நற்கதியடைதற்பொருட்டு ஆபரணமாக அணிவ னென்பதாம். ()

46. அடைக்கிலரைந்துபுலனையுநெஞ்சத்தழுக்ககலத்
துடைக்கிலர்தொண்டுபுரியத்துணிகிலர்தூயபத்தி
படைக்கிலர்நின்புகழ்பாடிலர்காலபடர்பிடித்துப்
புடைக்கிலென்செய்திடுவார்களவீசபொறியிலரே.

(இ - ள்.) களவீச—!—பொறி இலர் - நல்வினையில்லாதவர்,—ஐந்து புலனையும் - (தமது) பஞ்ச இந்திரியங்களையும், அடைக்கிலர் - (அவை தம்தம் வழியிற் செல்லவொட்டாது) தடுத்துவைக்குந் திறமில்லார்; நெஞ்சத்து - (தமது) மனத்தில், அழுக்கு - (ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மூம்) மலங்களும், அகல - நீங்கும்படி, துடைக்கிலர் - போக்குந்திறமுடையவரல்லர்; தொண்டுபுரிய - (உனது) கைங்கரியத்தைச் செய்யுமாறு, துணிகிலர் - துணியவும்மாட்டார்; தூய பத்தி படைக்கிலர் - (உன்னிடத்துப்) பரிசுத்தமான மெய்யன்பைக் கொள்ளவும்மாட்டார்; நின் புகழ் பாடிலர் - உனது திருப்புகழ்களை (வாயினாற்) பாடித் துதிக்கவும்மாட்டார்; (நற்றொழிலைச்செய்து தமது

வாழ்நாளைச்சபலமாக்காது வீணேகழித்த அவர்கள்),—(தமது அந்திமகாலத்தில்), கால படர் - யமகிங்கரர், பிடித்து புடைக்கில் - பிடித்து வருத்தும் போது, என் செய்திடுவார் - என்னசெய்யமாட்டுவார்கள்? [ஒன்றுஞ் செய்ய மாட்டாது தவிப்பரென்றபடி]; (எ - று.)

உலகத்து மனிதர்கள் நல்லறிவுடனே தமதுவாணாளை வீணாளாக்காமல் பஞ்சேந்திரியங்களையடக்குதல் மும்மலங்களைப்போக்குதல் கைங்கரியஞ் செய்யத்துணிதல் முதலிய நற்றொழில்கள் புரிந்திடுவாராயின் இறுதியில் யம பாதைக்கு உள்ளாகாமல் நற்கதிபெறலா மென்பது, கருத்து. இவ்வாறு நற்றொழில்புரியாதவர்க்கோ யமனுக்குக் குற்றேவல்செய்தல் நேரிடு மென்பதாம். "கரங்கொண்டலர் தூவார் கண்கொண்டுபாரார், சிரங்கொண்டடியிறைஞ்சல் செய்யார் - உரங்கொண்ட, ஏற்றில்வருந்தென்கருவையீசனுக் காட்செய்யா மற், கூற்றுவற்காட்செய்வார் குணம்" என்பது, வெண்பாவந்தாதி.

ஐந்துபுலன் - இங்கு, இலக்கணையால், ஐம்பொறிகளைக் குறித்தன. ஐம்பொறிகள் - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என இவை. ஐம்பொறிகளையடக்குதல் - ஐம்பொறிகளையும் தம்தமக்குஉரிய ஊறு சுவை ஒளி நாற்றம் ஓசை என்னும் ஐம்புலன்களின்மேற் செல்லவொட்டாது தடுத்தல். நெஞ்சத்துஅழுக்கு - மனக்குற்றம். தொண்டு - சிவகைங்கரியம். பொறி - ஊழ்: நல்வினையை யுணர்த்திற்று. பொறியிலர் - அறிவில்லாதவ ரெனினுமாம். ()

47. பொறியும்புலனுங்கலங்கியைம்மேலிட்டுப்புத்திகெட்டு
மறியும்பொழுதிலும்யான்மறவேன்மறியோடுமழுச்
செறியுங்கராம்புயமுஞ்செய்யவாயுந்திலகநுதற்
குறியுங்கருவைப்பெருமான்றிருமணக்கோலமுமே.

(இ - ள்.) பொறியும் - ஐம்பொறிகளும், புலனும் - (அவற்றிற்குஉரிய) ஐம்புலன்களும், கலங்கி - நிலைதடுமாறி, ஐ மேலிட்டு - கோழை மிகுதியாக (நெஞ்சில்) நிறைந்து, புத்தி கெட்டு - பிரஜ்ஞைதப்பிப்போய், மறியும் பொழுதிலும் - இறக்குந்தருணத்திலும்,—கருவை பெருமான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, மறியோடு மழு செறியும் கர அம்புயமும் - மானையும் மழுவையும் ஏந்திய தாமரைமலர்போன்ற திருக்கைகளையும், செய்ய வாயும் - சிவந்ததிருவாயையும், நுதல் திலகம் குறியும் - திருநெற்றியி லணிந்துள்ள திலகக்குறியையும், திருமணம் கோலமும் - திருக்கல்யாண கோலத்தையும், யான் மறவேன்—; (எ - று.)

யான் எப்போதும் சிவபிரானதுவடிவத்தைத் தியானித்து நிற்றலால், அவ்விறைவனை மறக்குமாறு நேரக்கூடிய அந்திமகாலத்திலும் அப்பிரானது திருவுருவத்தை மறவே னென்று தமது தியானத்தினுறுதியை எடுத்துக் கூறினா ரென்க.

பொறியும் புலனும் கலங்குதல் - ஐம்பொறிகள் தம்தமக்குஉரிய பரிசம் முதலிய புலன்களை அநுபவிக்குந்தன்மை குன்றிப்போதல். ஐம்மேலிடுதல் -

அந்திமகாலத்தில் நெஞ்சிற் கோழை மிகுதியாக அடைத்துக்கொள்ளுதல்; இனி, வாதநாடியும் பித்தநாடியும் ஒடுங்கிப்போகச் சீதளத்துக்குஉரிய ஸ்லேஷ்மநாடியே தலையெடுத்தலுமாம். காரம்புயம் - தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். அம்புயம் = அம்புஜம்: நீரில்தோன்றுவது. வாய்சிவந்திருத்தல்-உத்தமவிலக்கணம். (சஎ)

48. கோலமெடுத்துநடிப்பவர்போலப்பொய்க்கூடுபல
காலமெடுத்துக்கழித்துவிட்டேன்கருப்புச்சிலைமே
னீலமெடுத்துப்பொரவந்தகாமனைநீறுசெய்யப்
பாலமெடுத்தவிழியழலேவியபால்வண்ணனே.

(இ - ள்.) கரும்பு சிலைமேல் - கரும்பாகிய வில்லினிடத்தில், நீலம் எடுத்து - கருங்குவளைமலராகிய பாணத்தை எடுத்துத்தொடுத்து, பொர வந்த- (உன்மீது பிரயோகித்துப்) போர்செய்ய வந்த, காமனை - மன்மதனை, நீறு செய்ய - நீறாக்கும்படி, பாலம் எடுத்த விழி - நெற்றியிற்பொருந்திய கண்ணினிருந்து, அழல் ஏவிய - நெருப்பையேவி யழித்த, பால்வண்ணனே—!—கோலம் எடுத்து நடிப்பவர்போல - வேஷம்பூண்டு கூத்தாடுபவர்போல, பொய் கூடு பல எடுத்து - பொய்யாகிய பலசரீரங்களை(ப் பலகாலங்களில்) மேற்கொண்டு, காலம் கழித்துவிட்டேன் - (எனது) காலங்களையெல்லாம் வீணாக்கினேன்; (எ - று.)

அளவிறந்தபலகாலங்களில் எண்ணத்தொலையாத மிகப்பல ஜந்மங்களெடுத்து உழன்று வருந்திப் பழுதே பலபகலும் போக்கியமைக்கு இரங்கியவாறு; இனியாயினும் அவ்வாறுஉழலாதபடி குறிக்கொண்டு பாதுகாத்தல் வேண்டு மென்பது, குறிப்பு. தாம்எடுத்த பலபிறவிகளிலும் உள்ளும்புறமும் ஒத்திராமல் எண்ணம்வேறு செயல்வேறாக இருந்து காலத்தை வீணே கழித்ததனால், கோலமெடுத்துநடிப்பவரைத் தமக்கு உவமையாகக் கூறினர்; உவமையணி. "நடித்தேன் பொய்க்கூடெடுத்து அவமே நன்னாள்கழிய" என்றார், பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும்.

உயிராகியபறவை வந்து புகுந்து சிலகாலந்தங்கிப் பின்பு நீங்கிச்செல்லுங் கூடுபோலுதலால், உடம்பு 'கூடு' எனப்பட்டது: உவமையாகுபெயர். மன்மதனுக்குக் கரும்பு வில்லாதலை "ஆலைக்கரும்பு சிலை" என்றதனாலும் அறிக: மன்மதனது அம்புகள் - தாமரைமலர் மாமலர் அசோகமலர் முல்லைமலர் நீலோற்பலமலர் எனபன. இவற்றின்பயன் - முறையே, உந்மத்தம், மதநம், ஸம்மோஹம், ஸந்தாபம், வசீகரணம் என்பன: இவை செய்யும் அவஸ்தை- முறையே, சுப்பிரயோகம், விப்பிரயோகம், சோகம், மோகம், மரணம் என்பன. அவையாவன—சுப்பிரயோகம் - சொல்லும் நினைவும்; விப்பிரயோகம் - வெய்துயிர்த்திரங்கல்; சோகம் - வெதுப்பும் துய்ப்பனதெவிட்டலும்; மோகம் - அழுங்கலும் மொழிபலபிதற்றலும்; மரணம் - அயர்ப்பும் மயக்கமும். "நினைக்கும் அரவிந்தம் நீள்பசலை மாம்பூ, அனைத்துணவுநீக்கும்

அசோகு - வனத்திலுறு, முல்லை கிடைகாட்டும் மாதே முழுநீலங், கொல்லும் மதனம்பின்குணம்" என்ற இரத்தினச்சுருக்கத்தையும் காண்க. இவற்றில், ஐந்தாவதாகிய குவளையை எடுத்துக்கூறியது - அம்மலரே கொடியதாய் மரண வேதனையை யுண்டாக்குதலா லென்க.

நீலம் - பண்பாகுபெயர். பாலம் - வடசொல். விழிப்பது - விழி; வினை முதற்பொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்ட பெயர். கரும்பு + வில் = கருப்புவில்; சிறுபான்மை அல்வழியில் மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. (சஅ)

49. பால்வண்ணஞ்சொல்லென் றும்பங்கேருகவண்ணம்பாதமென்றுஞ்
சேல்வண்ணங்கண்ணென் றிவ்வண்ணமாதர் திறம்புகழ்ந்து
நூல்வண்ண நுண்ணிடை யொப்பனைபாகநொந்தேனினியுன்
கால்வண்ணநாண்மலர்க்கோரளியாகக்கருத்தளியே.

(இ - ள்.) நூல் வண்ணம் - நூலின்தன்மைபோன்ற, நுண் இடை - மெல்லிய இடையையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மையை, பாக - (வாம) பாகத்திற் கொண்டவனே!—'சொல் - பேச்சு, பால் வண்ணம் - பால்போல இன்சுவையுடையது,' என்றும்—, 'பாதம் - பாதங்கள், பங்கேருகம் வண்ணம்-தாமரைமலர்போல மென்மையும் அழகு முடையன', என்றும்—, 'கண் - கண்கள், சேல் வண்ணம் - கெண்டைமீன்போலத் தோற்றமும் பிறழ்ச்சியு முடையன,' என்றும்—, இ வண்ணம் - இவ்வாறு, மாதர் திறம் புகழ்ந்து - மகளிரது அழகை வருணித்துக்கூறி, நொந்தேன் - (அதனால் யாதொரு பயனும் கிடைக்கப்பெறாமல்) வருந்தினேன்; இனி - இனிமேல், உன் கால் வண்ணம் நாள் மலர்க்கு - உனது திருவடிகளாகிற அழகிய அன்று மலர்ந்த தாமரையினிடத்தில், கருத்து - என்னெண்ணத்தை, ஓர் அளி ஆக - ஒரு வண்டுபோன்று இன்சுவையை அனுபவிக்கும்படி, அளி - கருணைசெய்வாயாக.

தாமதகுணத்தோடு சிற்றின்பவாசைகொண்டு மகளிர்பக்கல் ஈடுபட்டு அவரது அவயவங்கட்கு ஒப்புமைதேடி எடுத்துச்சொல்லிக் கொண்டாடி என்மனம் ஒருநிலையின்றித் திரிதலால், யான் மிகவும் அலுத்துப்போனேன்; இனியாவது நீ உனது திருவடிகளின் போக்கியதையைக் காட்டி அங்குமிங்கும் அலைந்துதிரியவொட்டாது அதனைப் பிணித்து உன்திருவடிகளிலேயே ஈடுபடும்படி கருணைபுரியவேண்டு மென்பதாம். சிவபெருமானது திருவடிகளைத் தாமரையாகக் கூறியதற்கு ஏற்ப, அதில்ஈடுபட்டு அநுபவிக்கவேண்டிய தமதுமனத்தை அத்தாமரைமலரில் தேனுண்ணும் வண்டாகக் கூறினார். உருவகவணி. வண்ணம் என்ற சொல் ஒருபொருளில்தானே பலமுறை வந்தது - சொற்பொருட்பின்வருநிலையணியும், அளி என்ற சொல் வெவ்வேறு பொருளில் வந்தது - சொற்பின்வருநிலையணியுமாம். அளியாகக் கருத்தளி என்பதற்கு - (திருவடித்தாமரையில்) நான் வண்டாகும்படி (எனக்குக்)கருத்தைத் தரவேண்டு மென்று உரைப்பாரு முளர். பங்கேருஹம் - சேற்றில் முளைப்பது எனக் காரணப்பொருள்படும்; தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி. ()

50. கருத்துறுமாயையிருளுக்குத்தீபங்கழிபிறவிப்
பெருத்தெழுநோவுக்கமிர்தசஞ்சீவினிபேதித்துள்ளம்
வருத்திடுதுன்பத்திரைவாரிதிக்குவடவைமன்றத்
தருத்தியினுடுங்கருவைப்பிரான்றிருவஞ்செழுத்தே.

(இ - ள்.) மன்றத்து - சபைகளில், அருத்தியின் - ஆதரதோடு, ஆடும் நர்த்தனஞ்செய்கின்ற, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, திரு அஞ்சு எழுத்து - ஸ்ரீபஞ்சாட்சரமானது,—கருத்து உறு - மனத்திற் பொருந்திய, மாயை இருளுக்கு - அஜ்ஞானமாகிய அந்தகாரத்திற்கு, தீபம் - ஒரு விளக்குப் போன்றது; கழி பிறவி - மிகப்பலபிறப்புக்களாகிய, பெருத்து எழு நோவுக்கு - மிகுதியாகநேர்கிற வியாதிக்கு, அமிர்த சஞ்சீவினி - (வியாதியைப்போக்கி உறுதியான வாழ்நாளைத் தருகின்ற) அமிருதசஞ்சீவினியென்னும் மருந்துபோன்றது; உள்ளம் பேதித்து - மனத்தை மாறுபடுத்தி, வருத்திடு - வருத்துகின்ற, துன்பம் - பிறவித்துன்பங்களாகிய, திரை வாரிதிக்கு அலைகளையுடைய கடலுக்கு, வடவை - வடவாமுகாக்கினிபோன்றது.

அஜ்ஞானமாகிய அந்தகாரத்தை யொழித்தற்குக் காரணமாகி நிற்றலால் தீபமாகவும், பிறப்பாகிய அழிக்கவொண்ணாத வியாதியை நீக்கி நிலைநின்ற நற்கதியை யளித்தற்குக் காரணமாகி நிற்றலால் அமிருதசஞ்சீவினியாகவும், பிறவித்துன்பங்களை எரித்தொழித்தலால் வடவாமுகாக்கினியாகவும் சிவபெருமானது ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தைப் பாராட்டிக்கூறினரென்க. இவ்வாறு ஒருபொருளிடத்துள்ள பலபண்புகளைக் கொண்டு அப்பொருளிற் பலபொருளின் தன்மையை ஏறிட்டுக்கூறுவது - பலபடப்புனைவணியாம்; வடநூலார் உல்லேகாலங்கார மென்பர். "விண்ணுறவடுக்கிய விறகின் வெவ்வழ லுண்ணியபுகி லவையொன்றுமில்லையாம், பண்ணிய வுலகினிற் பயின்றபாவத்தை, நண்ணிநின்றறுப்பது நமச்சிவாயவே", "இல்லகவிளக்கது விருள்கெடுப்பது, சொல்லகவிளக்கது சோதியுள்ளது, பல்லகவிளக்கது பலருங்காண்பது, நல்லகவிளக்கது நமச்சிவாயவே" என்ற நமச்சிவாயப்பதிகத்துப்பாசுரங்கள் இங்குக் கருதத்தக்கன. வடவை - பெண்குதிரை; இது, கடலினிடையே இருந்துகொண்டு மழை முதலியவற்றினால் கடலின் நீர்ப்பெருக்கு மிகாதபடி தனது முகத்திலுள்ள நெருப்பினால் உறிஞ்சுமென்பது, நூற்கொள்கை; படபா-வடசொல். வாரிதி-நீர்தங்குமிடமெனக் கடலுக்குக் காரணக்குறி.(ருo)

51. அஞ்செழுத்தோதித்திருநீறணிந்துன்னடிக்கமல
நெஞ்சழுத்தித்தொண்டுசெய்வதல்லாற்றண்ணிலாமதியின்
பிஞ்சழுத்துஞ்சடையாரியநாதபிறிதுசெய்யேன்
பஞ்சழுத்தும்பதத்தாரின்பவாரிபடியினுமே.

(இ - ள்.) தண் நிலா மதியின் பிஞ்சு அழுத்தும் சடை - குளிர்ந்த சந்திரிகையையுடைய இளம்பிறைச்சந்திரனை யணிந்த சடைமுடியையுடைய, ஆரிய நாத - ஆரியநாட்டார்க்குத் தலைவனே!—பஞ்சு அழுத்தும் பதத்தார் -

செம்பஞ்சுக்குழம்பையணிந்த பாதங்களையுடைய மகளிரது, இன்பம் வாரி - சிற்றின்பப்பெருக்கில், படியினும் - மூழ்கிக்கிடந்தாலும்,—அஞ்சு எழுத்து ஓதி - (உனது) ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்திருமந்திரத்தை வாயினுலுச்சரித்து, திருநீறு அணிந்து - விபூதியைத் தரித்துக்கொண்டு, உன் அடி கமலம் நெஞ்சு அழுத்தி - உனது திருவடித்தாமரைமலர்களை மனத்திற்பதியத் தியானித்துக்கொண்டு, தொண்டு செய்வது அல்லால் - கைங்கரியஞ்செய்வதேயல்லாமல், பிறிது செய்யேன் - (நான்) வேறொன்றுஞ்செய்யமாட்டேன்; (எ - று)

நான் எப்போதும் எனது திரிகரணங்களினாலும் உன்னையே வந்தித்து வழிபட்டுத் தொண்டுசெய்வேனென்பதாம். 'அஞ்செழுத்தோதி' என்பதனால் - வாக்கினாலும், 'திருநீறணிந்து' என்பதனால் - காயத்தினாலும், 'உன்னடிக்கமலம் நெஞ்சழுத்தி' என்பதனால் - மனத்தினாலும் ஆகத் திரிகரணங்களினாலும் தாம் தொண்டுசெய்யுந் தன்மையை விளக்கினாரென்க. "முருக்கிதழ்க்கனிவாயாரை முயங்கி நெஞ்சழியும்போதும், திருக்களாவுடையநம்பா சிந்தையுன்பாலதாமே" என்றது காண்க. திருக்கருவைநகர் ஆரியநாட்டிலிருக்கின்ற தலமாதலால், ஆரியநாதன் என்பது - திருக்கருவைச்சிவபிரான் திருநாமமாம். பஞ்சு - செம்பஞ்சுக்குழம்பிற்கு இலக்கணை: அதனை மகளிர் பாதத்திலணிதல், மென்மையும் செந்நிறமும் உண்டாதற்பொருட்டாம். (௫௧)

52. படியிற்பிறந்துவிழுந்திட்டயாக்கைபலகுவிந்தால்
வடிவிற்பெரியவடவரைபோலுமற்றிப்பிறப்பி
லடியற்கெளியகளவீசநின்னருளாக்கம்பெற்றேன்
முடிவிற்பழவடியேன்பிறவாவண்ணமுத்திநல்கே.

(இ - ள்.) அடியற்கு எளிய களவீச - அடியவனாகிய என்திறத்தில் எளிதில் திருவருள்பாலிப்பவனாகிய களவீசனே!—படியில் - இந்தப்பூமியில், பிறந்து விழுந்திட்ட - பிறந்து இறந்து விழுந்த, யாக்கை பல - பல (பிறவியில்சேர்ந்தனது) சரீரங்களெல்லாம், குவிந்தால் - ஒருங்குசேர்ந்தால், வடிவின் பெரிய - உருவத்தாற் பெரியதான, வட வரை போலும் - வடக்கின்கணுள்ள மகாமேருபருவதத்தை யொக்கும்; இ பிறப்பில் - இந்தப்பிறப்பிலே, நின் அருள் ஆக்கம் பெற்றேன் - நினது திருவருளாகிய பெருஞ்செல்வத்தைப் பெற்றேன்; (அதன்பயனாக), பழ அடியேன் - உனது பழந்தொண்டனாகிய யான், பிறவா வண்ணம் - இனிப் பிறப்பெடுத்து அலையாதபடி, முடிவில் - அந்திமதசையில், முத்தி நல்கு - மோக்ஷலோகத்தைத் தந்தருள்வாய்; (எ - று.) —மற்று - வினைமாற்று.

"முன்னம்பிறந்த பிறப்போ முடிவில்லை" என்றபடி நான் இதுவரையிற் பலபிறவிகளையெடுத்து உழன்று வருந்தினேன்; இப்போது உனக்குப் பாடல்திருத்தொண்டு செய்யுமாறு வாய்த்திருத்தலால், உனது திருவருள் என்மீது பதிந்துநிற்றல் தெற்றென விளங்குகின்றது; இனியாவது யான் பிறந்திறந்து உழலாது பிறப்பற்று முத்தியடையுமாறு திருவருள்புரியவேண்டுமென்று வேண்டியபடி. இப்பூமியில் யான் இதுவரையில் எடுத்த பிறவி

களின் உடல்கள் ஒருசேரக்குவிந்தால் அக்குவியல் வடமேருவைப்போலாகு மென்றது - உய்த்துணர்வணியை அங்கமாகக்கொண்ட உவமையணி; இதனை வடநூலார் அங்காங்கிபாவேஸங்கராலங்கார மென்பர்; தென்மொழியில், உறுப்புறுப்பிச் சேர்வையணி எனப்படும். தாமெடுத்த பிறப்புக்கள் எல்லையில்லாதனவென்பது, இவ்வடியின் தேர்ந்தபொருள். "தாரரங்கா பலதாயர்தந்த, முலைப்பாற்கட லுன்திருககழலாணி வெண்முத்தெறியு, மலைப்பாற்கடலி னளவாமெனின் மற்றதுவுமன்றே" என்பதுபோன்ற வாய்பாடுகொண்டது, இச்செய்யுள். யாக்கை - தோல் எலும்பு முதலிய எழுவகைத்தாதுக்களாற் கட்டப்பட்டது எனக் காரணப்பொருள்படும். மேருமலை எங்கு ளளதென்றால் வடக்கின்கணுள்ளதென வேண்டுதலின், அதனை 'வடவரை' என்கின்றன ரென்பர். உயிர் எப்போதும் கடவுட்கு அடிமைப்பட்ட தாதலின், தாம் அடியவரென்பதைப் பலபிறவிகளிலும் அறியாதிருப்பினும் தம்மை 'பழவடியேன்' என்று கூறல் தகும்; இனி, "எழாட்காலும்பழிப்பிலோம்" என்றபடி, தமதுகுலத்து முன்னோர் தொடங்கிச் சிவபிரானுக்கு அடிமை பூண்டு நிற்றலால், தம்மை 'பழவடியேன்' என்று கூறினருமாம். (௫௨)

53\. நல்காதொழியினுநல்கினுநின்னடி நாயடியேன்
பல்காலுமேத்திப்பணிதல்செய்வேனென்பருவரல்கண்
டொல்காதளித்துப்புரந்திடல்வேண்டுமுயர்விசும்பிற்
செல்காறிளைக்கும்பொழிற்கருவாபுரித்தேசிகனே.

(இ - ள்.) உயர் விசும்பில் - உயர்ந்த ஆகாசத்தில், செல் - வீசுகின்ற, கால் - காற்றானது, திளைக்கும் - நிரம்பப்பெற்ற, பொழில் - சோலைகளையுடைய, கருவா புரி - திருக்கருவைநகரிலெழுந்தருளிய, தேசிகனே - (எனது) மெய்ஞ்ஞானகுருவே!—(நீ), நல்காது ஒழியினும் - (என்விஷயத்திற்) கருணைசெய்யாது உபேக்ஷித்துவிட்டாலும், நல்கினும் - கருணைசெய்தாலும், நின் அடி - உனது திருவடிகளையே, நாய் அடியேன் - நாய்போற் கடைப்பட்ட நான், பல் காலும் ஏத்தி - எப்போதும் துதித்து, பணிதல் செய்வேன் - வணங்குவேன்; என் பருவரல் கண்டு - எனது பிறவித்துன்பங்களைப் பார்த்து, ஒல்காது - உபேக்ஷியாமல், அளித்து - கருணைபுரிந்து, புரந்திடல் வேண்டும் - (அடியேனைப்) பாதுகாக்கவேண்டும்; (எ - று.)

நீ என்னிடம் கருணைகொண்டு அருள்செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் எனக்கு உன்னையொழிய வேறுகதியில்லை யாதலால், நான் எப்பொழுதும் உனதுதிருவடிகளையே தியானிப்பேன்; என்னைக் குறிகொண்டு பாதுகாத்தல் நினதுகடமை யென்பதாம்; "களைவாய் துன்பங் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்," "எண்ணியகரும முடியினும் முடியாதொழியினு மீசனைத்தொழுதல், புண்ணியம்," "தருதுயரந்தடாயே லுன்சரணல்லாற் சரணில்லை" என்பன இங்குக் கருதத்தக்கன. 'என்பருவரல்கண்டொல்காதளித்துப் புரந்திடல்வேண்டும்' என்பதற்கு - எனது (துன்பத்தையுண்டாக்கக்கூடிய) பாபத்தைக் கண்டு ('இவ்வளவுபாவியாகிய இவனை நாம் ஏற்ற நரகத்தில்

தள்ளாது பாதுகாத்தலும் தகுதியோ ?' என்று) உபேக்ஷியாமல் ('இவன் இப்போது நம்மையே சரணமடைந்ததனால் இவனைக் கைவிடலாகாது' என்று) கருணைகொண்டு பாதுகாத்தலே நினக்குத் தகுதியாகு மென்று பொருளுரைப்பினுமாம். இப்பொருளில், பருவரல் என்பது-இலக்கணையால், துன்பத்திற்குக் காரணமான பாவத்தைக் குறிக்கும். மற்றை நான்குபூதங்கட்கும் இடங்கொடுப்பதுபற்றியும், மற்றைப்பூதங்கட்கெல்லாங் காரணமாதல் பற்றியும், எல்லாப்பூதங்கட்கும் மேலிடத்திலிருப்பதுபோலத் தோன்றுதல் பற்றியும், 'உயர் விசும்பு' எனப்பட்டது. இனி, உயர் விசும்பில், செல் கால் - மேகங்களின் வரிசைகளை, திளைக்கும் - (தமது உயர்ச்சியால் அப்பாற்செல்ல வொட்டாது) கட்டுப்படுத்துகின்ற, பொழில்சூழ் - சோலைகள்சூழ்ந்த, கருவாபுரி எனினுமாம். கருவாபுரிக்கு 'உயர்விசும்பில் செல்கால்திளைக்கும் பொழில்' என்ற அடைமொழி கொடுத்துக்கூறியது - அனைத்துலகங்களையும் தனது உடைமையாகவுடைய சிவபிரான் திருவுள்ளமுவந்து நித்தியவாசஞ்செய்வதற்கு ஏற்ற குளிர்ச்சியும் வளப்பமு முடைய இடமென்று தெரிவித்தற்கு என்க. 'செல்காரிளைக்கும்பொழில்' என்ற பாடத்துக்கு - செல்லுகின்ற மேகங்கள் இளைப்பாறப்பெற்ற பொழில் என்று பொருளாம். (ருந)

54. தேசிகனாகக்கனவில்வந்தாண்டருள்செய்தவட
காசியனெங்கள்கருவைப்பிரான்கவைக்கோட்டுவிடை
வாசியனொப்பனைபாகனென்றேத்தியென்வாய்திறந்து
பேசியபோதுள்ளமானந்தவாரிபெருகியதே.

(இ - ள்.) 'தேசிகன் ஆக - நல்லாசிரியனாக, கனவில் வந்து - (எனது) கனாவி லெழுந்தருளி, ஆண்டு - அடிமைகொண்டு, அருள்செய்த - கருணை புரிந்த, வட காசியன் - வடக்கின்கணுள்ள காசியென்னுந்தலத்தி லெழுந்தருளியவனும், கவை கோடு விடை வாசியன் - இரட்டைக்கொம்புகளையுடைய விருஷபத்தை வாகனமாகக்கொண்டவனும், ஒப்பனை பாகன் - ஒப்பனையம்மையை இடப்பாகத்திலுடையவனுமாகிய, எங்கள் கருவை பிரான்—,' என்று—, என் வாய் திறந்து ஏத்தி பேசிய போது - எனதுவாயைத்திறந்து புகழ்ந்து பேசிய காலத்தில், உள்ளம் - (எனது) மனத்தில், ஆனந்தம் வாரி பெருகியது - ஆனந்தவெள்ளம் பொங்கிவழிகின்றது ; (எ - று.)

தெவிட்டாத அமுதம்போன்றுள்ளதனால், உனது திருநாமங்களை உச்சரித்தமாத்திரத்தில் எனது மனத்தில் பேரானந்த முண்டாகின்ற தெனத் தமதுமனம் இறைவனது திருநாமங்களை யோதுவதிற் பேரன்புகொண்டிருத்தலை விளக்கியவாறு. கீழ்ச்செய்யுளிற் கருவாபுரித்தேசிகன் என்றதை, இச்செய்யுளின் முதலடியால் விளக்கினர். வாஜி என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகிய குதிரையையுணர்த்தும் வாசியென்ற சிறப்புப்பெயர்-இங்கே பொதுப்பெயராய் வாகனமென்றமாத்திரமாய் நின்றது. இயல்பினால், பெருகியது என இறந்தகாலத்தாற் கூறினர் ; காலவழுவமைதி. காசி - கங்கைக்கரையிலுள்ளதொரு சிவதலம் ; இது, முத்திதரும் நகரம் ஏழனுள் ஒன்று. (ருச)

55. பெருங்காலெறியநடுங்குங்கொடியினிற்பீழையுற்றுக்
கருங்காலதூதரிற்றீயோர்நலியக்கருத்தழிந்தேன்
வருங்காலநஞ்சுண்டமரரைக்காத்தவரதமுத்தி
தருங்காலதண்டமிழ்த்தென்கருவாபுரிச்சங்கரனே.

(இ - ள்.) வரும் - (பாற்கடலினின்று) தோன்றிய, கால நஞ்சு - ஆலகாலவிஷத்தை, உண்டு - அமுதுசெய்து, அமரரை காத்த - தேவர்களதுபயத்தை நீக்கிப் பாதுகாத்த, வரத - வரதனே! முத்தி தரும் கால - (நம்பிச்சரணமடைந்தவர்க்கு) மோக்ஷலோகத்தைத் தருகின்ற திருவடிகளையுடையவனே! தண் தமிழ் - குளிர்ந்த [இனிய] தமிழ்ப்பாஷை வழங்குகின்ற, தென் கருவாபுரி - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கருவை யென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள, சங்கரனே - சிவபெருமானே!—கருங் கால தூதரின் தீயோர் - கருநிறமுள்ள யமதூதரைக்காட்டிலும் கொடியவர்களாகிய சிலர், நலிய - (என்னை) வருத்த, (அதனால்),—பெருங் கால் எறிய நடுங்கும் கொடியினில் - பிரசண்டமாருதம் வீசும்போது மிகவும் அலைகின்ற கொடியைப்போல, பீழை உற்று - பெருந்துன்பமடைந்து, கருத்து அழிந்தேன் - மனங்கலங்கிப்போனேன்.

அக்கலக்கத்தைநீக்கி நற்கதிபெறுமாறு உடனே திருவருள்புரியவேண்டுமென்பது, குறிப்பு. உண்ணவொண்ணாத நஞ்சை உண்டு அமரரைக்காத்தருளிய உனக்கு என்னைக் காத்தருளுதல் ஒரு பொருளன்றென்பது, மூன்றாமடியில் விளங்கும். கருங்காலதூதரின் தீயோ ரென்றது - நரகதியிற்செல்லவொட்டாது எப்பொழுதும் தங்கட்காகவே உழைக்கும்படி கால்கட்டித் தம்வசப்படுத்துகின்ற மனைவி மக்கள் முதலியோரை யென்னலாம்: இவர்களை யமதூதரினுந் தீய ரென்றது - பிரதிகூலராய் அந்திமகாலத்தில்மாத்திரம் வந்து வருத்துகின்ற அந்த யமபடர்கள்போலவல்லாமல் இவர்கள் அநுகூலர்போல எப்போதும் உடனிருந்து தம்மைக் கெடுத்தலா லென்க. ஆகவே, தூதரின் என்னுமிடத்து ஐந்தனுருபு - உறழ்பொருவாம்; உவமப்பொருவன்று. வரதன் - (அடியார்கட்கு வேண்டிய) வரத்தைக் கொடுக்குங் கடவுள். பாற்கடலினின்று தோன்றிய நஞ்சத்தைக் கண்டு அஞ்சிச் சரணமடைந்த தேவர்கட்கு அபயமளித்து அந்நஞ்சையுண்டு அத்தேவர்களது வேண்டுகோளை நிறைவேற்றின இறைவ னென்பார் 'வருங்காலநஞ்சுண்டு அமரரைக்காத்த வரத' என்றார். காலம் - ஹாலாஹலம் என்ற வடசொல்லின் திரிபாகிய ஆலகாலம் என்ற சொல்லின் குறை; நாமைகதேசநாமக்ரஹணமாம்; இனி, நஞ்சு கருநிறமுடையதாயிருக்குமென்ற காரணம் பற்றி, 'காலநஞ்சு' என்றுமாம்; காலம் = காளம் - கறுப்பு. இச்செய்யுளில் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க. (௫௫)

56. சங்கக்குழையனைத்தென்கருவாபுரித்தாணுவைவான்
கங்கைச்சடையனைப்பாடல்செய்யாதுகவிப்புலவீ
ரங்கச்சுமைகொண்டெழுநான்குகோடியழிநரகப்
பங்கத்தில்வீழவென்றோபொன்றுவார்தமைப்பாடுவிரே.

(இ - ள்.) கவி புலவீர் - கவிபாடுகின்ற புலவர்களே!—சங்கம் குழையனை - சங்கினாற்செய்த குழையென்னுங் காதணியை யுடையவனும், வான் கங்கை சடையனை - ஆகாசகங்காநதி தங்கப்பெற்ற சடையையுடையவனுமாகிய, தென் கருவா புரி தாணுவை - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய சிவபெருமானை, பாடல் செய்யாது - கவிபாடித் துதியாமல்,—அங்கம் சுமை கொண்டு - உடம்பாகிய பாரத்தை வைத்துக்கொண்டு, எழு நான்கு கோடி அழி நரகம் பங்கத்தில் வீழ - இருபத்தெட்டுக்கோடிக் கணக்கான அழிதற்குரிய நரகச்சேற்றில் வீழ்ந்துவருந்தும்படி, என்னோ என்னகாரணத்தினாலோ, பொன்றுவார்தமை - (உங்களைப்போலவே) அழிந் தொழியுந்தன்மையுள்ளவர்களை, பாடுவீர் - பாடித்துதிக்கின்றீர்கள்? (எ - று.)

எல்லையில்லாத பரமைசுவரியமுடையவனும் அநந்தகல்யாணகுணகணநிதியும் என்றும்அழியாது நிலைத்துநிற்கும் பரம்பொருளும் கவிபாடித்துதித்தமாத்திரத்தில் மீளாவுலகமாகிய முத்தியுலகத்தைத் தந்தருள்பவனுமாகிய சிவபெருமானைக் கவிபாடித்துதியாமல், நிலையில்லாத செல்வத்தையும் அகங்காரம் மமகாரம் முதலிய இழிகுணங்களையுமுடையவரும் வெகுவிரைவில் நசிக்குந்தன்மையருமான அற்பரைக் கவிபாடித்துதித்தலால் நீங்கள் உங்கட்குமுன்னமேயுள்ள நிலையையும்இழந்து அதோகதியடைவதேயன்றிப் பின் ஓர்பயனையும் பெறுதல் இயலாது ஆதலால், அங்ஙனஞ்செய்யலாகாது என்று மானிடம் பாடுகின்ற உலகத்தார்க்கு உபதேசித்தவாறு. வீழப்பொன்றுவார்தமை என்று இயைத்துப் பொருளுரைப்பினுமாம். சங்கக்குழையன் - "சங்கவெண்டோடுடையன்." தாணு - ஸ்தாணு; எப்போதும் அழியாதுநிலைநிற்பவ னென்று சிவபிரானுக்குக் காரணக்குறி. பொன்றுவார்தமைப் பாடுவீர் என்றது - தங்களைப்பாதுகாத்துக்கொள்ள வகையின்றி அழிந்துவருந்துகின்ற அவர்கள் உங்களை எவ்வாறு பாதுகாக்கப்போகின்றார்க ளென்ற கருத்தைத் தரும். இனி, பொன்றுவார்தமை - என்றும்அழியாத சிவபிரான்போலன்றி இடையே அழிந்தொழியும் மற்றைத்தெய்வங்களை யெனினுமாம். எழுநான்குகோடிஅழி நரகம் - மிக்கபெரும்பாவங்களைச செய்தோர் சென்று சேர்வதற்கென்று ஏற்பட்ட இருபத்தெட்டுக்கோடி கொடுநரகங்கள்; அவை - கோரம், கீழ்க்கோரம், அதிகோரம், கோரதரம், கோரரூபம், தரளதரம், பயாநகம், காளராத்திரி, பயோற்கடம், சண்டம், மகாசண்டம், சண்டகோலாலம், சண்டதரம், சரோருகம், சலசவதி, வீமம், வீமவீடணம், கரளம், விகரளம், குலிசம், முக்கோணம், ஐந்துகோணம், தீர்க்கதரம், பரிவர்த்தளம், மகாரௌரவம், அதிதமம், அதிசீதம், அதிவெப்பம் என்னும் இருபத்தெட்டனுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருகோடியாகப் பெருகு மென்பர்.

வான்கங்கைச்சடைய னென்பதி லுள்ள கதை:—சூரிய குலத்துத் தோன்றிய பகீரதசக்கரவர்த்தி கபிலமுனிவரது கண்ணின் கோபத்தீக்கு இலக்காய் உடலெரிந்து சாம்பராகி நற்கதியிழந்த தனதுமூதாதையரான சகர புத்திரர் அறுபதினாயிரம்பேரையும் நற்கதிபெறுவித்தற்பொருட்டு கெடுங்கா

லந் தவஞ்செய்து கங்காநதியைத் தேவலோகத்திலிருந்து கீழுலகத்துக்குக் கொணர்கையில் அதன் விசையோடுவரும் வெள்ளப்பெருக்கை ஏற்றுக்கொள்ளுதற்கு ஏற்ற வலிமை பூமிக்குஇல்லையென்ற காரணத்தால் அவ்வரசன் சிவபிரானைப் பிரார்த்திக்க, அவன்வேண்டுகோளின்படி அப்பெருமான் அந்நதியைச் சடைமுடியிலேற்றுப் பின்பு சிறிதுசிறிதாகப் பூமியில் விட்டருளினனென்பதாம். (ருசு)

57. பாடுவதுன்றிருநாமங்களுநெடொறும்பத்திசெய்து
சூடுவதுன்பொற்றிருவடித்தாமரைதொண்டுசெய்து
கூடுவதுன்னடியார்திருக்கூட்டமக்கூட்டத்துட
னாடுவதுன்னிலைகாண்கருவாபுரிநாயகனே

(இ - ள்.) கருவாபுரி நாயகனே—!—நாள்தொறும் - தினந்தோறும், பத்தி செய்து - பக்திகொண்டு, பாடுவது - (நான்) பாடல்பாடித் துதிப்பது, உன் திருநாமங்கள் - உனது திருநாமங்களாகும்; சூடுவது - (தலைக்குஅலங்காரமாகத்) தரிப்பது, உன் திருவடி தாமரை - உனது அழகிய திருவடித்தாமரைகளாகும்; தொண்டு செய்து - அடிமைசெய்து, கூடுவது - போய்ச்சேருவது, உன் அடியார் திரு கூட்டம் - உனதுபக்தர்களின் திருக்கூட்டமாகும்; அக்கூட்டத்துடன் - அந்தமெய்யடியார்கூட்டத்தோடு, நாடுவது - ஆராய்ச்சிசெய்வது, உன் நிலை - உனதுதன்மைகளேயாகும்; (எ - று.)—காண் - முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம்.

நான் எப்போதும் சிவபிரான் விஷயமாகவே எனதுபொழுதைப் போக்குவதனால், அவ்விறைவன் தவறாது என்மீது திருவருள்புரியவேண்டுமென்பதாம். 'நாடொறும் பத்திசெய்து' என்பதை எல்லாவாக்கியங்களோடுங் கூட்டுக. இறைவன் நிலையை, "எவனுயிர்க்குயிரா யெள்ளு மெண்ணெயும்போலெங்க மு மிடையறநின்று, னெவ னனைத்துலகு மீன்று காத்தழிக்க விறைமைசான் மூவுரு வெடுத்தா, னெவன் முதலிடையீறின்றி யென்றூன்று மீறிலா மறைமுடியிருப்பான்"என்பது முதலாகக் கூறிய விடங்களிற் காண்க.

58. நாயினுந்தீயபிறவிபெல்லாஞ்சென்றுநான்பிறந்து
மாயினுந்தேவர்பதவியில்வாழினும்வஞ்சமில்லாத்
தாயினுமன்புடையொப்பனைபாகநின்றருளிணைக்கீழ்
மேயினுமன்பொன்றுமேயடியேன்பெறவேண்டுவதே.

(இ - ள்.) வஞ்சம் இல்லா - வஞ்சனைக்குணமில்லாத, தாயினும் - பெற்றதாயைக்காட்டிலும், அன்பு உடை - அன்பையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மையை, பாக - வாமபாகத்திற் கொண்டிருப்பவனே! நான்—, நாயினும் தீய - (இழிந்தபிறப்பையுடையதாகிய) நாயைக்காட்டிலுங் கொடிய, பிறவி எல்லாம் - பிறப்புக்களிலெல்லாம், சென்று பிறந்து - போய்ப் பிறந்து, மாயினும் - அழிந்தாலும்,—தேவர் பதவியில் வாழினும் - தேவபதவியைப்பெற்று வாழ்ந்

தாலும், (அன்றி), நின் தாள் இணை கீழ் மேயினும் - நினது திருவடிகளின் கீழ்ப் பொருந்திவாழ்ந்தாலும், (எப்படியிருந்தாலுஞ்சரி), அடியேன் பெற வேண்டுவது - அடியேன் பெறும்படி விரும்புவது, அன்பு ஒன்றுமே - (உன் திறத்திற் கொள்ளும்) பக்தியொன்றுமேயாம் ; (எ - று.)

நான் எந்தநிலையையடைந்தாலும் உனது பக்தியொன்றையே வேண்டுவேனென்பதாம். இதனால், சிவபெருமானது விஷயமான பக்தியின்பெருமையும், அப்பக்தியினிடத்துத் தமக்குள்ள வேண்டற்பாட்டின் அருமையுந் தோன்றும் "வேண்டுவதொன்று தமியே னெப்பிறப்பும் வெந்தழல்நரகிடை விழினும், காண்டகுசிறப்பி னரம்பையர் சூழக் கற்பகநீழல் வைகிடினும், தூண்டகுசுடரே ளாநிழலமர்ந்தசோதியே கருவைநாயகனே, ஆண்டகாய் நினது திருவடிக்கமலத் தன்பெனு மழிவிலாப்பொருளே," "உத்திவாளரா முடித்த பால்வண்ணனே யுனது, பத்திவேண்டுவதன்றியே நரகிடைப்படினும்" என்றார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும். தேவர்பதவி என்றது - அஷ்டவசுக்கள், அசுவினீதேவர்கள், ஏகாதசருத்திரர், துவாதசாதித்தியர், திக்பாலகர் என்பவர்களின் பதவி போல்வது. (ருஅ)

59. வேண்டியவேண்டியவெல்லாமெதிரும்வினையகலு
மீண்டியமுத்திப்பெருவாழ்வுசேருமிடரொழியும்
பாண்டியரேத்தக்கருவாபுரிநின்றபால்வண்ணனைப்
பூண்டிகழ்மென்முலையொப்பனைபாகனைப்போற்றினர்க்கே.

(இ - ள்.) பாண்டியர் ஏத்த - பாண்டியராசர்கள் துதிக்கும்படி, கருவாபுரி நின்ற - திருக்கருவையி லெழுந்தருளியுள்ள, பால்வண்ணனை - பால்வண்ணனென்னுந் திருநாமமுடையவனும், பூண் திகழ் மெல் முலை ஒப்பனை பாகனை - ஆபரணங்கள் விளங்குகின்ற மெல்லியதனங்களையுடைய ஒப்பனையம்மையை (இடப்)பாகத்திலுடையவனுமாகிய சிவபிரானை, போற்றினர்க்கு- வணங்கினவர்க்கு,— வேண்டிய வேண்டிய எல்லாம் எதிரும்-(தாம்) விரும்பிய எல்லாப்பொருள்களும் தாமேவந்துசேரும் ; வினை அகலும் - (பிறப்பிற்குக் காரணமான) இருவினைகளும் ஒழியும்; ஈண்டிய முத்தி பெரு வாழ்வு சேரும்- (இன்பம்) நிறைந்த வீட்டுலகத்தில் வாழ்கின்ற (என்றும் மீளுதலில்லாது நிலைத்துநிற்கின்ற) பெருவாழ்வும் கிடைக்கும் ; இடர் ஒழியும் - பிறவித்துன்பங்கள்யாவும் நீங்கும் ; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபெருமானை வழிபட்டார்க்கு இம்மைமறுமைப்பயன்கள் ஒருங்கே வாய்க்கு மென்பதாம். "செல்வமீயுஞ் சிறப்புமளித் துளத், தல்லறீர்க்கு மறிவையுதவிடும், கல்விநல்குங் கதிதரும் பொற்கிரி, வல்விலான்களவீசனை வாழ்த்தவே," "இசையுஞ் செல்வமுந் திருவு மின்பமும், அசைவிலாத பேரறிவு முத்தியும், விசையமுந் தருங் கருவைமேவினோன், திசையுடுத்தவன் சீர்படிக்கவே" என்பன பதிற்றுப்பத்தந்தாதி. வினையென்று பொதுப்படக் கூறியதனால், புண்ணியம் பாவம் என்ற இருவினையும் அடங்

கும்; நல்வினையும் தீவினைபோலப் பிறவியைநீக்கி மோக்ஷத்தையடைதற்குப் பொன்விலங்குபோன்று தடையாயிருத்தலால், அந்நல்வினையும் நீங்கிய பின்னரே முத்திகிடைக்கு மென்க. வேண்டிய வேண்டிய - பொருளின் பன்மை குறிக்கும் அடுக்கு: இச்சொல் - அஃறிணைப் பலவின்பாற் பெயர்.

60. போற்றிப்பணியுமடியார்பழவினைபோகவெறி
காற்றிற்சருகெனமாற்றும்பிரான்களவீசற்கன்பா
யாற்றுப்புனல்கொண்டுமஞ்சனமாட்டியலர்சொரியார்
கூற்றுக்கொதித்துவருநாளென்செய்வர்கொடியவரே.

(இ - ள்.) போற்றி பணியும் அடியார் - (தன்னைத்) துதித்து வணங்குகின்ற அடியார்களது, பழ வினை - பூர்வகர்மங்களை, எறி காற்றில் சருகு என - வீசுகின்ற பெருங்காற்றி லகப்பட்ட சருகுபோல, போக - (அவர்களைவிட்டு) ஒழியும்படி, மாற்றும் - போக்குந்தன்மையுள்ள, பிரான் - பிரபுவாகிய, களவீசற்கு—, அன்பு ஆய் - பக்திகொண்டு, ஆறு புனல் கொண்டு - ஆற்றின் நீர்த்தத்தைக் கொண்டுவந்து, மஞ்சனம் ஆட்டி - திருமஞ்சனஞ்செய்து, அலர் சொரியார் - மலர்கொண்டு அருச்சனை செய்யாதவராகிய, கொடியவர் - பாவிகள்,— கூற்று கொதித்து வரும் நாள் - யமன் சினங்கொண்டுவருகின்ற அந்திமகாலத்தில், என் செய்வர் - யாதுசெய்வார்களோ? (எ - று.)

சிவபிரானது திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும்உவப்பாகிய அபிஷேகத்தையும் அர்ச்சனையையுஞ் செய்துவந்தவர்கள் அந்திமகாலத்தில் யமபாதையின்றி நற்கதிபெறுவ ரென்பதாம். சூறைக்காற்றி லகப்பட்ட சருகுகள் இருந்தவிடந் தெரியாது தாம் முந்திநின்ற இடத்தை விட்டு அப்பாற்சென்று விலகிவிடுதல்போல, சிவபிரானது அடியார்களின் நல்வினை தீவினைகளாகிய பழவினைகளிரண்டும் அப்பரமனதுதிருவருளால் அவ்வடியார்களிடத்தினின்று நீங்கி முறையே அவர்களது நண்பரிடத்தும் பகைவரிடத்துஞ் சென்று சேர்ந்துவிடு மென்ற நூல்துணிபைத தெரிவித்தற்கு, 'அடியார்பழவினை எறிகாற்றிற்சருகெனப் போக மாற்றும் பிரான்' என்றார். 'ஆற்றுப்புனல்' என்றது - நல்ல நீர் என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கும். மஞ்சனம் - மஜ்ஜநம்: வடசொல். (சு0)

61. கொடியாடும்வெள்விடைகொன்றையிலாடுங்குலச்சுரும்பர்
முடியாடுங்கங்கைமுகமாடுமுச்சுடர்முற்றும்வெள்ளைப்
பொடியாடுமேனியரவாடுஞ்சோரிப்புலவுகமழ்
வடியாடுஞ்சூலக்கருவேசராடியமன்றிடத்தே.

(இ - ள்.) சோரி புலவு கமழ் - (பகைவரது) இரத்தத்தோடுகூடிய மாமிசம் நிறைந்து விளங்கப்பெற்றதும், வடி ஆடும் - கூர்மைபொருந்தியது மான, சூலம் - சூலமென்னும் ஆயுதத்தையேந்திய, கருவேசர் - திருக்கருவைச் சிவபிரான், ஆடிய - நர்த்தனஞ்செய்த, மன்றிடத்து - திருச்சபையில்,—கொடி - (அப்பிரானது) துவசத்திலே, வெள் விடை - வெண்மையாகிய ருஷபம், ஆடும் - அசைந்தாடும்; கொன்றையில் - (அப்பிரான் சடைமீது அணிந்துள்ள)

கொன்றைமலர்மாலையில், குலம் சுரும்பர் - கூட்டமாகிய வண்டுகள், ஆடும்—; முடி - (அப்பிரானது) சடைமுடியில், கங்கை கங்காநதி, ஆடும்—; முகம் திருமுகத்தில், முச் சுடர் - (சூரிய சந்திர அக்கினியர் என்னும்) முச்சுடர்களின் வடிவமாகிய மூன்று திருக்கண்களும், ஆடும் —; முற்றும் வெள்ளைப் பொடி ஆடும் மேனி - எல்லாவிடமும் வெண்மையாகிய விபூதி நிறைந்துள்ள திருமேனியில், அரவு (ஆபரணங்களாகிய) சர்ப்பங்கள், ஆடும்—; (எ - று.

சிவபிரான் தாண்டவமாடுகையில், அவரைச்சார்ந்துள்ள பொருள்களெல்லாம் தாமும் கூடவே ஆடுமென்பதாம் சிவபிரானுக்கு ருத்ராக்ஷம் வாகனமாகவும் துவசமாகவும் அமையுமென்க. சிவபிரான் திருமார்பிலும் திருவரையிலும் திருத்தோள்களிலும் திருக்கரத்திலும், ஆரமாகவும் கச்சையாகவும் அங்கதமாகவும் கங்கணமாகவும் சர்ப்பவை சர்ப்பங்களே யாதலால், திருமேனி முழுதிலும் அரவுஆடுமென்க. 'ஆடும்' என்ற சொல் ஒருபொருளிற் பலமுறை அடுக்கிவந்தது - சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. முகமாடும் முச்சுடர் - இறைவனுக்குக் கண்மூன்றும் முச்சுடராம் சுரும்பு என்பது சுரும்பரெனக் குற்றியலுகரத்துக்கு 'அர்' போலியாய் வந்தது. சொரிவது - சோரி எனக் காரணப்பெயர். (சுக)

62. மன்றிடத்தே நின்றுதாண்டவமாடுவன்வான்கயிலைக்
குன்றிடத்தேயண்டர்போற்றிட நிற்பன்குறித்துமன
மொன்றிடத்தேதன்னைத்தானுகப்பாவிப்பனுள்ளடியார்
கன்றிடத்தேயுதவுங்கருவையரன்கனல்வண்ணனே.

(இ - ள்.) கனல் வண்ணன் - நெருப்பின்சுவாலைபோன்ற செந்நிறமுடையவனும், உள் அடியார் கன்றிடத்தே உதவும் கருவேசன் - (தன்னைத்) தியானிக்கின்ற மெய்யடியார்கள் (துன்பத்தினால்) வருந்தும்போது (அவர்கட்குத்) துணைநிற்கின்ற திருக்கருவையிலெழுந்தருளியிருக்குந் தலைவனுமாகிய சிவபெருமான்,—மன்றிடத்தே - திருச்சபைகளில், நின்று - நின்றுகொண்டு, தாண்டவம் ஆடுவன் - திருநர்த்தனஞ்செய்வன்; வான் கயிலை குன்றிடத்தே - ஆகாயத்தையளாவிய திருக்கைலாயமலையினிடத்தில், அண்டர் போற்றிட நிற்பன் - தேவர்களெல்லாம் வணங்கும்படி நின்றருளுவன்; மனம் குறித்து ஒன்று இடத்து - மனமானது (ஒன்றைப்பற்றித்) தியானித்துப் பொருந்தியிருக்கின்றபோது, தன்னை தான் ஆ பாவிப்பன் - தனது உண்மையான பரஞ்சோதிவடிவத்தையே தான் தியானிப்பன்; (எ - று.)

சிவபெருமான் மன்றிடத்தில் தாண்டவமாடுதலும், கயிலைவெற்பில் நிற்பதும், தன்னைத்தானுகப்பாவித்தலும் எல்லாம் அடியார்கட்கு உதவுதற்பொருட்டேயாகு மென்பது, இச்செய்யுளின் கருத்தாம். ஒன்றானுங்குறைவின்றி எல்லாவற்றாலும் பரிபூர்ணனான இறைவன் எவ்வாற்றாலாயினும் தன்னையுணர்ந்து உயிர்கள் ஈடேறவேண்டு மென்று நிர்ஹேதுகமாகப் பொங்குகின்ற பெருங்கருணையுடனே எல்லாத்தொழில்களையும் புரிகின்றா னென்பது, நூற்கொள்கை. ஸநகர் ஸநந்தநர் ஸநத்குமாரர் ஸநத்ஸுஜாதர் என்னும் தேவ

ரிஷிகள் நால்வர்க்கும் தனது தவவொழுக்கத்தால் யோகஞ்செய்யும் வகையை இறைவன் உணர்த்தினனென்பது பிரசித்தம்; அவ்வாறு உணர்த்துகையில் "காரணந்துத்யேய:" என்ற வேதவாக்கியத்தின்படி காரணப்பொருள் எதுவோ அதுவே தியானித்தற்கு விஷயமாதலாலும், எல்லாப்பொருள்கட்கும் ஆதிகாரணமாகிய பரம்பொருளான தனக்குத் தியானவிஷயமாவது தன்னைப் பார்க்கிலும் வேறாக ஒன்றும் இல்லாமையாலும், 'குறித்து மனமொன்றுபட்டுத் தன்னைத் தானாகப் பாவிப்பன்' என்றார். இனி, இதனொடுகூட - (தன் அடியார்கள்) தன்னைத்தியானிக்கும்போது வேறாகப் பாவியாமையால் 'சிவோஹம்' என்று தியானிக்குமாறு திருவருள்புரிவனென்று சிவாத்வைதமாகக் கூறுவர் ஒருசாரார். (௬௨)

63. வண்ணங்கரியதிருமால்கழியென்புமாலிகையுந்
தண்ணங்கமலத்தயன்றலைமாலையுஞ்சாத்திமண்ணும்
விண்ணும்பொருந்தவுகாந்தப்பிரளயம்மேவிநின்று
பண்ணொன்றுவீணைபயிலுங்களாவிற்பரஞ்சுடரே.

(இ - ள்.) களாவின் பரஞ்சுடர் - களாமரத்தின் கீழெழுந்தருளியுள்ள பெரியசோதிவடிவமான திருக்கருவைச் சிவபெருமான்,— கரிய வண்ணம் திருமால் - கருநிறமுடைய திருமாலினது, கழி என்பு மாலிகையும் - இறந்த உடம்பினின்று (எடுத்துத்தொடுத்த) எலும்பு மாலையையும், தண் அம் கமலத்து அயன் - குளிர்ந்த அழகிய தாமரைமலரில் வசிக்கின்ற பிரமதேவனது, தலை மாலையும் - தலைகளைக்கொண்டு தொடுத்த மாலையையும், சாத்தி - அணிந்துகொண்டு,— மண்ணும் விண்ணும் பொருந்த - நிலவுலகமும் மேலுலகமும் ஒருசேர நிகழ்கின்ற, உகாந்த பிரளயம் - யுகங்களின் முடிவாகிய பிரளயகாலத்தில், மேவி நின்று - (தான் ஒருவனே அழியாமல்) பொருந்தியிருந்து, பண் ஒன்று வீணை பயிலும் - இராகங்களமைந்த வீணையை (வைத்துக்கொண்டு) வாசிப்பான்; (எ - று)

சிவபெருமான் எல்லாவுலகங்களும் அழிகின்ற கற்பாந்தகாலத்திலே பிரளயகாலந்தோறும் அழிகின்ற பிரமவிஷ்ணுக்களது தலைமாலையெலும்பு மாலைகளைத் தரித்துக்கொண்டு, எப்பொழுதும் அழியாமல் நிலைத்துநிற்கிற கடவுள் தானொருவனேயென்று விளங்குமாறு வீணைவாசித்துக்கொண்டு நிற்ப னென்பதாம். பிரளயம்முதலியன இறைவனது திருவிளையாட்டுச்செயல்க ளென்பது, இதனாற் போதரும். 'மண்ணும் விண்ணும் பொருந்த உகாந்த பிரளயம்' என்றது - பிரமனுக்கு ஒருநாள் ஆகுந்தோறுந் தோன்றுகிற நைமித்திகப்பிரளயம்போலல்லாமல் யாவுமழிகின்ற மகாப்பிரளயமென்று விளக்குதற்பொருட்டாம். உகாந்தம் - யுகாந்தம். இங்கு, யுகமென்றது - இலக்கணையால், கற்பத்தை யுணர்த்திற்று. பரஞ்சுடர் - உலகத்துத்தோன்றுகின்ற மூச்சுடர்களினும் மிகவும் மேம்பட்டுத்தோன்றும் பேரொளிவடிவமான சிவபெருமான். (௬௩)

64. பரஞ்சுடர்முக்கட்பரமன்சதானந்தன்பற்றலர்முப்
புரஞ்சுடவாங்குபொருப்புவில்லான்பொருந்தாததக்கன்
சிரஞ்சுடக்கொய்துமுத்தீயிட்டபால்வண்ணன்றென்றிசைக்
னுரஞ்சுடத்தாளுதைத்தோன்றிருநாமங்களோதுமினே. [கோ

(இ - ள்.) பொருந்தாத - (மனத்திற்) பொருத்தமில்லாத [பகைமை பாராட்டுகின்ற], தக்கன் - தக்ஷமுனிவனது, சிரம் - தலையை, சுட - (கோபம்) வெதுப்பியதனால், கொய்து - அறுத்து, முத் தீ இட்ட - (கார்ஹபத்யம் ஆஹவநீயம் தக்ஷிணாக்நி என்னும்) மூன்றுபகுப்பையுடையதாகிய அக்கினியிலே வீழ்த்தி (யாகத்தை) யழித்த, பால்வண்ணன் - திருக்கருவைச்சிவபெருமானது, திருநாமங்கள் - திருப்பெயர்களை,— 'பரஞ்சுடர் - சிறந்தஒளிவடிவானவன், முக்கண் பரமன் - (முச்சுடராகிய) மூன்றுகண்களையுடைய உயர்ந்தவன், சதா ஆனந்தன் - ஒழிவில்லாத ஆனந்தமயன், பற்றலர் முப்புரம் சுட வாங்கு பொருப்பு வில்லான் - சத்துருக்களது திரிபுரங்களை யெரித்தொழிப்பதற்காக வளைத்த (மேரு) மலையாகிய வில்லையுடையவன், தென் திசை கோன் உரம் சுட தாள் உதைத்தோன் - தெற்குத் திக்குப்பாலகனாகிய யமன் அழியும்படி (அவனுடைய) மார்பில் திருவடியினால் உதைத்தவன்,' (என்று இவ்வாறாக), ஓதுமின் - சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

சிவபெருமானது பலவகைத்திருநாமங்களை ஓதுமாறு உலகத்தார்க்கு அறிவுறுத்தியவாறு. சிவபெருமானது திருநாமசங்கீர்த்தநத்தாற் பெறலாகும் பயனை, "வரந்தருமிப்பார்புரக்கும் வாழ்வுதரும் விண்ணோர், தரந்தரும் பேரின்பந்தருமால் - பரந்து, துளவீசன்றேடுந் துணைத்தாட்கருவைக், களவீசனென்றுரைத்தக்கால்" என்ற திருக்கருவைவெண்பாவந்தாதிச்செய்யுளா லறிக. ஸதாநந்தன் [ஸதா + ஆநந்தன்] என்ற தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர் - தான் எப்போதும் ஆனந்தமயமாயிருப்பதோடு தன்னைச்சரணமாக அடைந்த அடியார்க்கும் அழியாப்பேரின்பமளிப்பவனென்ற பொருளைத் தரும்; இனி, ஸதாநந்தன் என்ற வடமொழித்தொடரின் விகாரமெனக் கொண்டு, சத ஆநந்தன் எனப்பிரித்து, எல்லையில்லாத ஆநந்தத்தையுடையவனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இவ்வாறு பரம்பொருள் எல்லையில்லாத ஆனந்தகுணமுடையதென்பதை, தைத்திரியத்து ஆநந்தவல்லி முதலிய இடங்களிற் காணலாம். கொய்து - (வீரபத்திரக்கடவுளைக்கொண்டு) கொய்வித்து என்றபடி; ஏவுதற்கருத்தா.

தக்கன் சிரங் கொய்த வரலாறு:—தக்கன் - தக்ஷன். பிரமனது குமாரனாகிய இவன் தன்வேண்டுகோளின்படி தனதுமகளாய்த்தோன்றித் தாக்ஷாயணியென்றும் சதியென்றும்பெயர்கொண்ட உமாதேவியைச் சிவபிரானுக்கு மணஞ்செய்துகொடுத்தபின்பு, அப்பெருமானோடு மாறுபட்டு, அம்மகளையும் மருமகனையும் வரவழையாமல் சிவபிரானுக்கு அவிர்ப்பாகமுங் கொடாது அவமதித்துப் பெரியதொருயாகஞ்செய்கையில், உமாதேவி தான்மாத்திரம் அவ்வேள்விக்குச்சென்று அங்கு அம்முனிவன் தன்னை அலட்சியஞ்செய்து

தன்கணவனையும் பழித்தமைபற்றி அக்கினிபிரவேசஞ்செய்து தக்ஷபுத்திரியான உருவத்தை ஒழித்துவிட, அதனையறிந்து கோபங்கொண்ட சிவபெருமான் வீரபத்திரக்கடவுளை யுண்டாக்கித் தக்ஷனைத்தண்டிக்கும்படி அனுப்ப அக்கடவுள் காளியோடும் பூதகணங்களோடுஞ் சென்று அம்முனிவனைத் தலைதுணித்து அவ்யாகத்தீயிலிட்டு அந்தயாகத்தைச் சின்னபின்னப்படுத்தின னென்பதாம். "கண்டு மற்றது வீரபத்திரனெனுங்கடவுள், கொண்டசீற்றமொடேகியே தக்கனைக்குறுகி, அண்டரோடு நீ யீசனையிகழ்ந்தனை யதனால் தண்டமீதென வாள்கொடே யவன்தலைதடிந்தான்," "அற்றதோர்சென்னி வீழுமு னிறைவ னங்கையினுற், பற்றி யாயிடையலமரும் பாவகற் பாராத், திற்றியீதெனக் கொடுத்தனன் கொடுத்தலுஞ் செந்தீ, மற்றொருர்மாத்திரைப் போதினின் மிசைந்தது மன்றோ" என்ற கந்தபுராணம் இங்குக் காணத்தக்கது. (கூச)

65. மின்கொண்டபொன்முடியாயிரமாயிரமெய்த்தொழில்கள்
பொன்கொண்டசேவடியாயிரமாயிரம்பூந்தடங்கண்
முன்கொண்டநாமங்களாயிரமாயிரமூரித்திண்டோள்
கொன்கொண்டசூலப்படைக்கருவாபுரிக்கொற்றவற்கே.

(இ - ள்.) கொன் கொண்ட - பெருமைபொருந்திய, சூலம் படை - சூலமென்னும் ஆயுதத்தை யேந்திய, கருவாபுரி கொற்றவற்கு - திருக்கருவையென்னுந் தலத்திற்குத் தலைவனுகிய சிவபெருமானுக்கு,—மின் கொண்ட பொன் முடி - ஒளிவீசுகின்ற பொன்மயமான கிரீடத்தையணிந்த தலைகள், ஆயிரம் - ஆயிரமாம்; மெய் தொழில்கள் - திருமேனியினுற்செய்யுந் தொழில்கள், ஆயிரம்—; பொன் கொண்ட சே அடி - பொன்மயமான சிவந்த திருவடிகள், ஆயிரம்—; பூ தட கண் - தாமரைமலர்போன்ற பெரிய கண்கள், ஆயிரம்—; முன் கொண்ட நாமங்கள் - (அடியவர்களால்) தியானிக்கப்படுகின்ற திருநாமங்கள், ஆயிரம்—; மூரி திண் தோள் - பெரியவலியதோள்கள், ஆயிரம்—; (எ - று.)

இங்கே ஆயிரமென்றது - அளவில்லாத தென்னும் பொருளது. அங்ஙனங் கொள்ளாவிடின், முடியாயிரம் சேவடியாயிரம் முதலியன சேராவாம். ஆகவே, அளவற்ற திருமுடி முதலியவற்றை யுடையவன் இறைவ னென்பதாம். அபரிமிதமாய் அற்புதமாயிருக்கிற மகாஞானமும் மகாசக்தியு முடையவ னென்பது, தேர்ந்தபொருள். சிவபெருமான் சகலஇந்திரியங்களாலேயாதல் ஒரிந்திரியத்தாலேயாதல் திருமேனியாலேயாதல் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தாலேயாதல் எல்லாவற்றையும் எப்போதும் எல்லாவிதத்திலும் அறிகின்றவனும் செய்கின்றவனுமாக விருக்கின்று னென்பது, கருத்து. இங்ஙனமேயன்றி, அனேகந்திருமுடிகள் அனேகந்தொழில்கள் அனேகந்திருவடிகள் அனேகந்திருக்கண்கள் அனேகந்திருத்தோள்கள் என்ற இவற்றையுடையான் சிவபெருமானென்பது, கருத்தன்று. அளவில்லாதகண்முதலியவற்றையுடையவன் எப்படி அளவில்லாத காட்சி முதலானவற்றை உடையவனுயிருப்பனே

அப்படியே சிவபிரானும் என்று எடுத்துக்காட்டியபடியாம். இங்குச் சிலர், உலகமெல்லாம் சிவபெருமானுடைய ஸ்வரூபமாதலால், உலகத்திலுள்ளோருடைய முடி தோள் முதலியவையெல்லாம் அவனுடையனவா மென்று கருத்துக் கூறுவர்; அது, பலவிதத்திலும் பொருந்தாதென அறிக. இது சிவபிரானுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபங் கூறியபடி.

கோன் - பெருமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; இனி, கோன் கொண்ட சூலப்படை - (பகைவர்களது) அச்சத்தைத் தன்னிடத்திற் கொண்ட சூலாயுதம் என அச்சப்பொருளதாகவும் பொருள்கூறலாம்; "அச்சம் பயமிலி காலம் பெருமையென், றப்பால நான்கே கொன்னைச்சொல்லே" என்றது, தொல்காப்பியம். பொன்முடி யென்றதை அன்மொழித்தொகையாகவாவது, அடையடுத்த ஆகுபெயராகவாவது கொள்ளவே, சிரசை யுணர்த்தும். இனி, பொன் என்பதை, அதனாலாகிய கிரீடத்துக்குக் கருவியாகுபெயரெனக் கொண்டு, முடி - சிரசு எனினுமாம். முன் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். முன்கொண்ட - ஆதிதொடங்கிச் சொற்பட்ட என்றுமாம். நாமங்களாயிரம் - ஸஹஸ்ரநாமங்கள். (கூரு)

66. கொற்றக் கவிகை நிழற்றப் பொதுவறக் கோனடத்தி
முற்றப் புவனம் புரப்பவ ரேனு முகலிங்கர் தாஞ்
சற்றுத் திருவருள் கோடின ரேலகந் தைகெட்டுப்
பற்றற்ற கூழுங் கிடையா திரப்பரிப் பாரிடத்தே.

(இ - ள்) புவனம் முற்ற - நிலவுலகம்முழுவதையும், கொற்றம் கவிகை நிழற்ற - வெற்றிக்கு அறிகுறியான (தமது) குடையானது நிழலைச் செய்ய, பொது அற - (பல அரசர்களுக்கும்) பொதுவென்னுந் தன்மை நீங்க [ஏகசக்ராதிபதியாக], கோல் நடத்தி - தனிச்செங்கோல் செலுத்தி, புரப்பவர் ஏனும் - அரசாளுபவராயினும்,—முகலிங்கர் - திருக்கருவைச்சிவபெருமான், தாம்—, திருஅருள் சற்று கோடினர் எல - திருவருள் சிறிது மாறினராயின், அகந்தை கெட்டு - (அவ்வரசர்கள்) அகந்தைத் தமது பெருமை யழிந்து, பற்று அற்ற கூழும் - பருக்கையில்லாத கூழும், கிடையாது - கிடைக்கப்பெறாமல், இ பாரிடத்தே - இந்தப்பூமியில், இரப்பர் - இரந்து திரிவார்கள்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவருள் சிறிதுகோடினாலும், அதன்பயனாக, ஒரு நாயகமாயோட்சி நடத்தின சக்கரவர்த்திகளும் மிக்கவறுமையடைவரென்பதாம். சிவபெருமானது திருவருள் கோடினமாத்திரத்தில் இவ்வாறு ஆவரென்றதனால், அப்பிரானது திருவருள் சிறிது தோன்றியமாத்திரத்தில் மிக்க வறியவரும் பெருஞ்செல்வச்சிறப்புப்பெற்று ஏகசக்ராதிபதியாக இந்நிலவுலகமுழுவதையும் ஆட்சிபுரிவரென்பது, அருத்தாபத்தியாற் பெறப்படும். புவனம் முற்றவும் புரப்பவர் இப்பாரிடத்தே யிரப்பர் என்றதனால், தாம் முன்பு செல்வராய் வாழ்ந்தவிடத்திலேயே அந்நிலைமைமாறி இரப்பரென அவர்கட்கு நேரும் இழிவை விளக்கியவாறு. கூழ் - மிகத்தாழ்ந்த உணவு; அதனை இரப்பர் எனவே, மிகவுந்தாழ்ந்தவரிடத்தும் போய் இரப்பரென்பது பெறப்படும்.

67. பாரிடஞ்சூழ்வரத்தான்பலிகொண்டுந்தன்பாதமலர்
சேரடியார்க்குப்பெருவாழ்வளிப்பன்றிரைக்கடலிற்
கார்விடந்தானுண்டும்போற்றும்புத்தேளிர்கடும்பசிநோய்க்
காரமுதூட்டுவன்றென்கருவாபுரியாரியனே.

(இ - ள்.) தென் கருவா புரி ஆரியன் - தெற்குத்திசையிலுள்ள திருக்கருவைநகரி லெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான்,—பாரிடம் சூழ் வர - பூதகணங்கள் (தன்னைச்) சுற்றிவர, தான் பலி கொண்டும் - தான் பிச்சையெடுத்தாலும்,—தன் பாதம் மலர் சேர் அடியார்க்கு - (தனது) திருவடித்தாமரைமலரை (நம்பிச்) சரணமடைந்த மெய்யடியார்கட்கு, பெரு வாழ்வு அளிப்பன் - மிக்க செல்வவாழ்க்கையை ஈந்தருளுவன் ; (அவ்வாறே), திரைகடலில் கார் விடம் தான் உண்டும் - அலைகளையுடைய பாற்கடலில்தோன்றிய கருநிறமான ஆலாகலமென்ற விஷத்தைத் தான் உண்டாலும்,—போற்றும் - (தன்னைப்) புகழ்ந்து துதித்த, புத்தேளிர் - தேவர்களது, கடு பசி நோய்க்கு - கொடிய பசியாகிய நோயைத் தீர்ப்பதற்கு, ஆர் அமுது ஊட்டுவன் - அருமையாகிய தேவாமிருதத்தை உண்பிப்பன் ; (எ - று.)

தான் வருந்தியாயினும் தன்னைநம்பிச் சரணமடைந்தாரைப் பாதுகாக்குஞ் சிவபிரானது கருணைத்திறத்தை வியந்தவாறு. 'தான்பலிகொண்டவன் தன் திருவடிகளைச் சேர்ந்தார்க்குப் பெருவாழ்வளிப்பன்', 'தன்பசிநோய்க்குக் கார்விடமுண்டவன் தன்னைப்போற்றும் புத்தேளிரது கடும்பசிநோய்க்கு ஆரமுதூட்டுவன்' என்ற வாக்கியங்களில் - மேல்நோக்கில் மாறுபாடு தோன்றுமாயினும் ஊன்றிப்பார்க்குமிடத்து இறைவனது விசித்திரசக்தியால் எல்லாம் நிகழலாமென அம்மாறுபாடு ஒழிந்திடுதலால், முரண்விளைந்தழிவணியாம். தாருகவனத்துமுனிவரது பத்தினிமாரின் கற்புநிலையைக் கெடுத்தற்காக விடசங்கமத்திருவுருவங் கொண்டபோதும், கையில் ஒட்டிக்கொண்ட பிரமகபாலம் நீங்குதற்காகப் பலதலங்களிலும் திரிந்தபோதும் சிவபெருமான் பிக்ஷாடனஞ் செய்தன னென்ன உணர்க. வாழ்வு - வாழ்வுக்குக் காரணமாகிய செல்வத்திற்குக் காரியவாகுபெயர். ஆரியன் - ஆர்யன் ; பூஜிக்கத்தக்கவன்; ஆரியநாட்டி லெழுந்தருளியிருப்பவனுமாம். (சுஎ)

68. ஆரியன்வேண்டத்திருமேனிபூரித்தறமெலிந்த
சீரியன்செல்வக்கருவைப்பிரான்றிருத்தொண்டுசெய்யாப்
பூரியர்கூட்டம்புகாதன்பர்கூட்டம்புகுத்தியது
காரியங்காணெஞ்சமேபிறப்பேழுங்கடப்பதற்கே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - மனமே !—ஆரியன் - ஆரியநாட்டானொருவன், வேண்ட - பிரார்த்தித்ததனால், திருமேனி பூரித்து - (தனது) திருவுடம்பு பருக்கப்பெற்று, அற மெலிந்த - (பிறகு) மிகவுந் தளர்ந்த, சீரியன் - சிறப்புடையவனாகிய, செல்வம் கருவை பிரான் - செல்வச்சிறப்புற்ற திருக்கருவைத்தலத்துச் சிவபெருமான்,—திரு தொண்டு செய்யா - (தனக்குத்) திருத்

தொண்டுகளைச் செய்யாத, பூரியர் கூட்டம் - கீழ்மக்களது கூட்டத்தில், (அடியேனை), புகாது - சேராதபடி (தடுத்து), அன்பர் கூட்டம் - (தனக்குத் தொண்டுசெய்யும்) மெய்யடியார்களது கூட்டத்தில், புகுத்தியது - சேருமாறு செய்தது,—(யான்), பிறப்பு ஏழும் - (வினைப்பயன்தொடரும்) ஏழுவகைப் பிறப்புக்களினின்றும், கடப்பதற்கு - தப்பிநற்கதிபெறுதற்கு அறிகுறியாகிய, காரியம் - செயலாகும்; (எ - று.)—காண் - தேற்றம்.

திருக்கருவைச்சிவபெருமான் அடியேனைத் தீயவருடன் கூடவொட்டாமல் தனதுமெய்யடியார்குழாத்துடன் கூடுமாறு திருவருள்புரிந்ததனால், இனி அடியேன் பிறவித்துன்பங்களொழிந்து நற்கதிபெற்று உய்வேனென்பதாம்.

முதலடியால் திருக்கருவைத்தலத்தைத் தன்னிலேயுடைய ஆரியநாட்டிலுள்ளாரொருவன் வேண்டியபோது அவனது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிச் சிவபெருமான் திருமேனி பூரித்தும் மெலிந்தும் காட்டினா னென ஒருவரலாறு இருக்கவேண்டு மென்று தோன்றுகின்றது; அதன் விவரம், எமக்கு விளங்கவில்லை: (எவரேனும் எமக்குத் தெரிவிப்பாராயின், அதனை அவர்பெயருடன் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி அவர்பக்கல் என்றும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்.) 'திருவாதவூரடிகள்வேண்டச் சிவபெருமான் திருமேனிபூரித்து அருள்கூர்ந்தது:—திருப்பெருந்துறையில் குருந்தமரத்தடியில் திருவாதவூரடிகளை அடிமைகொள்ளச் சிவபெருமான் அந்தணர்திருவுருவங் கொண்டெழுந்தருளியபோது என்று அறிக' என்று இச்செய்யுளின் முதலடியைக் குறித்துக் கூறினாரு முளர். (சு அ)

69. கடல்விட முண்டி புறங்காட ரங்குகன லுருவ
மடல்விடை யூர்தி புலியத ளாடை யழலுமிழ்வாய்ப்
படவர வாரங் கழிதலை தாரெனிற் பால்வண்ணனை
மடவரலொப்பனை யெவ்வா றுசேருமனமகிழ்ந்தே.

(இ - ள்.) (சிவபிரானுக்கு),—உண்டி - உணவாவது, கடல் விடம் - பாற்கடலில் தோன்றிய ஆலாகலவிஷமாம்; அரங்கு - நடனஞ்செய்யுமிடம், புறங்காடு - சுடுகாடாம்; உருவம் - திருமேனியின்நிறம், கனல் - அக்கினியாம்; ஊர்தி - வாகனம், அடல் விடை - வலிமைபொருந்திய விருஷபமாம்; ஆடை - வஸ்திரம், புலி அதள் - புலித்தோலாம்; ஆரம் - ஆரம் முதலிய ஆபரணங்கள், அழல் உமிழ் வாய் படம் அரவு - விஷாக்கினியைக் கக்குகின்ற வாயையும் படத்தையு முடைய பாம்புகளாம்; தார் - மாலை, கழி தலை - இறந்த (பிரமர்களது) தலைகளாம்; எனின் - என்றால், பால்வண்ணனை - (அப்படி உணவு முதலியவற்றால் வெறுக்குமாறுஉள்ள) திருக்கருவைச்சிவபிரானை, மடவரல் - இளம்பெண்ணாகிய, ஒப்பனை - ஒப்பனைதேவி, மனம் மகிழ்ந்து - மனத்தில் திருப்திகொண்டு, எ ஆறு சேரும் - எப்படித் தழுவுவாள்? (எ - று.)

"யவ்வனமு மழகுஞ் சார்ந்த, நலம் வேண்டுமென் றிருப்பார் நாறுகுழற் கன்னிமார் நலத்தின்மிக்கார்" "கந்யா வரயதே ரூபம்", என்றபடி மகளிர் புரு

ஷனது அழகையே விரும்பி மணமகனாக வரிப்பது இயல்பு ஆதலால், உணவு உறையுள் வடிவம் கீர்த்தி ஆடை ஆபரணம் என்னும் இவைகளில் ஒருவாற்று லுஞ் சிறப்புப்பெறாத சிவபெருமானை, மகளிரது நல்லிலக்கணங்களில் ஒன்று லும குறைவில்லாத பார்வதிதேவி எவ்வாறு விரும்பினாளோ என்று வியந்த இதனால், சிவபெருமான் வேண்டுதல் வேண்டாமை யில்லாத முழுமுதற்கட வுள் என்று துதித்தவாறு. இங்ஙனஞ் சிவபிரானைப் பழிப்பதுபோலப் புகழ்ந்த இது - வஞ்சப்புகழ்ச்சியணியின்பாற் படும்; இதனை வடநூலார் 'வ்யாஜ ஸ்துதி' என்பர். வேண்டுதல்வேண்டாமையில்லாதவனாகிய இறைவன் தனக் கென்று ஒன்றுமின்றி உணவுமுதலிய எல்லாவற்றையும் பிறர்பொருட்டாகவே கொள்பவனாதலின், உணவு அணிகலம் முதலியவற்றின் இழிதகைமையினால் அப்பிரானுக்குச் சிறப்புத் தோன்றுமேயன்றி இழிபு உண்டாகா தென்க. ஆரம் - மற்றையணிகலங்கட்கு உபலட்சணம்.

இமவானது புத்திரியாகப் பிறந்த உமாதேவி சிவபிரானை மணமகனாகப் பெறவேண்டுமென்று தவஞ்செய்தபோது அத்தேவியாரது தவநிலையைப் பரிசோதிக்குமாறு சிவபிரான் முதிய அந்தணவடிவங்கொண்டு சென்று அந் தப்பார்வதியைக் குறுகி, "ஆடைதோல் விடையேறுவ தணிகலமரவென்பு, கேடில்வெண்டலைமாலிகைகேழலின்மருப்பினொடு, வோடுகொள்கல மூணபலி வெய்யநஞ்சு உலப்புற்றோர், காடதேகடம்புரியிடம் கண்ணுதற்கடவுட்கே," "வேய்ந்துகொள்வது வெள்ளெருக்கறுகுநீர்வியன்கொன்றை, பாந்தள்மொச் சியே மத்தமென்றினையனபலவுண்டாற், சாந்தம்வெண்பொடி சூலமான்மழுத் துடிதழல்நகை, யேந்துகின்றது பாரிடஞ்சூழ்படையிறையோற்கே," "அன் னைதாதைகேள்வடிவொடுகுணங்களிலனையானுக், கின்னவாகிய பலவளனுண் டவையெவையுந்தா, நின்னவாகவோதவம்புரிந்தெய்த்தனை நெடுந்தொல்சீர், மன்னன்மாமகட்கியைவதேயித்துணைவழக்கென்றான்" என்று சிவபிரானாகிய தன்னையே நிந்தித்துக்கூறியதும், "வேண்டுதல் வேண்டாமை யில்லதோர் விமலன்றனை, யீண்டுநீயிகழ்ந்தவெல்லாம் யாரையும்ளிக்குமன்பு, பூண்டிடு குறிகாணற்றாற் புகழ்ச்சியாமன்றி முக்க, ணண்டகையியற்கையெல்லா மார் கொலோவறியகிற்பார்," "போதனேமுதலாவுள்ளபுங்கவர் வழிபட்டேதத, வேதமில்லிறைமையாற்றல் யாவையும் புரிந்த நாதன், காதலும்வெறுப்புமின்றிக் கருணைசெய்நிலைமையேகாண், பேதைநீ யிகழ்ச்சியேபோற்பேசியதன்மை யெல்லாம்" என்று அந்தப் பார்வதிதேவியார் அதனை மறுத்துக்கூறியதும் இங்குக் காணத்தக்கன. (௬௯)

70\. மனப்பகையாகியவைவரைமாய்த்துன்வழியடியா
ரினத்துடனென்னையுமாட்கொள்வையோபண்டிகல்புரிந்த
புனத்துளவோனுங்கமலத்துவேதனும்போற்றிசெய்யுங்
கனற்றிருமேனிக்கருவாபுரியிற்கறைக்கண்டனே.

(இ - ள்.) பண்டு - முற்காலத்தில், இகல் புரிந்த - (ஒருவர்க்கொருவர்) மாறுபாடுகொண்ட, புனம் துளவோனும் - கொல்லையில்தோன்றுகின்ற திருத்

துழாயை யணிந்த திருமாலும், கமலத்து வேதனும் - தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற பிரமதேவனும், போற்றி செய்யும் - வணங்கித் துதிக்கின்ற, கனல் திருமேனி - அனற்பிழம்பினுருவத்தையுடைய, கருவாபுரியில் கறை கண்டனே - திருக்கருவைநகரி லெழுந்தருளிய (விஷமுண்டதனாற்) கறுத்த திருக்கண்டத்தையுடைய சிவபெருமானே!—மனம் பகை ஆகிய ஐவரை - (நல்வழியிற்செல்கின்ற எனது) மனத்துக்கு (அவ்வழியிற்செல்லவொட்டாது) தடுக்கின்ற பகையாகிய பஞ்சேந்திரியங்களையும், மாய்த்து - (அவ்வாறு செய்யவொட்டாது) வலியடக்கி, உன் வழி அடியார் இனத்துடன் - உனது பழைய அடியார்களுடைய கூட்டத்தோடு, எனையும் ஆள்கொள்வையோ - அடியேனையும் (ஒருவனாக) அடிமைகொள்வாயோ? (எ - று)

அடியேனையும் உனதுமெய்யடியார்களுள் ஒருவனாக ஆட்கொண்டு என்னைவருத்துகின்ற பஞ்சேந்திரியங்களின் வலியை யொடுக்கி அதனால் மனங்கலங்காதவாறு திருவருள்செய்து எனக்கு நற்கதியருளவேண்டுமென்று வேண்டியவாறு. இந்திரியநிக்கிரகம் பண்ணாதவர்கள் சிவனடியார் கூட்டத்திற் புகுதற்கு உரியரல்லரென்க. மாறுபட்ட பிரமவிஷ்ணுக்களது அம்மாறுபாட்டை யொழித்து அடிமைகொண்டதுபோலவே, ஐம்பொறிகளால் மாறுபட்ட மனத்தையுடைய அடியேனையும் அம்மாறுபாட்டை யொழித்து ஆட்கொள்ளவேண்டு மென்ற குறிப்பு - விளிகருக் கொடுத்துள்ள அடைமொழியாற் பெறப்படுதலால், இது - கருத்துடையடைமொழியணியாம். அஃறிணையாகிய ஐம்பொறிகளை 'ஐவர்' என உயர்திணையாற் கூறியது - செறலினால் வந்த திணைவழுவமைதி. (எ0)

71. கறைகொண்டசூலத்தலையினுங்கையிற்கபாலத்தினு
நறைகொண்டபங்கயப்பொற்றாளிணையினுநாங்கள்கண்டோ
மறைகொண்டதென்கருவைப்பெருமானுக்குமாயவனார்
நிறைகொண்டபேருடலும்பசுஞ்சோரியுநீள்கண்ணுமே.

(இ - ள்.) மறை கொண்ட - வேதங்களினாற் (பரம்பொருளென்று) கூறப்படுகின்ற, தென் கருவை பெருமானுக்கு - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கருவைச் சிவபெருமானுக்கு,—கறை கொண்ட சூலம் தலையிலும் - இரத்தக் கறை பொருந்திய சூலாயுதத்தின் நுனியிலும், கையில் கபாலத்திலும் - கையிலொட்டிக்கொண்ட பிரமகபாலத்திலும், நறை கொண்ட பங்கயம் பொன் தாள் இணையிலும் - தேன்பொருந்திய தாமரைமலர்போன்ற அழகிய இரண்டு திருவடிகளிலும், (முறையே),—மாயவனார் - மாயையையுடைய திருமாலினது, நிறை கொண்ட பேர் உடலும் - உறுதிபொருந்திய பெரிய உடம்பையும், பசு சோரியும் - பசசை [புது] இரத்தத்தையும், நீள் கண்ணும் - நீண்ட கண்ணையும், நாங்கள் கண்டோம்—; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருக்கையிலேந்திய சூலத்தின் நுனியில் திருமாலினுடம்பும், கையிலுள்ள பிரமகபாலத்தில் திருமாலின் இரத்தமும், திருவடிகளில் திருமாலினது கண்ணும் பொருந்தியிருத்தலைக் கண்டோமெனச் சென்று

இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோளாம்; முறைநிரனிறையணி யெனவும்படும். இதனால், மும்மூர்த்திகளுள் முதல்வனென்று சிலராற்கருதப் படுகின்ற திருமாலுக்கு முதன்மை சிறிதுமில்லை யென்று நிரூபித்தவாறு.

சூலத்தலையில் மாயவனார்பேருடல் கண்டோமென்றது - பாற்கடல் கடைந்தகாலத்தில் மத்தாகிய மந்தரமலை அழுந்தாவண்ணம் கூர்மாவதாரங் கொண்டு அதனைத் தாங்கி அதனினின்று எழுந்த அமுதத்தைத் திருமால் தேவர்கட்குப் பகிர்ந்துகொடுத்தபிறகு, அவ்வாமை கடல்களனைத்தையுங் கலக்கி உலகத்துயிர்களைப் புசித்து அழிக்கத்தொடங்கியபோது, அதுகண்டு அஞ்சிய தேவர் முதலியோர் சிவபெருமானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அத்தேவர்கட்கு அபயமளித்துத் திருமாலாகிய ஆமையினருகிற் சென்று தனது திருக்கையிலிருந்த சூலாயுதத்தினால் அதனதுஉடலைக் குடைந்து அழித்ததனாலாகும்.

மாயவனார் பசுஞ்சோரி கண்டது கையிற்கபாலத்தி லென்றது - சிவபிரானது அம்சமாகிய வைரவக்கடவுள் பிரமனதுசிரத்தைக் கிள்ளிய பாவத்தாற் பிச்சையேற்கத்தொடங்கிப் பலவிடங்களிலுஞ் சென்றதுபோலவே சிவகணங்களோடும் திருமாலினிருப்பிடத்திற்குச் செல்ல, திருமால் வந்த காரணத்தை வினாவ, வைரவமூர்த்தி 'பலிக்கு வந்தோம்; உனது சிரத்திலிருந்து பெருகுஞ் செந்நீரைத் தருக' என்று வேண்ட, திருமால் அதற்கிசைந்து தனது நகத்தினால் நெற்றியிலுள்ள நரம்பொன்றைப் பிளந்து வைரவமூர்த்தியினது கைக்கபாலத்தில் இரத்தஞ் சொரியும்படி விட, அவ்விரத்தப்பெருக்கு ஆயிரம் வருடம் இடைவிடாது ஒழுகியதனாலாகும். "உன்றலைப்படுசோரிநீரை யுகுத்தியென்ன நகத்தினால், தன்றனெற்றிபிளந்து சோரிதனைப் பொழிந்திட நம்பிரான், வென்றிசேரயனார் பெருஞ்சிரமீதி லேற்றன னாறுநூ, றென்று கூறிடு மாண்டுசெல்ல விளைத்து மாயன் விழுந்தனன்" என்பது கந்தபுராணச்சுருக்கம். சிவபிரான் சேவடியில் நீள்கண் கண்ட வரலாறு, கீழ்க் கூறப்பட்டது. (எக)

72. நீளமடுத்ததடந்தோடிசையைநெருங்கச்சக்ர
வாளமடுத்துச்சடைக்காடுசூழ்வரமாதுமையா
டாளமடுப்பச்சதுமறைபோற்றச்சரணமண்ட
கோளமடுப்பநடிக்குங்கருவைக்கொழுஞ்சுடரே.

(இ-ள்.) கருவை கொழுஞ் சுடர் - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய பெருஞ்சோதிவடிவாகிய சிவபிரான்,—(தனது), நீளம் அடுத்த தட தோள் - நீட்சிபொருந்திய பெரிய தோள்கள், திசையை நெருங்க - திக்குகளின் எல்லையைச் சென்றுசேரவும்,—சடை காடு - சடைத்தொகுதி, சக்ர வாளம் அடுத்து சூழ்வர - சக்கரவாளமலையை யடுத்து நெருங்கிச்சூழவும்,—மாது உமையாள் - உமாதேவி, தாளம் அடுப்ப - தாளங்கொட்டவும், சதுமறை போற்ற - நான்கு வேதங்களும் வணங்கித்துதிக்கவும்,—சரணம் - ஒரு திருவடி, அண்ட-

கோளம் அடுப்ப - உலகவுருண்டையின் மேன்முகட்டில் நெருங்கவும், நடிக்கும் - திருநடனஞ்செய்தருளுவான்; (எ - று.)

யாவும் அழிகின்ற சர்வசங்காரகாலத்தில் இவ்வாறு சிவபிரான் நடனஞ்செய்தருளுவனென்க. சக்ரவாளம் - ஏழு மகாத்வீபங்களைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற ஏழுபெருங்கடல்களுக்கும் அப்பால் பதினாயிரம்யோசனை உயரமும், பதினாயிரம்யோசனைப் பரப்பு முள்ளதாய்க் கோட்டைமதில்போலச் சூழ்ந்துள்ள தொரு பெருமலை; சக்ராகாரமாக [வட்டமாக]ப் பூமியைச் சூழ்ந்திருத்தல் பற்றி, அதற்குச் சக்ரவாளமலை யென்று பெயர். ஆடுகின்ற வேகத்தினால் சடைக்காடு சக்கரவாளமலையைச் சூழு மென்க. இச்செய்யுளினால், சர்வசங்கார காலத்தில் சிவபெருமானது நடனமூர்த்தத்தின் திருமேனிப்பருமை விளங்கும். ஒருதிருவடி அண்டகோளத்தின் மேன்முகட்டை யெட்டு மென்றதனால், இது, ஊர்த்துவதாண்டவத்தைச் சுட்டுமென்க; அன்றி, அண்டகோளம் என்பது உலகவுருண்டையின் கீழ்முகட்டைக் குறிக்கு மென்பாரு முளர்.

73. சுடர்கின்றமண்டலமென்னுமுக்கோணமுந்தொல்விசும்பும்
படர்கின்றசோதிக்கருவைப்பிரான்பொற்பதம்பணிந்தார்
குடருந்தசையுங்குருதியுமென்புங்குவிந்தவிந்த
வுடலென்றபாரஞ்சுமவார்கண்மீண்டிவ்வுலகில்வந்தே.

(இ - ள்.) சுடர்கின்ற - ஒளிவீசுகின்ற, மண்டலம் என்னும் - மண்டலங்களென்கிற, முக் கோணமும் - (சூரியன சந்திரன் அக்கினி என்ற) மூன்று வட்டங்களிலும், தொல் விசும்பும் - பழமையான ஆகாசத்திலும், படர்கின்ற - சென்றுபரவுகிற, சோதி - ஒளிவடிவமான, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, பொன் பதம் - அழகிய திருவடிகளை, பணிந்தார் - வணங்கினவர்கள்,—மீண்டு - மறுபடியும், இ உலகில் வந்து - இவ்வுலகத்திற் பிறப்பெடுத்து, குடரும் - குடலும், தசையும் - சதையும், குருதியும் - இரத்தமும், என்பும் - எலும்பும், குவிந்த - சேர்ந்தசேர்க்கையினு லுண்டாகிய, இந்த உடல் என்ற பாரம் - இந்த உடம்பென்னுஞ் சுமையை, சுமவார்கள் - சுமக்கமாட்டார்கள்; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபெருமானது திருவடியிற் சரணமடைந்தவர்கள் மீண்டு பிறத்தலில்லாமல் முத்தியடைவ ரென்பதாம். முதலிரண்டடிகளால், சூரிய சந்திர அக்கினிய ரென்னும் மும்மண்டலங்களிலும் அவற்றிற்கு இடங்கொடுக்கின்ற ஆகாசத்திலும் விளங்குகின்ற சிவபெருமானது ஒளிவடிவமான திருமேனியின் தன்மையை விளக்கினார். மூன்றாமடி - மனிதருடம்பின் இழிவை விளக்கும்; இதனை "என்பினைநரம்பிற்பின்னி யுதிரந்தோய்த்த திறைச்சிமெத்திப், புன்புறந்தோலைப்போர்த்து மயிர்புறம்பொலிய வேய்ந்திட், டொன்பது வாயிலாக்கி யூன்பயில்குரம்பை" என்ற சிந்தாமணியோடு ஒப்பிடுக. இவ்வாறு உடம்பினிடத்தில் அருவருப்புதோன்றக் கூறியது, புழிப்புச்சுவையின்பாற்படும் பஞ்சபூதங்களுள் ஆகாயம் முதலிற்

படைக்கப்பட்ட பூத மாதலால், 'தொல்விசும்பு' என்றார். குடர்=குடல்: லகரத்துக்கு ரகரம் போலியாய் வந்தது. தசை=சதை: இலக்கணப்போலி. குவிந்து அவிந்த என்று பிரித்து - குடல்முதலியவை திரண்டு அழியுந்தன்மையதான உடல் என்று உரைப்பினுமாம். (எங)

74. உலகத்திலுள்ளமனைவாழ்வுசுற்றமுறுபுதல்வ
ரலகற்றசெல்வந்தொலையாதநீணிதியாயவெல்லா
மிலகுற்றமின்னெனநில்லாதுபோய்விடுமென்பதெண்ணித்
திலகத்திருநுதலொப்பனைபாகனைச்சிந்தியுமே.

(இ - ள்.) (நிலவுலகத்தவர்களே! நீங்கள்),—'உலகத்தில் உள்ள - பூமியிற் பொருந்திய, மனை - வீடும், வாழ்வு - இல்லறவாழ்க்கையும், சுற்றம் - உறவினரும், உறு புதல்வர் - சிறந்த புதல்வரும், அலகு அற்ற செல்வம் - அளவில்லாத (தானியம் முதலிய) செல்வங்களும், தொலையாத நீள் நிதி - எடுக்கஎடுக்கக் குறையாத மிக்கபெருஞ்செல்வமும், ஆய - ஆகிய, எல்லாம் - எல்லாப்பொருள்களும், இலகு உற்ற மின் என - விளக்கமுள்ள மின்னல் போல, நில்லாது போய்விடும் - நிலைநில்லாமல் அழிந்துபோம்,' என்பது - என்றதன்மையை, எண்ணி - ஆலோசித்தறிந்து, (இனி அவற்றிற்காக நமது காலத்தை வீணேகழியாமல்), திலகம் திரு நுதல் ஒப்பனை பாகனை - திலகமணிந்த அழகிய நெற்றியையுடைய ஒப்பனையம்மையை இடப்பாகத்திற் கொண்ட சிவபிரானை, சிந்தியும் - தியானியுங்கள்; (எ - று.)

மனைமுதலிய பொருள்களின் நிலையில்லாமையை ஆராய்ந்தறிந்து தெளிந்து அவற்றினிடத்துப் பற்றை யொழித்து, நிலையுள்ள முத்திச்செல்வத்தைப் பெறுமாறு திருக்கருவைச்சிவபிரானைத் தியானியுங்களென உலகத்தார்க்கு உணர்த்தியவாறு. "பெருஞ்செல்வம்—எல்லிற், கருங்கொண்மூவாய்திறந்த மின்னுப்போல்தோன்றி, மருங்கறக்கெட்டுவிடும்" என்றார் நாலடியாரிலும். மனை - இடவாகுபெயராய், மனைவியையுங் குறிக்கும். ராஜாங்கம் மக்கள் சுற்றம் பொன் மணி நெல் வாகனம் அடிமை என்ற இவை - அஷ்டைசுவரியங்களாம். இவற்றுள், கூறியன போக மற்றவற்றை 'அலகற்ற செல்வம்' என்றதனாற் குறித்தார். நிதி - புதையல்; வடமொழி. (எச)

75. சிந்தித்துருகியுருகியெப்போதுநின்சேவடியை
வந்தித்திருப்பதோர்வாழ்வளித்தாய்மறைவேதனுக்குஞ்
சந்திதிடற்கெளிதோவிந்தவாழ்வுதழைக்குஞ்செவ்வா
னந்திப்பிறைமுடியோய்கருவாபுரியாள்பவனே.

(இ - ள்.) தழைக்கும் - செழித்துள்ள, செம் வான் - செவ்வானத்தையுடைய, அந்தி - மாலைக்காலத்துத் தோன்றுகின்ற, பிறை - பிறைச்சந்திரனை, முடியோய் - சடைமுடியிலுடையவனே! கருவா புரி ஆள்பவனே - திருக்கருவைநகர்க்குத் தலைவனே!—எ போதும் - எக்காலத்திலும், நின் சே அடியை - உனது சிவந்த திருவடிகளை, சிந்தித்து - தியானித்து, உருகி உருகி - மனம்

நெகிழ்ந்துகரைந்து, வந்தித்து இருப்பது - வணங்கியிருப்பதாகிய, ஓர் வாழ்வு- ஒப்பற்ற வாழ்வை, அளித்தாய் - (அடியேனுக்கு நீ) கொடுத்தருளினாய்; இந்த வாழ்வு - இந்தப் பாக்கியமானது, மறை வேதனுக்கும் - (தனது நான்குமுகங்களினாலும் நான்கு) வேதங்களை எப்போதுங் கூறிக்கொண்டிருக்கிற பிரமதேவனுக்கும், சந்தித்திடற்கு-கிடைத்தற்கு, எளிதோ-சுலபமானதொன்றோ? [மிகவும் அருமையான தென்றபடி]; (எ - று.)

அடியேனிடத்துக் காரணமின்றி யெழுந்த நினது பெருங்கருணையினால் நினதுதிருவடியை இடையீடின்றி எப்போதுந் துதிக்கின்ற பெருவாழ்வை எனக்கு அளித்தருளினாய்; இப்பேறு பிரமனுக்குங் கிடைத்தற்கரியதாமென்ற வாறு. சிவபெருமானது திருவடியைச் சிந்தித்து வணங்கி வாழ்பவரது பேற்றுக்குப் பிரமனதுவாழ்வும் நிகரன்றென்பது, தொனிக்கும். இவ்வாறு சிற் சிலரிடத்துமாத்திரம் சிவபெருமான் காரணமின்றி அருள்புரியக் காரணம் - நிரஹங்காரராயிருப்பதும், மற்றோரிடத்துப் புரியாததற்குக்காரணம் - அவ் வாறில்லாமையுமா மென்பர். உருகி உருகி என்ற அடுக்கு - தொடர்ச்சியாய் எழுகின்ற அன்பின்பெருக்கைப் புலப்படுத்தும். (எரு)

76. பவக்கடல்வீழ்ந்துதடுமாறிவேறொருபற்றுமின்றி
யவத்தினினீந்தித்தளர்கின்றநீயனுக்கம்பியெனத்
தவத்துறைவோர்தொழுந்தாள்காட்டிமுத்திந்தடங்கரைமேற்
றுவக்கறவேற்றுவையோகருவாபுரித்தூயவனே.

(இ - ள்) கருவாபுரி தூயவனே - திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய பரிசுத்தமூர்த்தியே!—பவம் கடல் - பிறவியாகிய சமுத்திரத்தில், வீழ்ந்து - விழுந்து, தடுமாறி - அலைந்து, வேறு ஒரு பற்றும் இன்றி - வேறோராதாரமுமில்லாமல், அவத்தினில் நீந்தி - வீணாக நீந்தி [பயனில்லாமல் உழைத்து], தளர்கின்ற - சோர்வடைகின்ற, நீயனுக்கு - நீக்குணமுடைய எனக்கு, தவத்து உறைவோர் தொழும் தாள் - தவஞ்செய்கின்ற முனிவர்கள வணங்குகின்ற (உனது) திருவடியை, அம்பி என - மரக்கலமாக, காட்டி - கொடுத்து, முத்தி தட கரை மேல் - மோக்ஷமாகிய பெரிய அக்கரையில், துவக்கு அற - (பிறவித்) தொடர்ச்சி யறும்படி, ஏற்றுவையோ - (என்னைக்) கரையேறச் செய்வாயோ? (எ - று.)

கடலில்வீழ்ந்தவர் மரக்கலத்தின்உதவியினாற் கரைசேர்தல்போலப் பிறவியில்வீழ்ந்த எனக்கு நினதுதிருவடியைத் துணையாகத் தந்து முத்தியிற் சேர்க்கவேண்டு மென்பதாம் "அறவாழியந்தணன்தாள் சேர்ந்தார்க்கல்லாற், பிறவாழிநீந்தலரிது," "பிறவிப்பெருங்கடல்நீந்துவர்நீந்தா, ரிறைவனடிசேராதார்" என்ற திருக்குறளும், "பிடிதந்தேன்பிறவிக்கடனீந்தப் பெரியபுணையாவுனதடியை" என்ற பதிற்றுப்பத்தந்தாதியும் இங்கு நோக்கத்தக்கன. காரணகாரியத்தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருதலால் பிறவி 'கடல்' எனவும், கடவுளருளாற் பிறப்பற்று முத்திபெறவேண்டுதலால் அக்கடவுளது அடி

'அம்பி' எனவும் கூறப்பட்டன. தாளுக்கு 'தவத்துறைவோர் தொழும்' என்று அடைமொழி கொடுத்ததற்கு ஏற்ப, காற்றுமுதலியவற்றாற் கவிழ்ந்து தன்னை யடைந்தவர்களை அலையவிடத்தக்க மற்றைப்புணைகளினும் வேறுபாடு உடையதாக அம்பியைக் கருதுக. பிறவியைக் கடலாகவும், இறைவனது திருவடியை மரக்கலமாகவும், முத்தியை அக்கரையாகவும் கூறியது - முற்றுருவக வணி. இறைவனது திருவடிகளைத் தியானியாமல் இங்குச் செய்கின்ற மற்றைத்தொழில்களெல்லாம் பயன்படாமலிருத்தலோடு பின்னுந் தீமைக்கே காரணமா மென்பார், 'அவத்தினில்நீந்தித் தளர்கின்ற தீயன்' என்றார் (எசு)

77. தூயபங்கேருகன்செவ்வாயுனதுதுரகபந்தி
பாயொலிப்பாற்கடலம்புபெய்தூணிவன்பாதலங்கள்
சேயொளிமாமணிப்பொற்பணிப்பெட்டகந்தென்கருவை
நாயகநின்புகழாரேயறிந்துநவிலுவரே.

(இ - ள்.) தென் கருவை நாயக - தெற்குத்திசையின்கணுள்ள திருக்கருவாபுரிக்குத் தலைவனே!—தூய பங்கேருகன் - பரிசுத்தனாகிய தாமரைமலரில்தோன்றிய பிரமனது, செம் வாய் - செந்நிறமான வாயானது, உனது - உன்னுடைய, துரக பந்தி - குதிரைச்சாலையாகும்; பாய் ஒலி பாற்கடல் - அலைவீசுகின்ற ஓசையையுடைய திருப்பாற்கடலானது, அம்பு பெய் தூணி - அம்பை வைத்துள்ள கூடாகும் [அம்பறாத்தூணியாகும்]; வல் பாதலங்கள் - வலிய பாதாளலோகங்கள், சேய் ஒளி மா மணி பொன் பணி பெட்டகம் - சிவந்த ஒளியுள்ள சிறந்த மாணிக்கங்களிழைத்துப் பொன்னினாற்செய்த ஆபரணங்க ளிட்டுவைக்கின்ற பெட்டியாகும்; (இவ்வாறிருப்பதனால்), நின் புகழ் - உனது கீர்த்தியை, ஆரே - எவர்தாம், அறிந்து நவிலுவர் - உள்ளபடி அறிந்து சொல்பவர்? (எ - று.)

திரிபுரசங்காரகாலத்தில் சிவபெருமானுக்கு நான்குவேதங்களும் குதிரைகளாதலால் அவ்வேதங்கள் பயிலுமிடமான பிரமனது வாயைச் சிவபிரானது குதிரைச்சாலை யென்றும், திருமால் அம்பாதலால் அப்பரமன் பள்ளிகொள்ளும் பாற்கடலை அம்பறாத்தூணி யென்றும், மாணிக்கங்களைத் தமதுஉச்சியிலுடைய நாகங்கள் ஆபரணங்களாதலால் அவை வாழ்கின்ற பாதாளலோகத்தை ஆபரணப்பெட்டியென்றுங் கூறினார். இச்செய்யுளில், 'வேதங்களே குதிரைகள்' என்பது முதலியனவாக இயல்பாகக்கூறவேண்டுவதை விட்டு வேறுவகையாகக் கூறியது, பிறிதினவிற்சியணியாம்; இதனை, வடநூலார் பர்யாயோக்தாலங்கார மென்பர். அநாதியான வேதங்களே குதிரைகளாகவும், திரிமூர்த்திகளுள் ஒருமூர்த்தியான திருமாலே அம்பாகவும், தம்மைத் தீண்டினாரை இறக்கச்செய்கின்ற கடுவிடமுடைய நாகங்களே ரத்நாபரணங்களாகவும் அமையப்பெற்றதனால், 'நின்புக ழாரே யறிந்து நவிலுவர்' என்றார்.

தூய என்பதைச் செவ்வாய்க்கும் அடைமொழியாககலாம். 'உனது' என்பதை, அம்புபெய்தூணி பொற்பணிப்பெட்டகம் என்றவற்றோடுங் கூட்டுக. பங்கேருஹம் - சேற்றில் முளைப்பது எனத் தாமரைக்குக் காரணவிடு

குறி: அதில் வாழ்பவன் - பங்கேருகன். தூணி - தூணீரம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. செம்மை + ஒளி = சேயொளி. பெட்டகம் = பேடிகா: வடசொல். இடப்பன்மைபற்றி, 'பாதலங்கள்' எனப் பன்மையாக் கூறினர். ()

78. உவராழிவையத்திழிகுலத்தேவந்துதித்தவருஞ்
சிவசாதனம்பெறிற்றேவர்கண்டீர்தென்கருவைப்பிரான்
றுவர்வாய்மணிநகைபங்கன்பொற்றாளைத்தொழாதிருப்போ
ரெவராயினுமற்றவரேகுலத்தினிழிந்தவரே.

(இ - ள்.) உவர் ஆழி வையத்து - உப்புக்கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகத்தில், இழி குலத்து - தாழ்ந்த சாதியில், வந்து உதித்தவரும் - வந்துபிறந்தவரும், சிவசாதனம் பெறின் - (விபூதி ருத்திராக்ஷங்களாகிய) சிவசின்னங்களைப் பெற்றிருப்பாராரனால், (அவர்கள்,) தேவர் கண்டீர் - தேவர்களேயாவர்; துவர் வாய் மணி நகை பங்கன் - பவழம்போலச் சிவந்த வாயையும் முத்துப்போன்ற [வெண்ணிறமான] புன்சிரிப்பையுமுடைய உமாதேவியை (த் தனது இட)ப் பக்கத்திலுடையவனாகிய, தென் கருவை பிரான் - தென்கருவைச் சிவபிரானது, பொன் தாளை - அழகிய திருவடிகளை, தொழாது இருப்போர் - வணங்காமலிருப்பவர், எவர் ஆயினும் - எவ்வளவு உயர்குலத்திற் பிறந்தவராயினும், அவரே - அவர்தாம், குலத்தின் இழிந்தவர் - தாழ்ந்தகுலத்திற் பிறந்தோராவார்.

மிகவும் இழிகுலத்திற் பிறந்தவரும் சிவசாதனத்தைப் பெற்றமாத்திரத்தில் அதன் மகிமையால் தேவரைப்போல மேன்மைபெற்றவராவர்; எவ்வளவு உயர்குலத்திற் பிறந்தவராயினும் சிவபெருமானது திருவடியை வணங்காதவர் இழிகுலத்தவரேயாவ ரென்பதாம். இதனால், உயர்வுதாழ்வுகட்கு ஏது - பிறவியன்று; கடவுளதுசம்பந்த மிருத்தலும் இல்லாமையுமேயா மென்பது, பெறப்படும். தேவர் என்பது - நான்கு சாதிகட்குள் உயர்ந்தவராய்ப் பூமியில் தேவர்கள்போல விளங்குதலால் பூதேவரெனப்படுகின்ற அந்தணரைக் குறிக்கு மென்றலும் பொருந்தும். "பாதியாயழுகியகால்கையரேனும் பழிதொழிலுமிழிகுலமும்படைத்தாரேனும், ஆதியாயரவணையாயென்பராகி லவரன்றோ யாம்வணங்குமடிகளாவார், சாதியா லொழுக்கத்தான் மிக்கோரேனுஞ் சதுமறையால் வேள்வியால் தக்கோரேனும், போதில்நான்முகன் பணியப் பள்ளிகொள்வான பொன்னரங்கம் போற்றாதார் புலையர்தாமே" என்ற வாய்பாடுபற்றி வந்தது, இச்செய்யுள்.

கண்டீர் - தேற்றம்; முன்னிலையசையுமாம். துவர்வாய் மணிநகை - அன்மொழித்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். ஏகாரங்கள் - தேற்றப்பொருளன. உம்மைகள் இரண்டனுள், முதலது - இழிவுசிறப்பும், இரண்டாவது - உயர்வுசிறப்புமாம். (எஅ)

79. இழியும்பிறவிப்படுகுழிக்கேவிழுந்தெய்த்தவெண்மேற்
பொழியுங்கருணைவிழித்திருப்பார்வைபுரிந்தனையேன்

மொழியுங்கவலைமனமாசறுத்தின்பமூழ்கிமுத்தி
வழியும்புகப்பெறுவேன்கருவாபுரிவாழ்பவனே.

(இ - ள்.) கருவா புரி வாழ்பவனே - திருக்கருவைநகரில் நித்தியவாசஞ் செய்பவனே!— இழியும் பிறவி படுகுழிக்கு - (பல்வகைக்குற்றங்கட்கு இடமாயிருத்தல்பற்றித்) தாழ்ச்சியடைதற்குக் காரணமான பிறப்பாகிய படுகுழியில், விழுந்து எய்த்த - விழுந்து [பலதரம்பிறந்ததனால்] இளைத்துப்போன, என் மேல்— , கருணை பொழியும் விழி திரு பார்வை - கருணைமழையைச்சொரிகின்ற உனது திருக்கண்களின் சிறந்தகடாக்ஷத்தை, புரிந்தனை எல் - வைப்பாயானால்,—மொழியும் - சொல்லப்படுகின்ற, கவலை - துன்பங்களையுடைய, மனம் மாசு - (எனது) மனத்திலுள்ள களங்கத்தை, அறுத்து - போக்கி, இன்பம் மூழ்கி - ஆனந்தக்கடலில் முழுகி, முத்தி வழியும் புக பெறுவேன் - மோக்ஷமார்க்கத்திலும் செல்லும் பாக்கியத்தை யுடையவனாவேன், (யான்); (எ - று.)

உனது திருவருள்நோக்கம் என்மீது பதியுமாயின், அதன்பயனால் பிறவித்துன்பங்களெல்லாம் அற்றுப் பேரானந்தப்பெருவாழ்வு பெறுவே னென்பதாம். படுகுழி - யானைமுதலிய விலங்குகளை அகப்படுத்துங் குழி. படுகுழிக்கு விழுந்து=படுகுழியில் விழுந்து: வேற்றுமைமயக்கம். ஏகாரம் - இசைநிறை. மூழ்கி என்னும் வினையினாற்றலால், இன்பம் கடல் எனப்பட்டது. 'புரிந்தனையே' என்றும் பாடம் உண்டு. (எக)

௪0. வாழ்விப்பர்தம்மைமறவாதவரைமறந்தவரை
வீழ்விப்பர்தீயநரகத்துளேயெனுமெய்ம்மையெண்ணிச்
சூழ்வித்தகொன்றைமுடிக்களவீசர்துணையடிக்கீழ்
தாழ்விக்குஞ்செஞ்சடையாரல்லரோமுத்திசார்பவரே.

(இ - ள்.) '(சிவபிரானார்),—தம்மை மறவாதவரை - தம்மை மறவாமல் எப்போதுந் தியானிப்பவரை, வாழ்விப்பர் - முத்திவாழ்வு பெறச்செய்வர்; மறந்தவரை - (தம்மைத் தியானியாமல்) மறந்து வாளாவிருப்பவரை, தீய நரகத்துளே - கொடியநரகத்தில், வீழ்விப்பர் - விழச்செய்வர்', எனும் - என்கின்ற, மெய்ம்மை - இவ்வுண்மையை, எண்ணி - ஆலோசித்து,—கொன்றை சூழ்வித்த - கொன்றைமலர்மாலையைச் சுற்றிலுமணிந்த, முடி - சடைமுடியையுடைய, களவு ஈசர் - திருக்களாவின்கீ ழெழுந்தருளிய திருக்கருவைச் சிவபிரானது, துணை அடிக்கீழ்-இரண்டுதிருவடிகளிலே, தாழ்விக்கும்-வணக்குகின்ற, செம் சடையார் அல்லரோ - செந்நிறச்சடைமுடியையுடைய தபோதனரல்லவோ, முத்தி சார்பவர் - மோக்ஷத்தையடைபவராவர்; (எ - று.)

சிவபெருமானை மறவாமல் தியானித்தவர்க்கு நற்கதியும், மறந்து தியானியாமல் வீண்பொழுதுபோக்குபவர்க்குத் தீக்கதியும் உண்டாகு மென்பது, நூல்களில் தேர்ந்த உண்மையானபொருள்; இவ்வுண்மையையுணர்ந்து சிவபெருமானது திருவடியை வணங்கினவர்க்கே முத்தி சித்திக்கு மென்பதாம். தீயநரகம - அக்கினியையுடைய தப்தகும்பம் கும்பீபாகம் முதலியன. செஞ்சடையார் என்றது - விரதாநுஷ்டானமுடையவ ரென்றமாத்திரமாய்நின்றது.

81. முத்திக்கொ ருவித்து மோகாடவிக்கு முழங்குசெ
சித்தக்கவலைப் பிணிக்கோர் மருந்து சிவதவஞ்சேர்
புத்திக்கொடிக்குப் படருங்கொழுகொம்பு போலுங்கண்டீர்
துத்திப்பணியணியுங்களவீசர் துணையடியே.

(இ - ள்.) துத்தி - படப்புள்ளிகளையுடைய, பணி - பாம்புகளை, அணியும் - ஆபரணமாக அணிந்துள்ள, களவீசர் - திருக்கருவைச் சிவபிரானது, துணை அடி - உபயபாதங்கள்,—முத்திக்கு - மோக்ஷமாகிய நற்பயனை விளைத்தற்கு, ஒரு வித்து (போலும்) - ஒப்பற்ற விதையாகும்; மோகம் அடவிக்கு - அவிச்சையாகிய காட்டை எரித்தழித்தற்கு, முழங்கு செந் தீ (போலும்) - ஒலித்துக்கொண்டெரிகின்ற சிவந்தகாட்டுத்தீயாகும்; சித்தம் கவலை பிணிக்கு - மனக்கவலையாகிய நோயைத் தீர்த்தற்கு, ஓர் மருந்து (போலும்) - ஒப்பற்ற மருந்தாகும்; சிவ தவம் சேர் புத்தி கொடிக்கு - சிவத்தியானம் அறாத அறிவாகிய கொடிக்கு, படரும் கொழுகொம்பு போலும் - படர்ந்து ஏறுதற்கு உரிய கொழுகொம்பாகும்; (எ - று.)—கண்டீர் - முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம்; (இதனை) அறிவீரெனினுமாம்.

சிவபிரானது திருவடிகள் தம்மைத்தியானிக்கின்ற அடியார்கட்கு, சிவசாதனங்களை மேன்மேலும் வளர்த்து, மனக்கவலையை மாற்றி, அவிச்சையை அடியோடுதொலைத்து, முத்திப்பயனைக் கைகூட்டுவிக்குமென்பதாம். முத்திக்குக்காரணமாதலால் 'முத்திக்குவித்து' என்றும், அவிச்சைத்தொகுதியை அறத்தொலைத்தலால் 'மோகாடவிக்குச்செந்தீ' என்றும், பீடிக்கின்ற மனக்கவலையைமாற்றுதலால், 'கவலைப்பிணிக்குமருந்து' என்றும், சிவபக்தியை மேன்மேலும் தழைத்துவளரச்செய்தலால் 'சிவதவஞ்சேர்புத்திக்கொடிக்குப் படருங்கொழுகொம்பு' என்றுங் கூறினர்; உருவகவணியை அங்கமாகக்கொண்டுவந்த உவமையணி. "முத்திக்குவித் தனடியார்கள்சிந்தைமுளரிக்கருக்கன் மொழியெண், சித்திக்குமூலந் தவயோகிகட்குத்தெளிகன்னலூறுமயிர்தம், பத்திக்குநித்தமருள்வீசுகொண்டல் களவீசனெங்கள்பரம, னத்திக்குமுன்னம் வரமயளித்தகருவேசனம்பொனடியே" என்றார், பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும்.

பத்திக்கொடிக்கு' என்றும் பாடம். மோஹாடவீ - தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். சிவதவம் = சிவதபஸ். (அக)

82. துணைக்கோலவாசிகை வேணியிற்சாத்தித் துலங்குதிரு
மணக்கோலத்தோடிமவான்மகளோடுமெழுவிடைமே
லிணர்க்கோலச்சோலைக்கருவேசவென்முனெழுந்தருளக்
கணக்கோகணக்கல்லவோ வறியேனுன்கருத்தினையே.

(இ - ள்.) இணர் கோலம் சோலை கருவாச - பூங்கொத்துக்களால் அழகுபெற்ற சோலைகள் சூழ்ந்த திருக்கருவைச் சிவபிரானே!—துணை - (தனக்குத்தானே) ஒப்பான [வேறுஉவமைபெறாத], கோலம் - அழகிய, வாசிகை - மலர்மாலையை, வேணியில் சாத்தி - சடைமுடியில் தரித்து, இமவான்

மகளோடு - இமயமலையரசன் புத்திரியாகிய உமாதேவியோடுங்கூடி, துலங்கு - விளங்குகின்ற, திருமணக்கோலத்தோடு - திருமணக்கோலங்கொண்டு, - மழ விடைமேல் - இளமைபொருந்திய விருஷபவாகனத்தின்மீது (ஏறி), என் முன் எழுந்தருள - எனது கண்ணுக்கு எதிரில் எழுந்தருளிக் காட்சிகொடுக்க, கணக்கோ - (உனக்குத்) திருவுள்ளமுண்டோ? கணக்கு அல்லவோ - திருவுள்ளமில்லையோ? உன் கருத்தினை - உனது திருவுள்ளக்கருத்தை, அறியேன் - (யான்) இன்னதென்று அறியேன்; (எ - று.)

திருமணக்கோலத்தோடு விருஷபாரூடராய்ச் சேவைசாதிக்கவேண்டுமென்று சிவபெருமானை வேண்டியபடி. இமவான் = ஹிமவாந்: பனியையுடையது என்பதுபற்றிய பெயர்; இங்கு, இச்சொல் - அம்மலையரசனைக் குறிக்கும். எண்ணுதல் என்பது - தியானித்தல் கணக்கெண்ணுதல் என்னும் இருபொருளிலும் வருதல்போல, கணக்கு என்ற சொல்லும் அவ்விருபொருளிலும் வரும்: இது - 'கண்' என்னும் வடமொழிமுதனிலையடியாய்ப் பிறந்து 'கு'விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்போலும். (அஉ)

83. உன்கருத்தேதென்றறியேன்கருவையினுத்தமனே
மின்கருக்குஞ்சடையும்பிறைக்கீற்றும்விழிமலரும்
பொன்கருக்குங்கொன்றைமாலிகைமார்புநின்பொற்கழலு
மென்கருத்தூடுவைத்தெப்போதும்வந்தித்திறைஞ்சுவனே.

(இ - ள்.) கருவையின் உத்தமனே - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய சிறந்தகடவுளே!—நின் - உனது, மின் கருக்கும் சடையும் - (மிக்கவொளியுள்ள) மின்னலையும் கருநிறமுடையதாகச்செய்கின்ற [மின்னலினும் மிகச் சிவந்த] சடைமுடியையும், பிறை கீற்றும் - (அதன்மீது அணிந்த) கீற்றுவடிவமான இளம்பிறைச்சந்திரனையும், விழி மலரும் - தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களையும், பொன் கருக்கும் கொன்றை மாலிகை மார்பும் - பொன்னின் நிறத்தையும் கருநிறமுடையதாக்குகின்ற [பொன்னினும் மிக்குவிளங்குகின்ற) கொன்றைமலர்மாலையை யணிந்த திருமார்பையும், பொன் கழலும் - பொன்னாலாகிய வீரக்கழலை யணிந்த திருவடிகளையும், எப்போதும் என் கருத்தூடு வைத்து - எப்பொழுதும் எனது மனத்திற் கொண்டு, வந்தித்து இறைஞ்சுவன் - வணங்கி வழிபடுவேன், (யான்); உன் கருத்து ஏது என்று அறியேன் - உனது திருவுள்ளக்கருத்து (என்விஷயத்தில்) இன்னதென்று அறியேன்; (எ - று.)

நான் உனது திருவுருவத்தை எப்போதும் மனத்திற்கொண்டு தியானித்தலையே கடமையாகக்கொண்டுள்ளேன்; உனக்குக் கடமையாகிய நற்கதி யளிக்குந்திறத்தில் நீ யாதுசெய்வாயோ? என்பதாம். ஆதலால், நீ நற்கதி யருளவேண்டுமென்பது கருத்து. கழல் திருவடிக்கு, தானியாகுபெயர்.

84. இறையவனேயெனக்குன்னடிபோற்றவியலபளித்த
மறையவனேயென்மனததவனேவடிவார்ந்தகண்டக்

கறையவனேதென்கருவேசனேசடைக்காடணிந்த
பிறையவனேயடியேன்பிறவாவண்ணம்பேறருளே.

(இ - ள்.) இறையவனே - (எப்பொருள்கட்கும்) தலைவனே! உன் அடி போற்ற எனக்கு இயல்பு அளித்த மறையவனே - உனது திருவடிகளை வணங்குமாறு (எனக்கு) நற்குணத்தை ஈந்தருளிய வேதஸ்வரூபியே! என் மனத்த வனே - எனது மனத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே! வடிவு ஆர்ந்த கண்டம் கறையவனே - அழகுநிறைந்த திருக்கழுத்தில் (விஷமுண்டதனால்) கறுத்த திருநிறமுடையவனே! சடை காடு அணிந்த பிறையவனே - சடைமுடியிற் பிறைச்சந்திரனை யணிந்தவனே! தென் கருவேசனே - தெற்கின்கண்உள்ள திருக்கருவைநகர்க்குத் தலைவனே!—அடியேன் பிறவாவண்ணம் - அடியேன் மீண்டும் பிறப்பெடுக்காதபடி, பேறு அருள் - முத்திப்பேற்றை அருள்வாயாக.

'வரிவார்ந்தகண்டககறையவனே' என்ற பாடத்துக்கு— வரி - இரேகை கள், வார்ந்த - நீண்டமைந்த, கண்டக்கறையவனே! என்க. மறையவனே - அந்தணனே எனினுமாம். (அச)

85. அருவிப்புனலிற்குமிழியிற்றோன்றியழிந்தனன்யான்
கருவைப்பரமன்கவிஞனுக்காக்கமலாலயத்திற்
பரவைக்கிரவிற்றிருத்தூதுசென்றபதப்படவத்
தெருவிற்சிறுதுகளாய்க்கிடந்தேனில்லைதீவினையே.

(இ - ள்.) கருவை பரமன் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய பரம்பொரு ளாகிய சிவபெருமான், கவிஞனுக்கு ஆ - பாடல்தொண்டுசெய்யுஞ் சுந்தர மூர்த்திநாயனார்க்காக, கமலாலயத்தில் - திருவாரூரில், பரவைக்கு - பரவையா ரிடத்தில், இரவில் - இராப்பொழுதில், திரு தூது சென்ற - தூதுசென்றரு ளிய, பதம் - திருவடிகள், பட - (என்மீது) படும்படி, அ தெருவில் - அத் திருவாரூர்த்தெருவில், சிறு துகள் ஆய் - சிறுபுழுதியாய், கிடந்தேன் இல்லை - கிடக்கப்பெற்றிலேன்; (ஆதலால்), அருவி புனலில் - ஆற்றுநீர்ப்பெருக்கில் தோன்றுகின்ற, குமிழியின் - மொக்குள்போல, யான்—, தோன்றி - பலபிறப் பெடுத்து, அழிந்தனன் - (இதுவரையிலும்) இறந்தொழிந்தேன்; (இவ்வாறு நேர்தற்குக் காரணம்), தீவினையே - (யான் முற்பிறப்பிற் செய்த) பெரும் பாவமேயாகும்; (எ - று.)

திருவாரூர்த்தெருவில் பரவையார்வீட்டிற்குச் சிவபிரான் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரது தூதராகச்சென்றபோது அவரது திருவடி தீண்டுமாறு புழுதியாக வாவது எனக்கு ஜன்மம்நேர்ந்திருக்குமாயின், அத்திருவடி தீண்டப்பெறுதலால் பிறப்பிற்குக் காரணமாகிய தீவினையெல்லாந் தீர்ந்து முத்திபெற்றிருப்பேன்; அவ்வாறு பெறுமையால், பிறந்துஇறந்துஉழலவேண்டுவதாயிற்று; இதுவும் எனது தீவினையே யென்பதாம். சிவபிரானது திருவடி தீண்டப்பெற்றார்க்கு மீண்டும் பிறவிநேராது முத்திகிடைத்தல திண்ணமா மென்க. உலகத்தில் பெயர்வழங்குமாறுள்ள ஒவ்வொருபொருட்கும் உயிருண்டென்பது வேதாந்தி

களின்கொள்கை யாதலால், 'சிறுதுகளாய்க் கிடந்தேனில்லை' என்றார். இச்செய்யுளில் தமக்குப் பிறப்புஇறப்புக்கள் தீர்ந்திடாதிருத்தல்பற்றி, சிவபெருமான் தூதுசென்றபோது அவரது திருவடி தீண்டப்பெற்றிலாமையை அறிவித்தலால், அநுமானாலங்காரம். "புலையாம்பிறவிபிறந்தென்செய்தோம் பொன்னிபொன்கொழிக்கும், அலையார்திருவரங்கத்தெம்பிரானமதன்னையொடுந், தொலையாதகானங்கடந்தவந்நாள் கடந்தோறும் புல்லாய்ச், சிலையாய்க் கிடந்திலமே நெஞ்சமே கழல்தீண்டுகைக்கே" என்ற வாய்பாட்டை ஒருசார் ஒற்றியது, இச்செய்யுள்.

கவிஞன் - கவிபாடுபவன்; ஞ் - பெயரிடைநிலை. பரமன் - யாவரினும் உயர்ந்தவன். பரவைக்கு=பரவையினிடத்தில்: உருபுமயக்கம். கமலாலயம் - திருவாரூர்க்கு வழங்கும் பெயர்களுளொன்று: இது - அவ்வூர்த்தீர்த்தத்தின் பெயர் திருப்பதிக்கு ஆனதோர் இலக்கணை. இது - சோழநாட்டுச் சிவதலங்களுள் ஒன்று. திருமகள் சிவபிரானது திருவடிகளை வணங்கி எல்லாச்செல்வததையும் எக்காலத்தும் அழிவில்லாத மாங்கலியத்தையும் தான்பெறுமாறு சிறப்பாகத் தவஞ்செய்து வரம்பெற்ற தலம். மநுநீதிகண்டசோழமகாராசனைப் பசுவாகச்சென்று சோதித்த தலம்; தன்னிற்பிறந்தவர்க்கு முத்திகொடுக்குந் தலம். இதிலுள்ள சிவபெருமான் திருநாமம்-தியாகராசர், புற்றிடங்கொண்டார்: அம்பிகை - அல்லியங்கோதை. தீர்த்தம் - கமலாலயம் முதலிய பலதீர்த்தங்கள் விருக்ஷம் - பாதிரி.

கவிஞனுக்காத் தூதுசென்றகதை:—சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருவொற்றியூரிலே சங்கிலியாரை மணஞ்செய்துகொண்டு சிலநாள் வாழ்ந்திருந்து பின்பு திருவாரூர்க்குச் செல்லவிரும்பி அங்குச்சென்றபோது, சங்கிலியாரை மணஞ்செய்துகொண்ட சங்கதியைக் கேள்வியுற்று மிகவுங்கோபங்கொண்டிருந்த அவரதுமுதன்மனைவியாராகியபரவையார், நாயனார்தம்மிடத்துவருதற்கு உடன்படாமல் 'வந்தால் ப்ராணத்யாகம் பண்ணுவேன்' என்று சொல்ல, அதனையறிந்த சுந்தரமூர்த்தி பரமசிவனைத் தியானித்து 'பரவையாரதுஊடலைத் தீர்க்கத் தூதுசென்றருளவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் சிவார்ச்சனைசெய்கின்றஓர் ஆதிசைவரதுவடிவங்கொண்டும் சாமாந்தன்மையறிதற்கு ஏற்ற கோலத்தோடும் அர்த்தராத்திரியில் இருமுறை தூதுநடந்துசென்று பரவையார்க்குச் சமாதானஞ்சொல்லி அவர்கொண்டகோபத்தை ஆற்றுவிக்க, பின்பு நாயனார் பரவையாரது வீட்டிற்குச் செல்ல, பிறகு இருவரும் முன்போலவே அந்யோந்யமாக வாழ்ந்திருந்தன ரென்பதாம். இவ்வரலாற்றினால், கடவுள் அடியவர்க்கு எளியவ ரென்பதும், போக மோக்ஷங்களிரண்டையும் கொடுத்தருள்கின்றவ ரென்பதும் பெறப்படும். (அரு)

86. தீவினைசெய்துசிவதவங்கைவிட்டுச்சில்பகலிற்
சாவினைமேற்கொள்சழக்கினரேதண்டமிழ்க்கருவைக்
கோவினைநாவினிற்கொண்டேத்திச்செம்பொற்குழைகழலிற்
பூவினையிட்டிறைஞ்சீரென்கொலாமுங்கள்புல்லறிவே.

[illegible] —கொல்.

[illegible] தாணங்களிஞலும் [illegible] தீவினைகளை [illegible] தன்மையுடையாராகிய புல்லர் [illegible] கூறியபடி, இறப்புவருகற [illegible] உபாயத்தை நாடவேண்டுமென் [illegible]. (அசு)

௪௭. புல்லியர்தீயபுணர்ப்பினராவுரிபோர்த்துவரும்
வல்லியமன்னதவமிழைப்போர்புரிவஞ்சகத்தா
லெல்லையிறுன்பக்கடலழுந்தாமலெடுத்தருள்வாய்
மெல்லியல்பாகதமிழ்க்கருவாபுரிவித்தகனே.

(இ - ள்.) மெல் இயல் பாக - மெல்லியதன்மையையுடைய உமாதேவி யை இடப்பக்கத்திலுடையவனே! தமிழ் கருவா புரி வித்தகனே - செந் தமிழ்வழங்குகின்ற திருக்கருவைநகரி லெழுந்தருளிய ஞானஸ்வரூபியே!— ஆ உரி போர்த்து வரும் வல்லியம் அன்ன பசுவின்தோலைப் போர்த்துக் கொண்டுவருகிற புலியைப்போல, புல்லியர் - அற்பகுணமுடையவரும், தீய புணர்ப்பினர் - கொடிய நினைவுள்ளவரு மாகி, தவம் இழைப்போர் - தவ வேஷத்தை மேற்கொண்டிருக்கும் வஞ்சகர்கள், புரி - செய்கின்ற, வஞ்சகத் தால் - வஞ்சனையினால், எல்லை இல் துன்பம் கடல் அழுந்தாமல் - அளவில்லாத துன்பக்கடலில் மூழ்கிவிடாதபடி, எடுத்து அருள்வாய் - (அடியேனை) மீட் டுக் காத்தருள்வாய்; (எ - று.)

தீக்குணமும் கெடுநினைவுமுடைய வெளிவேடம் பூண்டவராது வஞ்சனை க்கு வசப்பட்டுத் துன்பமடையாதபடி அடியேனைப் பாதுகாத்தருளவேண்டு மென்று வேண்டியவாறு. மனத்தைத் தம்வழிப்படுத்தும் வலிமை யில்லா திருக்கையிலும் யாவரும் தம்மைநம்புமாறு மனத்தைத் தம்வழிப்படுத்தும் வலிமையையுடைய முனிவர்களின் வேஷத்தைப் பூண்டு தீயவழியில் நடக் கின்ற வஞ்சகர்க்கு, பிறபிராணிகள் தனதுவல்லுருவத்தைக்கண்டு வெருண்டு ஓடிவிடாதிருத்தற்பொருட்டுப் பசுவின்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டிருந்து

அருகே பிராணிகள்வரும்போது அவற்றின்மேற் பாய்கின்ற புலியை உவமை கூறினர்; உவமையணி. மேல்தோற்றத்தில் சாதுவாயிருந்து செயலில் கொடுமையையுடைய தன்மையில் உவமை: 'பார்வைக்குப் பசு, பாய்ந்தாற் புலி' என்பது, பழமொழி. "வலியில்நிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம், புலியின்தோல் போர்த்து மேய்ந்தற்று" என்று இவ்வுவமையைத் திருவள்ளுவர் மாற்றிக்கூறியுள்ளார். 'ஆவுரிபோர்த்துவரும் வல்லியமென்னத் தவறிழைப் போர்' என்ற பாடத்துக்கு - தவவேடமுடையவராய் மறைந்தொழுகிக் கொடுஞ்செயலைச் செய்யுந் தீயவர் என்று பொருள் காண்க. மெல்லியல் - பணபுத்தொகையன்மொழி. (அஎ)

88. தகனம்படுத்திப்பகிரண்டகூடமுஞ்சாம்பர்செய்து
ககனம்பதத்தினின்றுடும்பிரானைக்கமலமன்ன
முகமைந்துடையகருவாபுரியின்முதல்வனையா
னகமைந்திராப்பகலேத்திடுவேனெஞ்சழுக்கறவே.

(இ - ள்.) (யாவும் அழியும் சர்வசங்காரகாலத்தில்), தகனம் படுத்தி - (உலகத்துப்பொருள்களையெல்லாம்) எரித்தழியச்செய்து, பகிர் அண்ட கூடமும் சாம்பர் செய்து - அண்டகூடத்தினுடைய உள்ளிடத்தையும் வெளியிடத்தையும் சாம்பலாக்கி, ககனம் நின்று - ஆகாயத்தில் நின்றுகொண்டு, பதத்தில் ஆடும் - கால்களால் நர்த்தனஞ் செய்கின்ற, பிரானை - பிரபுவும்,—கமலம் அன்ன முகம் ஐந்து உடைய - செந்தாமரைமலர்போன்ற ஐந்துமுகங்களையுடைய, கருவாபுரியின் முதல்வனை - திருக்கருவைநகர்க்குத் தலைவனு மாகிய சிவபிரானை, யான் - நான், அகம் நைந்து - மனமுருகி, இரா பகல் - இரவிலும் பகலிலும், நெஞ்சு அழுக்கு அற - (எனது) மனத்திலுள்ள களங்கம் நீங்கும்படி, ஏத்திடுவேன் - துதிப்பேன்; (எ - று.)

சர்வசங்காரமூர்த்தியாய்த் திருநடனஞ்செய்கின்ற சிவபிரானை என் மனத்திலுள்ள அவிச்சை நீங்கும்படி அநவரதமும் நெஞ்சிற்கொண்டு துதிப்பே னென்பதாம். பகிரண்டமும் சாம்பர்செய்து என்ற இறந்ததுதழுவிய எச்சவும்மையால், அண்டகூடத்தின வெளிப்புறத்தையேயன்றி உட்புறத்தையும் சாம்பர்செய்தமை பெறப்படும். ககனம் பதத்தில் நின்றாடும் பிரான் என்பதற்கு-ஆகாயமாகிய தானத்தில் நின்றுகொண்டு நடனஞ்செய்கின்ற சிவபிரான் என்று உரைப்பினுமாம். சிவபிரானது ஐந்துமுகங்கள் - ஸத்யோஜாதம் வாமதேவம் அகோரம தத்புருஷம ஈசானம் என்பன. (அஅ)

89. அழுக்கற்றநெஞ்சினும்பொன்னம்பலத்துமமர்ந்துநின்ற
முழுக்கற்றையஞ்சடிலக்களவீசனைமுன்னியன்பு
பழுக்கதிருத்தொண்டுசெய்யார்கள்காலபடர்நரகுக்
கிழுக்கக்கழுந்திற்கயிறிடும்போதுமற்றென்செய்வரே.

(இ - ள்.) அழுக்கு அற்ற நெஞ்சிலும் - களங்கமில்லாத (பெரியோர்களது) மனத்திலும், பொன் அம்பலத்தும் - (சிதம்பரத்துக்) கனகசபையிலும்,

அமர்ந்து நின்ற - மனம்பொருந்தி யெழுந்தருளியிருக்கிற, முழு கற்றை அம் சடிலம் களவீசனை - பெருந்தொகுதியாகிய அழகிய சடைமுடியையுடைய திருக்களாவின்கீ ழெழுந்தருளியுள்ள திருக்கருவைச் சிவபெருமானை, முன்னி - மனத்திற்கொண்டு தியானித்து, அன்பு பழுக்க - பக்திமுதிர, திரு தொண்டு செய்யார்கள் - அடிமைசெய்யப்பெறாத வீணர்கள்,—கால படர் - யமகிங்கரர்கள், நரகுக்கு இழுக்க - நரகலோகத்துக்கு இழுத்துச்செல்லும் பொருட்டு, கழுத்தில் கயிறு இடும் போது - கழுத்திலே பாசக்கயிற்றை மாட்டும்போது, என் செய்வர் - யாதுசெய்யமாட்டுவார்கள் ? (எ - று.)

சிவபெருமானை வணங்கி வழிபட்டவர்க்குத்தான் அந்திமகாலத்தில் யமபாதையொழிந்து நற்கதிபெறலாமேயன்றி, மற்றை வீணர்க்கு யமபாதையினின்றுந் தப்ப வழியில்லை யென்பதாம். மற்று - அசை. (அகூ)

90. என்செயலாவதியாதொன்றுமில்லைமற்றியான்புரித
னின்செயலாகநினைவளித்தாயுன்னினீக்கமற்றேன்
புன்செயலீதென்றுநன்செயலீதென்றும்புந்திசெய்யே
னுன்செயல்யாவுமென்றேகருவேசவுளந்தெளிந்தே.

(இ - ள்.) கருவேச—!—என் செயல் ஆவது - எனது தொழிலாயிருப்பது, யாது ஒன்றும் இல்லை - ஏதொன்றுமில்லை ; யான் புரிதல் - யான் செய்யுந் தொழிலைப்பற்றி, நின் செயல் ஆக - உனது செய்கையாகவே, (இருக்கின்ற உண்மையை உணருமாறு), நினைவு அளித்தாய் - எண்ணத்தை (எனக்குத்) தந்தருளினாய் ; (யான்), உன்னின் - உன்னினின்றும், நீக்கம் அற்றேன் - நீங்குதலொழிந்தேன் ; யாவும் - எல்லாத்தொழில்களையும், உன் செயல் என்றே உளம் தெளிந்து - உனதுசெய்கை யென்றே மனத்தில் தெளிவுகொண்டிருத்தலால், ஈது புல் செயல் என்றும் - இது தீச்செய்கை யென்றும், ஈது நல் செயல் என்றும் - இது நற்செய்கை யென்றும், புந்தி செய்யேன் - (மனத்தினால்) கருதவும்மாட்டேன் ; (எ - று.)

ஜீவாத்மா ஸ்வாதந்த்ரியமின்றிப் பரமாத்மாவுக்கே அடிமையாதலையும், உடம்பினுள் உயிர்போல அந்தஜீவாத்மாவினிடத்துப் பரமாத்மா அந்தராத்மாவாய் இயக்குதலையும் நோக்குமிடத்து, எனக்கென்றுசொல்ல ஒருசெயலுமில்லை; இப்பிரபஞ்சத்தில் எல்லாம் இறைவனுன உனக்கே உரியன வென்று சொல்லத்தகும் ; இவ்வாறான தத்துவவுணர்ச்சியை நீ எனக்குக் கருணை செய்ததனால், நானென்று சொல்லுமாறு உன்னினின்றும் வேறுபட்டுத் தோன்றுகின்ற அகங்காரம் நீங்கப்பெற்றேனாதலால், பிறர்க்கு நான் செய்வதுபோலத் தோன்றுகின்ற செயல்கள்யாவும் உன்னுடையனவே யாதல்பற்றி, அத்தொழிலில் தோன்றுகின்ற நன்மைதீமைகளில் இனி எனக்கு யாதொருதொடர்பு மில்லை யென்றவாறு. இதனால், கவி தாம்பெற்ற தத்துவவுணர்ச்சியின் தன்மையை வெளியிட்டனரென்க. "எனக்கெனச் செயல் வேறிலை யாவுமிங்கொருநின், தனக்கெனத்தகும்" என்றார் தாயுமானவரும். 'நின்னின் நீக்கமற்றேன்' என்றது - நீ என்னுள் அந்தராத்மாவாய் வசித்த

லால் நான் உன்னைப்பிரியுமாறு இல்லை என்றவாறு: " பிறியுந்தன்மையில்லா வகை கலக்கின்ற பெரியோய் " என்றது காண்க. எல்லாம் கடவுளின்செயலே யாதலால், அத்தத்துவவுணர்ச்சியையுடைய தாம் அத்தொழில்களில் குற்ற நற்றம்பேசுவது பெரியதோரபசாரமாகுமென்பார் ' புன்செயலீதென்றும் நன்செயலீதென்றும் புந்திசெய்யேன் ' என்றார்.

மற்று - வினைமாற்று. செயலாவதியாது, மற்றியான் - குற்றியலிகரங்கள்; இவற்றுள் முந்தியது அலகுபெற்றும், பிந்தியது அலகுபெறாதும் வந்தன.

91. உளந்தெளியும்படியெப்படி வேதமுமுண்மைநிலை
யளந்தறியாதகருவைப்பிரானம்பவளமன்ன
வளர்ந்தருவேணியுஞ்சங்கக்குழையுமதிமுகமுங்
களந்தருநீலமும்பாவித்திடாதகயவருக்கே.

(இ - ள்.) வேதமும் - எல்லாவேதங்களும், உண்மை நிலை அளந்து அறியாத - (தனது) ஸ்வரூபததின்தன்மையை ஆராய்ந்தறியப்பெறாத, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச சிவபெருமானது, அம் பவளம் அன்ன - அழகிய பவழம்போன்ற [சிவந்த], வளம் தரு வேணியும் - செழித்துள்ள சடைமுடியையும், சங்கம் குழையும் - சங்கத்தினாற்செய்யப்பட்ட காதணியையும், மதி முகமும் - பூர்ணசந்திரன்போன்ற திருமுகத்தையும், களம் தரு நீலமும் - திருக்கழுத்திற் பொருந்திய நீலநிறத்தையும், பாவித்திடாத - (மனத்தினால்) தியானிக்கப்பெறாத, கயவருக்கு - கீழ்மக்கட்கு, உளம் தெளியும் படி - மனந் தெளிவடையும் விதம், எப்படி - எவ்வாறு? (எ - று.)

சிவபிரானது அங்கங்களையெல்லாம் நன்றாகப்பாவித்து அனுபவிக்கும் மேன்மக்களுக்கே மனம் தத்துவவுணர்ச்சியைப்பெற்றுத் தெளிவடையுமேயன்றி, மற்றைக் கீழ்மக்கட்கு ஒருகாலும் மனந்தெளிவடையா தென்பதாம். ' வேதமும் உண்மைநிலை அளந்தறியாத கருவைப்பிரான் ' என்றதனால், உலகத்துநூல்களுட் சிறந்த வேதத்தினாலும் உண்மையறியப்பெறாத சிவபெருமான் தனதுசடைமுடி முதலியவற்றை அன்போடுதியானிப்பவர்கட்கு, திருவருளினாலேயே தனது உண்மைநிலையை அறிவிப்ப னென்பது போதரும். ' அம்பவளமென்ன' என்றும் பாடம். (கூக)

92. கயங்கொண்ட நீரின்மதிநிழல்போலக்கலங்கிநின்று
மயங்குங்கவலைமடநெஞ்சமேமலைமங்கைகொங்கை
முயங்குங்கருவைப்பெருமானென்னுட்பகைமூன்றும்வென்று
சயங்கொண்டிருக்கினுனக்கொருகாலுந்தளர்வில்லையே.

(இ - ள்.) கயம் கொண்ட நீரில் - குளத்திற்பொருந்திய நீரிலே காணப்படுகின்ற, மதி நிழல் போல - சந்திரனதுபிரதிபிம்பம் (ஒருநிலைநில்லாது தளும்புதல்) போல, கலங்கி நின்று - கலக்கமடைந்து நின்று, மயங்கும் - மயங்குகின்ற, கவலை - துன்பத்தையுடைய, மட நெஞ்சமே - அறியாமையுள்ள (எனது) மனமே! —மலை மங்கை கொங்கை முயங்கும் - பார்வதிதேவி

யினது தனங்களைத் தழுவுகின்ற, கருவை பெருமான் - திருக்கருவைச் சிவ பெருமான், என் உள் பகை மூன்றும் - எனது உட்பகைவர்க்கமாகிய (காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும்) மூன்றையும், வென்று - (தனது அருளென்னுந் தண்டத்தா லடித்து வலியடக்கிச்) சயித்து, சயம் - தானே, கொண்டு - (தனக் குச் சுவாதீனமாகக்) கொண்டு, இருக்கின் - (உன்னிடத்தில்) வீற்றிருப்பா னாயின், உனக்கு—, ஒரு காலும் - எக்காலத்திலும், தளர்வு இல்லை - தளர்ச்சி யுண்டாகாது ; (எ - று.)

காமம் வெகுளி மயக்க மென்னும் முக்குற்றங்களும் தம்வசப்படுத்தியத னால் அவற்றின் கையிற் சிக்குண்டுதவிக்கின்ற தமதுமனத்தை நோக்கி, 'சிவ பெருமான் தனது அருளென்னுந் தண்டினால் முப்பகைகளையும் அடித்து ஓட்டி உன்னைத் தன்வசமாக்கிக்கொண்டு தனது வெற்றி தோன்ற உன்னி டத்து வீற்றிருக்கப்பெறுவாயாயின், பிறகு ஒருகாலும் உனக்குப் பிறவித்தடு மாற்றமுண்டாகாமல் நற்கதிபெறுவாய்' என்று உபதேசித்துத் தேற்றிய வாறு. காற்றுமுதலியவற்றாற் குளத்துநீர் ததும்புகின்ற இயல்பையுடையதாக அதனுள்தோன்றுஞ் சந்திரபிம்பமும் தளும்புதல்போல, இருவினையினால் ஆன்மா வருந்துவதாக அதனுள்ளிருக்கும் மனமும் தடுமாறுகின்றதென உவ மையால் விளக்கினர். காமம் க்ரோதம் லோபம் மோஹம் மதம் மாத்ஸர்யம் என்று வடநூலார் உட்பகையை ஆறென்றுகூறவும், அவை காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மூன்றனுள் அடங்குதல்பற்றி, இங்கு 'உட்பகைமூன்று' என்றார். உட்பகையாவது - மனத்தில்தங்கி அதனை நல்வழியிற் செல்லவொட் டாது கெடுக்குந் தன்மையது; "காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றன், நாமங் கெடக் கெடும் நோய்" என்றார் திருவள்ளுவனாரும். இனி, இச்செய்யுட்கு— சந்திரன் தனக்கு இயற்கையில் ஆட்டமொன்றும் இல்லாதிருந்தும் நீரினுள் தோன்றும்போது அங்கு அசைந்து தோன்றுதல்போல, சிவபெருமான் தனக்கு விகாரமொன்றும் இல்லாதிருந்தும் அவிச்சையால் தான் ஜீவாத்மா வாகத்தோன்றும்போது வருந்துவதாகத் தோன்றுவன் ; அந்த ஜீவாத்மா ஸோஹம்பாவனையால் அவிச்சைநீங்கின் மனந்தெளிவடைவனெனச் சிவாத் வைதமாகப் பொருள்கூறுவாரு முளர்.

கயங்கொண்ட நீர் - ஆழங்கொண்ட நீர் என்று பொருளுரைப்பாருமுளர். கயம் - யானை யெனினுமாம். சயம் = ஸ்வயம். இனி, வென்று - வலியடக்கி, சயம் [ஜயம்] கொண்டு - வெற்றிகொண்டு என்று உரைப்பினுமாம். (கூஉ)

93. தளர்வுவந்தெய்தின்வினையினைநோவர்தழைக்குஞ்செல்வக்
கிளர்வுவந்தெய்திற்றமைத்தாம்புகழ்வர்கிளைத்தபசுந்
துளவுவந்தோனுமுளரிவந்தோனுந்துதித்துநிற்பக்
களவுவந்தோன்செய்தகற்பனையீதென்றுகாண்கிலரே.

(இ - ள்.) 'ஈது - (சுகதுக்கங்கட்குக்காரணமான) இந்த ஊழ்வினை,— கிளைத்த - தழைத்த, பசும் துளவு - பசுமையான துளசிமாலையை, உவந்தோ னும் - விரும்பியணிந்த திருமாலும், முளரி வந்தோனும் - (அத்திருமாலினது

உந்தித்)தாமரையில் தோன்றிய பிரமதேவனும், துதித்து நிற்ப - தோத்திரஞ் செய்துநிற்க, களவு உவந்தோன் - திருக்களாவின்நிழலில் விரும்பியெழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமான், செய்த—,கற்பனை - சங்கற்பமேயாகும்,' என்று—, காண்கிலர் - உண்மையறியாதவர்கள்,—தளர்வு வந்து எய்தின் - (தமக்கு) ஒருதளர்ச்சி வந்தால், விதியினை நோவர் - (அதற்குக்காரணமான) ஊழ்வினையை வெறுப்பார்கள்; தழைக்கும் செல்வம் கிளர்வு வந்து எய்தின் - மேன்மேற்பெருகுகின்ற செல்வக்கிளர்ச்சி (தமக்கு) வந்தால், (அப்பொது மாத்திரம்), தமை தாம் புகழ்வர் - (அதற்குக்காரணந் தாமேயென்று) தம்மைத் தாமே மேம்படுத்திப் பாராட்டிக்கொள்வார்கள் [ஊழ்வினைப்பயனென்று சிறிதுங்கருதார் என்றபடி]; (எ - று.)

கடவுளினது நிக்கிரகரூபமான சங்கல்பத்திற்குக்காரணமாகும் வினை பாபமென்றும், அநுக்கிரகரூபமான சங்கல்பத்திற்குக் காரணமாகும் வினை புண்யமென்றும் சொல்லப்படும்; புண்ணியத்தின்பயனாகச் செல்வமும், பாவத்தின் பயனாக வறுமைமுதலிய துன்பங்களும் நேர்கின்றன; உண்மை இவ்வாறிருக்க, இதனை அறியாத உலகத்துமனிதர், தமக்குத் தளர்வுநேர்ந்தால்மாத்திரம் அது விதியின்கொடுமையால் நேர்ந்ததென்று அவ்விதியை வெறுத்தலும், செல்வவாழ்க்கை நேர்ந்தபோது தமதுவிதியின்பயனாகவே அதுவுநேர்ந்ததென்று கருதாமல தமதுதிறமையால் நேர்ந்ததென்று தம்மை மதித்துச் செருக்குதலும் செய்கின்றனர் என்று அவர்களது அறிவின்மையை எடுத்துக் காட்டியவாறு. "செல்வம்வந்துற்றகாலைத் தெய்வமுஞ்சிறிதுபேணார்,...... வல்வினைவிளைவுமோரார் மண்ணின்மேல் வாழுமாந்தர்" என்றதும், "நன்றாங்கால்நல்லவாக்காண்பவ ரன்றாங்கால், லல்லற்படுவ தெவன்" என்ற திருக்குறளின் விசேடவுரையில், 'தாமே முன்செய்துகொண்டமையாலும் ஒட்டாது கழியாமையாலும் இரண்டும் இயைந்து அனுபவிக்கற்பால; அவற்றுள் ஒன்றற்கு இயைந்துஅனுபவித்து ஏனையதற்கு அதுசெய்யாது வருந்துதல் அறிவன்று என்பதாம்' என்றதும் இங்குக் காணத்தக்கன "மெய்த்திரு வந்துற்றாலும் வெந்துயர் வந்துற்றாலும், ஒத்திருக்கு முள்ளத்துரவோன்" என்றவாறு எப்போதும் ஒருநிலையிலநிற்றலே உத்தமர்களின் தன்மை யென்க.

துளவு - துளவி: வடசொல். முளரி - முள்ளாகியஅரையையுடையதெனத் தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறிப்பெயர். நிற்ப உவந்தோன் என இயையும். களவு வந்தோன் என்றும்பிரிப்பர். ஈது - செய்யுளில் சுட்டு நீண்டுவந்தது.

91. காணப்பெற்றேன்கருவைபெருமானைக்களாநிழற்கீழ்ப்
பூணப்பெற்றேன்செய்யபொன்னடித்தாமரைபூணுமன்பு
பேணப்பெற்றேனவன்போராளிரங்களும்பேசப்பெற்றே
றுணப்பெற்றேன்கொடும்பாவமென்பால்வந்துநன்றுதற்கே.

(இ - ள்) (யான்), கருவை பெருமானை - திருக்கருவைச் சிவபெருமானை, களா நிழல் கீழ் - திருக்களாவின்நிழலிலே, காண பெற்றேன் - தரிசிக்கப்பெற்றேன்; செய்ய - சிவந்த, பொன் அடி தாமரை - (அப்பிரானது)

அழகிய திருவடித்தாமரைகளை, பூண பெற்றேன் - (தலையின்மீது) தரிக்கப் பெற்றேன்; பூணும் அன்பு-(அப்பெருமானிடத்துக்) கொள்ளவேண்டிய அன்பை, பேண பெற்றேன் - (என்னிடம்) பொருந்தப்பெற்றேன்; அவன் பேர் ஆயிரங்களும் - அவனது ஆயிரந்திருநாமங்களையும், பேச பெற்றேன் - உச்சரிக்கப்பெற்றேன்; கொடும் பாவம் என்பால் வந்து நண்ணுதற்கு - கொடிய தீவினை என்னிடம் வந்துசேர்தற்கு, நாண பெற்றேன் - கூச்சமடைந்தேன்.

பின்னர்க்கூறிய செயல்கட்கெல்லாங் காரணம் சிவபெருமானது தரிசனமே யாதலால், அதனை முன்னர் எடுத்துக்கூறினர். (கூ௪)

95. நண்ணலர்முப்புரம்விற்காமன்றன்புரநன்னகைத்தீக்
கண்ணனலேவிச்சுடுகளவீசர்கடலினஞ்சம்
விண்ணவர்வாழவருந்தியகாலைபுமெய்யில்வைக்கும்
பெண்ணவளங்குவிலகாதொழிந்ததென்பேதைமையே.

(இ - ள்.) நண்ணலர் முப்புரம் - பகைவர்களாகிய அசுரர்களது மூன்று பட்டணங்களையும், வில் காமன் தன் புரம் - கரும்புவில்லையுடைய மன்மதனது உடம்பையும்,-- (முறையே), நல் நகை தீ - நல்லசிரிப்பாகிய நெருப்பையும், கண் அனல் - நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்பையும், ஏவி - பிரயோகித்து, சுடு - சுட்ட, களவீசர்—, விண்ணவர் வாழ - (அஞ்சிய) தேவர்கள் உயிர்வாழுமாறு, கடலின் நஞ்சம் - பாற்கடலில் தோன்றிய (ஆலாகல) விஷத்தை, அருந்திய காலையும் - உட்கொண்டபோதும், மெய்யில் வைக்கும் பெண்ணவள் - (தமது) உடம்பின் இடப்பாதியிற் கொண்டுள்ள உமாதேவியானவள், அங்கு - அவ்விடத்தினின்றும், விலகாது ஒழிந்தது - விட்டுச்செல்லாமல் (அங்கேயே) தங்கியிருந்தது, என் பேதைமையே - என்ன மடமைக்குணமோ? (எ - று.)

ஒருவன் நஞ்சுண்டால் அதனால் ஆபத்துநேர்தல் கண்கூடாகவிருக்க, சிவபெருமான் நஞ்சுண்டகாலத்தில் அப்பிரானது திருமேனியிற் செம்பாதியாக இருக்கின்ற உமாதேவி 'தனக்கும் ஆபத்து நேரக்கூடும்' என்று அஞ்சி விலகாமல் அப்போதும் உடனிருந்தது என்னபேதைமையோ! என்று வஞ்சப்புகழ்ச்சியணி வகையால், இறைவருடம்பினின்று உமாதேவி எப்போதும் பிரியாது உடனுறையும் உறுதித்தன்மையை விளக்கியவாறு: இறைவனைச் சார்ந்தார்க்கும் நஞ்சு முதலியவற்றால் நலிவுபிறவாமை இங்கு விளங்குதல் காண்க. முப்புரங்களை நகைத்தீயினாலும் காமனதுடம்பைக் கண்ணனலினாலும் சுட்ட களவீசர் என்று முறையே சென்று இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். புரம் - பட்டணமும், உடம்பும் காலையும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. (கூ௫)

96. பேதாதிபேதப்பிறவிகடோறும்பிறந்திளைத்தேன்
மாதாவும்பெற்றுவளர்த்திளைத்தாள்கொடுமாமறலி
தூதாளுங்கொன்றிளைத்தான்களவீசவித்துன்பத்துக்கோ
ராதாரநின்னிருபாதாரவிந்தத்தடைவதுவே.

(இ - ள்.) களவீச—! (நான்),—பேதம் அதிபேதம் பிறவிகள் தோறும் - பலவகையிலும் வேறுபாட்டையுடைய பிறப்புக்களிலெல்லாம், பிறந்து - பல தரம் பிறந்துபிறந்து, இளைத்தேன் - சலிப்படைந்தேன்; மாதாவும் - (அவ்வப்பிறவியில் எனக்குத்) தாயாயிருந்தவளும், பெற்று வளர்த்து இளைத்தாள் - பெற்றுப்பெற்று வளர்த்துவளர்த்து மெலிந்தாள்; மா கொடு மறலி தூது ஆளும் - மிக்ககொடிய யமனது தூதனாகிய கிங்கரனும், கொன்று இளைத்தான் - (பிறவிதோறும் எனது) உயிரை வாங்கிவாங்கிச் சலித்துப் போனான்; இ துன்பத்துக்கு - இவ்வாறு ஓயாதுவருகின்ற துன்பங்களை நீக்குதற்கு, ஓர் ஆதாரம் - ஒப்பற்ற துணையாவது, நின் இரு பாத அரவிந்தத்து அடைவது - உனது இரண்டு திருவடித்தாமரைகளிற் சேர்வதேயாம்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவடிகளை யடைவதே பிறவித்துன்பங்கள் நீங்கி நற்கதிபெறுதற்கு உபாயமா மென்பது, கருத்து யான் சிவபிரானது திருவடியைச் சேர்ந்ததனால், இனி எனக்கும் பிறக்கும்படி நேராது; தாயர்கட்கும் பெற்றுவளர்க்குஞ் சிரம மிராது; யமதூதர்க்கும் எனது உயிரைவாங்குகின்ற சிரமம் ஒழியு மென்பது, இங்குப் போதரும். பேதாதிபேதம் - பேத அதி பேதம் எனப் பிரிக்க: பேதமாவது - ஓரினத்திற்குள் நிகழும் வேறுபாடு; அதாவது - தேவசாதியாருள் வித்தியாதரர் யக்ஷர் கந்தர்வர் கின்னரர் என்றாற் போல்வது: இது, ஸஜாதீயபேத மெனப்படும். அதிபேதமாவது - வேறுபாடுடைய இனத்திற்குள் தோன்றும் வேறுபாடு: அதாவது - தேவர் மக்கள் விலங்கு புள் என்றாற் போல்வது: இது - விஜாதீயபேத மெனப்படும் துன்பத்துக்கு ஓராதாரம் - "துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார்" என்றாற் போல நின்றது. (கூசு)

97. அடையும்படிக்கோருறுதிகிட்டாமலகலிடத்தே
மிடையுஞ்சமயப்படுகுழிவீழ்ந்துமெலிந்துமன
மிடையும்பருவத்துமெய்ஞ்ஞானக்கண்டந்தெனைப்புரந்த
கடையும்படைவிழியொப்பனையாண்மனக்காதலனே.

(இ - ள்.) சமயம் படுகுழி வீழ்ந்து - புறச்சமயங்களாகிய படுகுழியிலே விழுந்து, மெலிந்து - தளர்வடைந்து, மனம் இடையும் பருவத்து - மனங் கலங்குஞ்சமயத்தில், அடையும் படிக்கு - (சிவபிரானாகிய தன்னைச்) சேர்ந்து உய்யுமாறு, ஓர் உறுதி கிட்டாமல் - ஒருபற்றுக்கோடுங் கிடைக்கப்பெறாமல, அகல் இடத்து - (நான்) விலகிப்போகக்கூடிய தருணம் நேரும்போது,— எனை புரந்த கடையும் படை விழி ஒப்பனையாள் மனம் காதலன் - என்னைப் பாதுகாத்தற்குஉரிய அராவியவேற்படைபோன்ற கண்களையுடைய ஒப்பனையம்மையின் மனவிருப்பத்திற்கு உரியவனாகிய சிவபெருமான், மெய் ஞானம் கண் தந்து - (எனக்கு) உண்மையறிவாகிய கண்ணைக் கொடுத்து, மிடையும் - (அருள்கொண்டு) நெருங்கினான்; (எ - று.)

யான் உண்மையான சற்சமயம் இதுவென்று உணராது தடுமாற்றங் கொண்டு பலவகைச்சமயங்களிலும் புகுந்து சிவபிரானாகிய பற்றுக்கோட்

டைக் கைவிட்டு உறுதிப்பொருள்கிடையாது தடுமாறி வருந்தூர்காலத்தில், காரணமின்றி யெழுந்த தனதுபெருங்கருணையினால், சிவபெருமான் எனக்கு மெய்ஞ்ஞானக்கையளித்து என்னிடத்துச்சேர்ந்தன னென்பதாம். தன்னில் அகப்பட்டார் ஈடேறுதல் அருமையாதல்பற்றி, பிறசமயத்தைப் படுகுழி யென்றார். உண்மைமையைக்காணுதற்கு ஞானமே கருவியாகநிற்றலால், அத னைக் கண் என்றல், மரபு. காதலன் மிடையும் - செய்யுமென்முற்று ஆண்பா லுக்கு வந்தது. 'மிடைந்தான்' என இறந்தகாலத்தாற் கூறவேண்டியவிடத்து நிகழ்கால எதிர்காலங்கட்குஉரிய செய்யுமென் வாய்பாட்டு முற்றாகிய 'மிடை யும்' என்ற சொல்லாற் கூறியது - இயல்பினால்வந்த காலவழுவமைதியாம்.

98. காதல்விளைத்துத்துணைசெய்தவேளுடல்கட்டழித்த
கோதமனத்திற்குறித்துக்கொலோகுலவெற்புதவு
மாதுமையொப்பனைபாலவண்ணனேநின்வடிவிலொரு
பாதிதனக்குவடிவிருப்பாகப்பறித்ததுவே.

(இ - ள்.) பால் வண்ணனே - திருக்கருவைச்சிவபெருமானே!—குலம் வெற்பு உதவும் - அஷ்டகுலாசலங்களுளொன்றாகிய இமவான் பெற்ற, மாது உமை - உமாதேவியாகிய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மை,—காதல் விளைத்து - (தன்னிடத்துச் சிவபிரானுக்கு) ஆசையையுண்டாக்கி, துணைசெய்த (தனக்கு) உதவிசெய்த, வேள் - மன்மதனது, உடல் - உடம்பை, கட்டு அழித்த - (நெற்றிக்கண்ணினால்) உருக்குலைத்தறப்பற்றித் (தனக்குத்) தோன்றிய, கோ தம் - கோபத்தை, மனதில் குறித்து கொல் ஓ - தன்மனத்திற் கொண்டு தானோ, நின் வடிவில் - உனது திருமேனியில், ஒருபாதி - ஒருபாதிபாகத்தை, தனக்கு வடிவு இருப்பு ஆக - தனதுஉடம்பாக அமையுமாறு, பறித்தது - கவர் ந்துகொண்டது? (எ - று.)

உமாதேவி பிருங்கிமுனிவரால் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தவஞ்செய்து சிவபிரானது திருமேனியின் ஓர்பாகத் தில் இடைவிடாது தான் உடனுறைதலைக்குறித்து, தனக்குத் துணையாக நின்று சிவபிரானுக்குக் காதலைவிளைத்த மன்மதனை அச்சிவபெருமான் எரித்து அழித்த கோபத்தால் அப்பிரானது திருமேனியிற் பாதிபாகத்தைக் கவர்ந்தன ளென வேறொருகாரணங் கற்பிததுக்கூறியது - ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி யின்பாற்படும். (இந்நூலாசிரியர் மற்றோரிடத்தில் சிவபிரானது திருமேனி பாதியாதற்குக் காரணத்தை "உறுபட்டுங் கல்லா லிருஞ்சிலையா லெற்றுண்டும், மாறுகட்டமாற்றலடியுண்டும் - ஊறுபட்ட, வாதையாலோ கருவைவாணனே பொன்மேனி, பாதியாய்த்தேய்ந்தாய் பகர்" என்று வருணித்துக்கூறுவர்.) கோதம் = க்ரோதம்; வடசொல். (கூஅ)

99. பறியாவினையைப்பறித்திலன்யாற்றிநின்பாதமன்றி
யறியாவறிவளித்தாண்டவனேயடியேனுக்குன்னைப்
பிரியாவரமன்றிவேண்டுவதில்லைபிரசமலர்
வெறியார்களாவினிழற்கீழ்நிலைபெற்றமெய்ப்பொருளே.

(இ - ள்.) பறியா வினையை - களையப்படாத [அநுபவித்தே தீரவேண்டிய] இருவினைகளையும், பறித்திலன் - தீர்த்தற்குஉரிய உபாயத்தை நாடாமல் வெறுமனே இருந்தேனுக[நான்ஒருமுயற்சியுஞ் செய்யாதிருக்கையில்],மாற்றி-(அவ்வினைகளை) ஒழித்து, நின் பாதம் அன்றி - உனது திருவடிகளையல்லாமல், அறியா - (வேறொன்றையும்) அறியாத, அறிவு - உண்மையறிவை, அளித்து-(எனக்குக்) கொடுத்து, ஆண்டவனே - (என்னை) அடிமைகொண்டவனே! பிரசம் மலர் - தேன்நிறைந்த மலர்களின், வெறி ஆர் - நறுமணம் நிறைந்த, களாவின் நிழல்கீழ் - திருக்களாமரத்தின் நிழலிலே, நிலை பெற்ற - நிலையாக எழுந்தருளியுள்ள, மெய் பொருளே - எப்போதும் அழியாத கடவுளே!— அடியேனுக்கு - (உனது) அடியவனாகிய எனக்கு, உன்னை பிறியா வரம் அன்றி - உன்னைவிட்டு நீங்காத வரமேயல்லாமல், (வேறொன்றும்), வேண்டுவது இல்லை - வேண்டாம்; (எ - று.)

உன்னைப்பிரியாது நிற்கும் வரமொன்றையே அடியேனுக்குத் தந்தருள வேண்டுமென்று சிவபிரானை வேண்டியவாறு. 'பறித்தலன்மாற்றி' என்று பாடங்கொண்டு, பறித்து - (எனதுவினைகளை) அழித்து, அ(ல்) லல் மாற்றி - (பிறவித்துன்பங்களை) ஒழித்து என்று பொருளுரைப்பாருமுளர். (கூகூ)

100. பொருள்காட்டிமாசற்றபோதமுங்காட்டியப்போதநல்கு
மருள்காட்டிச்சந்ததமானந்தங்காட்டியடர்ந்தகங்கு
லிருள்காட்டும்பூங்குழலொப்பனைபாகவிருளறுத்துத்
தெருள்காட்டிப்பாதமலர்சூட்டவென்றலைசீர்பெற்றதே.

(இ - ள்.) அடர்ந்த - நெருங்கிய, கங்குல் இருள் காட்டும் - இரவின் இருளை யொத்து மிகக்கறுத்துத்தோன்றுகின்ற, பூ குழல் - பூவையணிந்த கூந்தலையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மையை, பாக - (வாம)பாகத்தி லுடையவனே!—(எனக்கு), பொருள் காட்டி - உண்மைப்பொருளை (இன்னதென்று) தெரிவித்து, மாசு அற்ற போதமும் காட்டி - (அப்பொருளையறிதற்குஉரிய) குற்றமற்ற தத்துவஞானத்தையும் உண்டாக்கி, அ போதம் நல்கும் அருள் காட்டி - அந்த நல்லறிவினாலுண்டாகின்ற (உனது) விசேஷமான கருணையையும் (என்னிடத்துத்) தோற்றுவித்து, (பிறகு), சந்ததம் ஆனந்தம் காட்டி - எப்போதும் (உன்னையே சிந்தித்தலாலாகிய) பரமானந்தத்தையும் உண்டாக்கி, இருள் அறுத்து - (அவிச்சையாகிய) இருளை அடியோடொழித்து, தெருள் காட்டி - (மனத்தில்) தெளிவை யுண்டாக்கி, பாதம் மலர் சூட்ட - (உனது) திருவடித்தாமரைமலரைச் சூட்டியதனால், என் தலை - எனது சிரசு, சீர் பெற்றது - சிறப்பை யடைந்தது; (எ - று.)

சிவபெருமான் காரணமின்றியெழுந்த தன்பெருங்கருணையால் உண்மைப்பரம்பொருளையறிவித்தல் முதலிய நல்லருட்காரியங்களை யுண்டாக்கி என்தலைமீது தனதுதிருவடிகளைப் பொறித்ததனால், எனது தலை தான் பெறுதற்குஉரிய நற்பயனைப் பெற்றுச் சிறப்படைந்த தென்பதாம். காட்டும் - உவமவுருபு. (க00)

திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி முற்றிற்று.

செய்யுள்முதற்குறிப்பகராதி

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்
அஞ்செழுத்தோதி	...51	கைவிட்டுக்	...39	பாடுவ்துனை	..
அடியேனினைவுக்	...29	கொடியாடும்	...59	பாதாரவிந்தமுஞ்	..
அடைக்கில	. 47	கொடுங்கால	...34	பாரிடஞ்சூழ்வர	..
அடையும்படிக்	.. 87	கொண்டாளப்	...38	பால்வண்ணஞ்	...
அருமறையோதி	...26	கொழுந்தும்மை	...28	புகுவதுமூப்பு	.
அருவிப்புனலிற்	...78	கொறறக்கவிகை	...64	புண்ணிய	..
அல்லும்பகலு	...17	கோலமெடுத்துப்	.. 49	புரந்தரன்	..
அழுக்கற்ற	...81	சங்கக்குழையனை	..55	புல்லியர்தீய	..
அளியுமளி	...10	சதுரான	...16	பூண்டவராவும்	..
ஆரியன்	...65	சிந்தித்துருகி	.. 71	பூதகணத்தொடு	..
இடங்கொண்ட	... 6	சீரணி	... 5	பெருங்காலெறிய	..
இருக்கும்புராண	...27	சுடர்கின்ற	...70	பெற்றேனொருவர்	..
இல்லாமைதுன்ப	..24	செய்யன்கரிய	.. 25	பேதாதிபேதப்	..
இழியும்பிறவிப்	...74	செல்வச்செருக்கர்	...41	பொருள்காட்டி	..
இறையவனே	...77	தகனம்படுத்தி	...81	பொறியும்புலனுங்	...
உணங்குந்	. 27	தளர்வுவந	...84	போற்றிப்பணியு	...
உத்திப்புயங்கத்	...40	தாளாலுதைத	...19	மனப்பகை	...
உருவாயுருவி	...35	திருவுங்	... 8	மன்றிடத்தே	...
உலகத்திலுள்ள	.71	தீட்டும்	... 3	மாமலரன்றிக்	...
உவராழி	...74	தீவினைசெய்து	...79	மின்கொண்ட	...
உளங்தெளியும்	.. 83	துணைக்கோல	...76	முகலிங்கண்	...
உள்ளக்கமலத்	...11	தூயபங்கேருகன்	...73	முத்திக்கொரு	...
உன்கருத்தே	.. 77	தேசிகனுகக்	...54	மெலிவிக்கு	...
என்செயலாவதி	...82	நண்ணலர்	..86	வண்ணங்கரிய	...
எத்தியமூவர்	...43	நல்காதொழியினு	...53	வழுத்துதல்	..
கடல்விட	.. 66	நாயினுந்திய	...57	வாழ்த்திட	...
கண்கொண்டு	...18	நாற்றடநதோ	...37	வாழ்விப்பர்	...
கண்டேன்	...23	நின்றுள்வழுத்த	...39	வானவரிந்திர	..
கயங்கொண்ட	...83	நீளமடுத்த	...69	விடத்தக்க	...
கருத்துற	. 51	படியிற்பிறந்து	...52	விண்ணிடு	...
கறைகொண்ட	...68	பாகதிக்கே	...31	வேண்டிய	...
காணப்பெற்றேன்	. 85	பரஞ்சுடர்	...62	வேதியனே	...
காதல்விளைத்துக்	...88	பவககடல்	...72	வையந்தொறுங்	...
காரணனே	...46	பறியாவினையை	...88		

[illegible]

[illegible]

அருளிச்செய்த

[illegible]

மூலமும் உரையும்

சேதுசம்ஸ்தான வித்வானும்

"செந்தமிழ்" பத்திராசிரியருமான

ரா இராகவையங்காரால்

பரிசோதிக்கப்பெற்றன.

"செந்தமிழ்" ப்பிரசுரம்—அ

[illegible]

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலை

உ

கடவுள்துணை.

கணிமேதாவியார்

அருளிச்செய்த

திணைமாலை நூற்றைம்பது

மூலமும் உரையும்.

க.—குறிஞ்சி.

...படர் சாந்த மறவெறிந்து நாளா
...றயெதிர்ந்து வித்தியவூ ழேனற்—பிறையெதி...
...மைபோல் வாண்முகத்துத் தாழ்குழலீர் காணீ...
...மை போந்தன வீண்டு.

தலைமகளுந் தோழியும் ஒருங்கிருந்தவழிச் சென்று ...தியுடம் படுத்தது.

...பொருள் நறைக்கொடி படர்ந்துயர்ந்த சந்தனங் ...நாளால் மழை பெய்யுங் காலத்தையேற்றுக்கொண... ...னவின்கட், பிறையை யேற்றுக்கொண்டதொரு தா... ...ம் வாண்முகத்தையும் தாழ்ந்தகுழலையுமுடையீர்! கண்... ...ர போந்தனவற்றை இவ்விடத்து என்றவாறு.

...ரளி ஈனைநீலஞ் சேரபா லிகைசெயலே
...ரளி யளகத்தின் மேலாய்ந்து—ஒ...

...றைபரந்த சாந்தம்' எனவும்
பொருளின்மணிவரை மிர்த... ...டை வெ...
...விகள் மயங்காநின்ற நீலமால்வரைநாடனே! ...
வெருளாநின்ற வேல்போன்றகண்ணுள், தெரா நச்சி...
க்கிடையூறில்லாமைஆராயவல்லளோ.
எனவுரைத்து ...

...ற்கு உதாரணங்காட்டி, "இதனு...
...ு எனவே பூத்தந்தமை கூறினுள்" என்றார் நச்சி...
, பொரு, கரு) எதிர்-ஒருவன் களிறும் புலியும் நாயும்
...மைக் கைக்கொண்டான் எனவும், பூத்தந்தான்
...வைமுதலிய காரணமிட்டுணர்த்தல் என்பர்.

யிதணாற் கடியொடுங்கா வீர்ங்கடா யானை
யுதணாற் கடிந்தா னுளன்.

எ-து தோழி செவிலிக்கு அறத்தோடுநின்றது.

இ-ள். நறவமலரையுஞ் சுனைநீலமலரையும் அசோகமலரையும் கொய்துமுடித்து நின்மகள் குழலின்மேலே ஆராய்ந்து புனைவதுஞ்செய்து பின்னொருநாட்டணிந்து பரணாற் காவலமையாத ஈர்ங்கடா யானையை மொட்டம்பாற் கடிந்து காத்தும் இப்பெற்றி யுதவிசெய்தான் ஒருவனுளன்; எ-று. (2)

௩. ‡சாந்த மெறிந்துழுத சாரற் சிறுதினைச்
சாந்த மெறிந்த விதண்மிசைச்—சாந்தங்
கமழக் கிளிகடியுங் கார்மயி லன்னா
ளிமிழக் கிளியெழா வார்த்து.

எ-து பகற்குறிக்கண் வந்த தலைமகனைக்கண்டு தோழி சேறிப்பறிவுறீஇயது.

இ-ள். சந்தனங்களை வெட்டியுழுத சாரலின்கண் வித்திய ஏனலின்கட் படிந்த கிளிகளைச், சந்தனங்களைக் காலாகஎறிந்து செய்த பரண்மிசையிருந்து பூசிய சாந்தம் எங்கும் பரந்துகமழ உலாவிக், கடிகின்ற கார்மயிலன்னாள் தான் வாய்திறந்து ஆயோ என்றியம்புதலாற் றம்மினமென்று கிளிகள் ஆர்த்துப்போகா; எ-று.

'சாந்தமறைத்தவிதண்' என்று பாடமோதிச் சந்தனத் தழையான் மறைத்த இதண் என்பாருமுளர். (௩)

௪ $கோடாப் புகழ்மாறன் கூட லனையாளை
நலங்கெ[illegible] வடகினுங் காணேன்போர்—வாடாக்
வலங்[illegible]கொல்வேன் மன்னர் கலம்புக்க கொல்லோ
நங்[illegible] ம் பன்ற

‡ 'இது பிறரைக் காத்தற்கு இடுவரெனச் செறிப்பறிவுறீஇயது' என்றார் நச்சினார்க்கினியரும். (தொல், பொ, களவு, உ௩.)

$ இதனைப் 'பரிவுற்றுமெலியினும்' என்பதற்குதாரணங் காட்டினார் நச்சினார்க்கினியர். (பொ, கள, பொ; கஉ)

இ-ள். கோடாத புகழையுடைய மாறன் மதுரையனையாளை அடாத பண்ணையுளுங் காண்கின்றிலேன்; போரின்கண் வாடாத கருங்கொற்றொழிலையுடைய வேல்மன்னர் அணிகலமாகிய முடிகூடினகொல்லோ! இடையாற் கொம்பையனையாள் மயிர்கள்; எ-று.

ஆடாவடகு என்று விளையாட்டிற்கு வேளிப்படைநிலை யென்னும் அலங்காரத்தாற் பெயராயிற்று. அடா என்பதனை ஆடா என்று நீட்டியது. மன்னர்கலம் என்பது மன்னரணியும் மணிமுடியாதலான் முடியின் பெயராற் கூந்தற்குச் சேர்த்தி முடிகூடிற்றுக் கொல்லோ என்றதாகக்கொள்க. (௪)

௫. வினைவிளையச் செல்வம் விளைவதுபோ னீடாப்
*பனைவிளைவு நாமெண்ணப் பாத்தித்—தினைவிளைய
மையார் தடங்கண் †மயிலன்னாய் நீத்தீண்டு
கையார் பிரிவித்தல் காண்.‡

எ-து தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழிசெறிப்பறிவுறீஇயது.

இ-ள். கெடாத பனை யென்னு மளவுபோன்ற அளவினையுடைய இன்பவிளைவினை நாமெண்ணியிருப்ப அதற்கிடையூறாக, நல்வினை விளையச் செல்வம் விளைவது போலப் பாத்தியின்கட் டினைவிளைதலான், மையார் தடங்கண்மயிலன்னாய்! தினைகொய்ய நாட்சொல்லி வேங்கையார் நம்மை இங்குநின்றும் பிரிவித்தலைப் பாராய்; எ-று. (௫)

௬ பானீல மாண்ட துகிலுமிழ்வ தொத்தருவி
மானீல மால்வரை நாடகேள்—§மாநீலங்
காயும்வேற் கண்ணாள் கனையிருளி னீவர
வாயுமோ மன்றநீ யாய்.

எ-து இரவுக்குறிவேண்டிய தலைமகற்குத் தோழி மறுத்தது.

இ-ள். மிக்க நீலமணிவரை மாட்சிமைப்பட்ட வெண்டுகிலுமிழ்வது போல, அருவிகள் மயங்காநின்ற நீலமால்வரைநாடனே! கேளாய்; மலர்களை வெகுளாநின்ற வேல்போன்றகண்ணாள், செறிந்த இருளின்கண் நீவர, நினக்கிடையூறில்லாமைஆராயவல்லளோ; உண்மையாகப்பாராய்எ-று

* பனையளவு எனவும், † மடநல்லாய் எனவும் பாடம்.

‡ இஃது இவ்வொழுக்கத்தினை வேங்கை நீக்கிற்றெனத் தலைவிக்குக் கூறியது என்றார் நச்சினார்க்கினியரும். (தொல், பொ, கள, உ௩).

§ 'மானீலம்' எனவும் பாடம்.

௭ கறிவளர்பூஞ் சாரற் கைந்நாகம் பார்த்து
நெறிவளர் நீள்வேங்கை கொட்கு—முறிவளர்
நன்மலை நாட விரவரின் வாழாளா
ளன்மலை நாடன் மகள்.

இதுவுமது.

இ-ள். மிளகு படர்கின்ற பூஞ்சாரலின்கட் கையையுடைய நாகங்களைப்பார்த்து வழியின்கண் வளர்கின்ற பெரும்புலிகள் திரிதரும் இரவின்கண் நீவிரிற், றளிர்வளர்கின்ற நன்மலைநாட! நன்மலைநாடன்மகள் வாழாள்;எ-று.

௮ அவட்காயி னைவனங் காவ லமைந்த
திவட்காயிற் செந்தினைகா ரேன—லிவட்காயி
னெண்ணுளவா லைந்திரண் டீத்தான்கொ லென்னுங்கொல்
கண்ணுளவாற் காமன் கணை.

எ-து பின்னிலைமுனியாது நின்ற தலைமகன் றோழியை மதியுடம்படுத்தது.

இ-ள். அவ்விடத்து வருவேனாயின் நினக்கு ஐவனங்காவலமைந்தது; இவ்விடத்தின்கண் வருவேனாயிற் செந்தினையுஞ் செறிந்த பசுந்தினையுங் காத்தலே அமைந்தது; ஆதலான் எனக்கொரு மறுமாற்றந் தருகின்றிலை; நின்றோழியாகிய இவட்காயிற், காமன் அம்பு ஐந்தெண்ணுளவால், அவற்றுளிரண்டம்பினைக் கண்ணாகக்கொடுத்தான் கொல்லோ! நின்றோழிக்குக் கண்கள் காமன்கணை யுளவால், என்னுயிர்க்கு என்னாங் கொல்லோ? எ-று.

[illegible] யென்னும் வகைத்தாலோர் மாவினைத்
[illegible] தமியனாய்ச் சென்றேனென்—னெஞ்சை
நலங்கொண்டார் பூங்குழலா ளன்றையத் தன்றென்
வலங்கொண்டாள் கொண்டா ளிடம்.

எ-து பாங்கற்குத் தலைமகன் றலைமகளைக் கண்டவகைகூறித் தன்னுற்றமைதி சொல்லியது.

இ-ள். மாயமே யென்று சொல்லப்படுந் தன்மைத்தால்! ஒருமாவினை வினவி யானினைவினை நீங்கித் தனியே எளியேனாய்ச் சென்றேன்: சென்றவிடத்து நலங்கொண்டு நிறைந்த பூங்குழலையுடையாள் மிகவுந் தன்னையத்தின்கண் அன்று என் வென்றியை யெல்லாங் கொண்டு என்னெஞ்சத்தைத் தனக்கிடமாய்க் கொண்டாள்; எ-று. (௯)

௧௦ கருவிரற் செம்முக வெண்பற் சூன் மந்தி
பருவிரலாற் பைஞ்சுனைநீர் தூஉய்ப்—பெருவரைமேற்
றேன்றேவர்க் கொக்கு மலைநாட வாரலோ
வான்றேவர் கொட்கும் வழி

எ-து தோழி நெறிவிலக்கியது.

இ-ள். கருவிரலினையுஞ் செம்முகத்தினையும் வெண்பல்லினையுமுடை யசூன்மந்தி தன் பெரியவிரலானே பைஞ்சுனையினீரைத் தூவிப், பெருவரை யின்மேலே வைத்த தேன்பொதிகளைத் தேவர்கட்குக் கொடுக்கும் மலை நாடனே! வாராதொழிவாயாக; தேவர்கள் திரிதரும் வழியாம்; எ-று. (௧௦)

௧௧ கரவில் வளமலைக் கல்லருவி நாட
வரவில் வலியா யொருநீ—யிரவின்
வழிகடாஞ் சால வரவரிய வார
விழிகடா யானை யெதிர்.

இதுவுமது.

இ-ள். பழுதில்லாத வளங்களையுடைய கல்லருவி நாடனே! வலிய வில்லே நினக்கு வலியாய் ஒருநீ இரவின்கண்ணாகத் துணையின்றி வழிகள் தாம் மிகவும் வரவரிய; இழியாநின்ற கடாத்தையுடைய யானைகளி னெதிர் வாரல்; எ-று. (௧௧)

௧௨ வேலனார் போக மறிவிடுக்க வேரியும்
பாலனார்க் கீக பழியிலாள்—பாலாற்
கடும்புனலி னீந்திக் கரைவைத்தாற் கல்லா
னெடும்பணைபோ றோணேரா ணின்று.

எ-து வெறிவிலக்கித் தோழி செவிலிக்கு *

இ-ள். வெறியை விட்டு வேலனார் போக; மறியையும் விடுக்க; கள்ளை யும் அக்கள்ளினை நுகர்வார்க்கீக; இப்பழியிலாதாள் ஊழ்வலியாற் கடும்புன லுட் பாய்ந்து நீந்தித் தன்னை யெடுத்துக் கரையின்கண் வைத்தாற்கல்லது நெடிய வேய்போன்ற தோளை நல்காள் இறந்துநின்று; எ-று. (௧௨)

* 'ஒண்ணிணப்பலி யொக்குவல்' என்பது திருச்சிற்றம்பலக் கோவை. (உ௩௫.)

கங. ஒருவரை போலெங்கும் பல்வரையுஞ் சூழ்ந்த
வருவரை யுள்ளதாஞ் சீறூர்—வருவரையு
ளைவாய நாகம் புறமெல்லா மாயுங்காற்
கைவாய நாகஞ்சேர் காடு.

எ-து நெறியினதருமை கூறித் தோழி இரவுக்குறிமறுத்தது.

இ-ள். ஒரு மலைபோல எல்லா மலையும் தம்முள் அளவொக்க உயர்ந்து சூழ்ந்த அரிய எல்லையுள் உள்ளதாம் எங்கள் சீறூர்; நீவரும் அவ்வெல்லையுள் உள்ளகத்தின்கண் உள்ளன ஐந்துவாயையுடைய நாகங்கள்; புறத்துள்ளன ஆராயுங்காற் கையொடுசேர்ந்த வாயையுடைய யானைகள் சேர்ந்தகாடுகள்; எ-று. (கங)

கச வருக்கை வளமலையுண் மாதரும் யானு
மிருக்கை யிதண்மேலே மாகப்—பருக்கைக்
கடாஅமால் யானை கடிந்தானை யல்லாற்
றொடாஅவா லென்றோழி தோள்.

எ-து. செவிலிக்குத் தோழி அறத்தோடுநின்றது.

இ-ள். வருக்கைப் பலாவினையுடைய வளமலையின்கண் மாதரும் யானும் எமக்கிருக்கையாகிய பரண்மேலேயிருந்தேமாகப், பெரிய கையினையுங் கடாத்தையும் பெருமையையும் உடைய யானையைத் துரந்து கடிந்தானையன்றித் தீண்டாவால், என்றோழியுடைய தோள்கள்; எ-று. (கச)

கரு வாடாத சான்றோர் வரவெதிர் கொண்டிராய்க்
கோடாது நீர்கொடுப்பி னல்லது—கோடா
வெழிலு முலையு மிரண்டிற்கு முந்நீர்ப்
பொழிலும் விலையாமோ போந்து.‡

எ-து தலைமகன் சான்றோரை வரைவுவேண்டி விடுத்தவிடத்துத் தலைமகள்தந்தைக்குந் தனையன்மார்க்கும் நற்றாய் அறத்தோடுநின்றது.

இ-ள். தள்ளாத சான்றாண்மையையுடையார் வரவை எதிர்கொண்டிராய்க் கோடாது உடம்பட்டு நீர் கொடுப்பினன்றித் தளராத அழகும் முலையும் என்னும் இரண்டிற்கும் முந்நீரால் சூழப்பட்டவுலகும் விலையாமோ நிரம்பி; எ-று. (கரு)

---

‡ இதுவும் உசாதலாயடங்கும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொ. பொருளி. கரு)

கசு நாணுக நாறு நனைகுழலா ணல்கித்தன்
பூணுக நேர்வளவும் போகாது—பூணுக
மென்றே னிரண்டாவ துண்டோ மடன்மாமே
னின்றேன் மறுகிடையே நேர்ந்து.

எ-து தோழி சேட்படுத்தவிடத்துத் தலைமகன்றனதாற்றாமையாற்சொல்லியது.

இ-ள். நாகநாண்மலர்நாறும் தேனால் நனையப்பட்ட குழலாள் எனக்கு நல்கித் தன்னுடைய பூண்மார்பினை நேருமளவும் என் மார்பினின்றும் அவ்வெலும்பாற் செய்த பூண்போகாதென்று நினக்குச் சொல்லினேன்; இனியிரண்டாவது வேறொரு சொல்லுண்டோ? பனைமடலாற் செய்யப்பட்ட மாவினையூரத்துணிந்துநின்றேன், தெருவினடுவேயுடன்பட்டு; எ-று. (கசு)

கஎ அறிகவளை யைய விடைமடவா யாயச்
சிறிதவள்செல் லாளிறுமென் றஞ்சிச்—சிறிதவ
ணல்கும்வாய் காணாது நைந்துருகி யென்னெஞ்ச
மொல்கும்வா யொல்க லுறும்.

எ-து நின்னுற் சொல்லப்பட்டவளை அறியேனுலோ என்ற தோழிக்குத் தலைமகனறிய வுரைத்தது.†

இ-ள். அறிவேன் யான் அவளை; தன்னுடைய மெல்லிய இடைவருந்த, மடவாய்! சிறிதுமவள் நடவாளாக இறும்இறும் என்றஞ்சி அவள் எனக்குச் சிறிதும் அருளுநெறிகாணாது தளர்ந்துருகி என்னெஞ்சம் அவளொல்கி நடக்குந்தோறும் பின்சென்று தளர்தலுறும்; எ-று.

இதனுள் ஆய என்பது வருந்த என்றதாம். (கஎ)

கஅ என்னுங்கொ லீடி ‡லிளவேங்கை நாளுரைப்பப்
பொன்னும்போர் வேலவர் தாம்புரிந்த—தென்னே
மருவியா மாலை மலைநாடன் கேண்மை
யிருவியா மேன லினி.$

* இது சாக்காடு குறித்தது எனக்கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொ, களை, கக)

† நச்சினார்க்கினியரும் இதுவே கருத்தாகக்கொள்வர். (தொல், பொ, களை, கக)

‡ 'இணைவேங்கை' எனவும் பாடம்.

$ இது தினையரிகின்றமையுஞ் சுற்றத்தார் பொருள்வேட்கையுங் கூறியது என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொ. களை- உ௩)

எ-து பகற்குறிக்கட் டலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி செறிப்பறிவுறீஇ வரைவுகடாயது.

இ-ள். தகுதியில்லாத இளவேங்கை நாட்சொல்ல இனிக்குரலொழிந்து இருவியாய்க் கழியுந்தினையெல்லாம்; எந்தையும் என்னையன்மாருமாகிய போர்வேலவர் இவட்குப் பரிசமாக மிகவிரும்புகின்றது பொன்னும்; ஆதலாற் பயிலப்பழகிவருந்தன்மையையுடைய மலைநாடன்கேண்மை யினியென்னாய விளையுங்கொல்லோ! என்னே! எ-று. (கஅ)

கசு பாலொத்த வெள்ளருவி பாய்ந்தாடிப் பல்பூப்பெய்
தாலொத்த வைவனங் காப்பாள்கண்—வேலொத்தென்
னெஞ்சரம்வாய்ப் புக்கொழிவு காண்பானோ காண்கொடா
வஞ்ராயற் கேநோவல் யான்.*

எ-து பின்னின்ற தலைமகன் தோழி குறைமறுமற் றனதாற்றாமைமீதூர்ந்து சொல்லியது.

இ-ள். பால்போன்ற வெள்ளருவியைப் பாய்ந்தாடிப், பலபூக்களையும் பெய்து பரப்பினாற்போலப் பூங்கொடிகள் படர்ந்த ஐவனப்புனத்தைக் காப்பாள் கண்கள், வேல்போன்று எனது நெஞ்சத்தின்கண் வாவிப்புக்கு என்னுயிரை ஒழிவுகாணவேண்டுமோ புறம்போகாது உள்ளே அடங்கின; இத்துணை வேண்டுமோ? அவளுடைய அழகிய மேனிக்கே நோவாநின்றேன் யான்; எ-று. (கசு)

உ0 நாள்வேங்கை பொன்விளைப்பு நன்மலை நன்னாட [வேங்கை
கோள்வேங்கை போற்கொடியா ரென்னையன்மார்—கோள்
யன்னையா னீயு மருந்தழையா மேலாமைக்
கென்னையோ நாளை யெளிது.‡

எ-து கையுறைமறை.

இ-ள். வேங்கை நாண்மலர் பொன்விளைவிக்கும் நன்மலைநாடனே! கோள்வேங்கைபோற் கொடியார் என் ஐயன்மார்; நீயுங் கோள்வேங்கையனையையாதலான் இன்று நீயும் இங்கே நிற்கின் மிகப்போர் விளையும்; நீ கொணர்ந்த தழையை யாங்கொள்ளாமைக்கு வேறு காரண மென்னை? நாளை நீ கொண்டு வந்தால் எளிது; எ-று. (உ0)

* இது பகற்குறியிடத்தது எனக்கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல் பொ. கள. கக)

‡ இது கையுறை மறுத்துப் பின்வருக என்றது என்றார் நச்சினார்க்கினியரும். (தொல். பொ. கள. உக.)

குறிஞ்சி.

உக. பொன்மெலியு மேனியாள் பூஞ்சுணங்கு மென்முலைக
ளென்மெலிய வீங்கினவே பாவமென்—றென்மெலிவிற்
கண்கண்ணி வாடாமை யானல்ல வென்றூற்று
ளுண்கண்ணி வாடா ளுடன்று.

எ-து ஆற்றுறைய தலைமகனைத் தோழி ஏற்றுகோண்டு கையுறையெதிர்ந்தது.

இ-ள். பொன்றளரும் மேனியாள் வேங்கைப்பூப்போன்ற சுணங்கினையுடைய மென்முலைகள் எற்றுக்கு யான்மெலியப் புடைத்து வீங்கின, என்னே பாவமென்று சொல்லி நீ மெலிதற்குக் காரணமென்னை? நீ கொணர்ந்த குறுங்கண்ணிகள் வாடாதவகை யான் கொண்டு சென்று இவை நல்ல என்று காட்டினுல், அவ்வுண்கண்ணிதான் மாறுபட்டுத் துன்புறுள் வாங்கும்; எ-று. (உக)

உஉ. கொல்யானை வெண்மருப்புங் கொல்வல் புலியதளு
நல்யானை நின்னையர் கூட்டுண்டு—செல்வார்தா
மோரம்பி னெய்து போக்குவர்யான் போகாம
லீரம்பி னெலெய்தா யின்று. *

எ-து பகற்குறிக்கட் டலைமகள் குறிப்பன்றிச் சார்கிலாத தலைமகன் றாதாற்றாமை சொல்லியது.

இ-ள். கொல்யானைகளினுடைய வெண்மருப்பையுங் கொலைவல்ல புலித்தோல்களையும் நல்யானை போன்ற நின் ஐயர் திறைகொண்டொழுகுவார், இப்புனத்தினகட் பிறர் வருவாரை ஓரம்பினலெய்து போக்குவர்; யான் பிழைத்துப் போகாதவகை நின் கண்ணென்னு மிரண்டம்பினல் எய்தாய் இன்று; எ-று. (உஉ)

உரு. பெருமலை தாநாடித் தேன்றுய்த்துப் பேணு
தருமலை மாய்க்குமவர் தங்கை—திருமுலைக்கு
நாணழிந்து நல்ல நலனழிந்து நைந்துருகி
யேணழிதற் கியாமே யினம்.

எ-து நின்னுற் குறிக்கப்பட்டாளை யானறியேனென்ற தோழிக்குத் தலைமகன் கூறியது: பாங்கற்குக் கூறியதூஉமாம்.

---

* இஃது 'இடம் பெற்றுத்தழாஅல்' என்பர் நச்சினுர்க்கினியர். (தொல். பொ. கஎ. கக)

இ-ள். பெருமலையெங்கும் தாம்புக்குநாடித் தேன்வாங்கி நுகர்ந்து மனத்தின்கண் ணுடங்கிப் பாதுகாவாது அருமலைபோன்றிருந்த யானைகளைப்பிணித்துக்கொள்வாருடைய தங்கையுடைய திருமுலைக்குத்தோற்று நாணழிந்து மிக்க அறிவு முதலாயின குணங்கள் நான்குமழிந்து தளர்ந்துருகி வலியழிதற்கு யாமமைமதேம்; எ-று. (உ௩)

உ௪ நறுந்தண் டகரம் வகுள மிவற்றை
வெறும்புதல்போல் * வேண்டாது வேண்டி—யெறிந்துழுது
செந்தினை வித்துவார் † தங்கை பிறர்நோய்க்கு
நொந்தினைய வல்லளோ நோக்கு.

எ-து தோழி துறைமாறுமற் றலைமகள் றனதாற்றமைமிகுதி சொல்லியது.

இ-ள். நறுவிய குளிர்ந்த தகரம், வகுளம் என்னுமிவற்றைப் பயன்படாத வெறும்புதல்போல விரும்பாது வெட்டியுழுது, விரும்பிச் செந்தினையை வித்துவார் தங்கை பிறர்கொண்ட நோய்க்கு நொந்திரங்க வல்லளோ? ஆராய்ந்து பாராய் தோழி; எ-று. (உ௪)

உ௫ கொல்லியல் வேழங் குயவரி கோட்பிழைத்து
நல்லியற் றம்மின நாடுவபோ—னல்லிய
ளுமவேற் கண்ணு ணடுநடுப்ப வாரலோ
வேமவே லேந்தி யிரா.

எ-து தோழி தலைமகனை நெறிவிலக்கி வரைவுகடாயது.

இ-ள். கொல்லும் இயல்பினையுடைய யானைகள் புலியினாற் கொல்லப்படுதலைத் தப்பி மிக்க இயல்பினையுடைய தங்கூட்டத்தைத் தேடுவதுபோலும்; ஆதலான் மிக்கவியல்பினையுடைய அச்சத்தைச் செய்யாநின்ற வேல்போன்ற கண்ணுள் நடுநடுங்கும்வகை வாராதொழிவாயாக, அரணுகிய நின் வேலையேந்தி இரவின்கண்; எ-று. (உ௫)

உ௬ கருங்கா லினவேங்கை கான்றபூக் கன்மே
லிருங்கால் வயவேங்கை யேய்க்கு—மருங்கான்

* வேண்டாது எறிந்துழுது, வேண்டிவித்துவார் என்க.

† இது தலைவியைப் பேதைமையூட்டியது எனக்கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். கள. உ௩)

மழைவளருஞ் சார லிரவரின் வாழா
ளிழைவளருஞ் சாய லினி.

இதுவுமது.

இ-ள். கருங்காலினையுடைய இனவேங்கை கன்மேலுகுத்த பூக்கள் பெரியதாளினையுடைய வயப்புலியை யொக்கின்ற மருங்கான்மழைவளருஞ் சாரலானே இரவின்கண் நீ வரின் உயிர்வாழமாட்டாள், இழைவளருஞ் சாயலாள்; எ-று. (உசு)

உஎ பனிவரைநீள் வேங்கைப் பயமலைநன் னாட
வினிவரையா யென்றெண்ணிச் சொல்வேன்—முனிவரையு
ணின்றாள் வலியாக நீவர யாய்கண்டா
ளொன்றாள்காப் பீயு முடன்று.

எ-து தோழி படைத்துமொழிகிளவியால் வரைவுகடாயது.

இ-ள். குளிர்ந்த குவடுகளையும் நீண்ட வேங்கைமரங்களையும் உடைய பயமலை நாடனே! இதற்குமுன்பு வரைந்திலையாயினும் இனி வரைந்துபுகுதாய் என்று நினக்கு ஆராய்ந்து சொல்வேன்; வெறுக்கத்தக்க மலையின்கண் நின்தாளாண்மையே வலியாக இரவின்கண் நீவர எம் அன்னை கண்டாள்; இனி எங்களோடு பகைத்து வெகுண்டு மிக்க காவலை எமக்குத்தரும்; எ-று.

உஅ மேகந்தோய் சாந்தம் விரைதிமிசு காழகி
னாகந்தோய் நாக மெனவிவற்றைப்—போக
வெறிந்துழுவார் தங்கை யிருந்தடங்கண் கண்டு
மறிந்துழல்வா னேவிம் மலை.

எ-து தலைமகன் சொன்ன குறிவழியேசென்று தலைமகனைக்கண்டு பாங்கன் சொல்லியது.

இ-ள். முகிலைத் தோயாநின்ற சந்தனமும், விரைமரமும், திமிசும், காழகிலும், துறக்கத்தைச் சென்று தோயாநின்ற நாகமரமும் என்று சொல்லப்பட்ட இவையெல்லாம் போக வெட்டிப் புனமுழுவார் தங்கையாகிய இவளுடைய இருந்தடங்கண் கண்டுவைத்தும், இங்குநின்றும் மீண்டு அங்கு வர வல்லஎம்பெருமான் இத்தோன்றுகின்றமலைபோல் நிலையுடையன்; எ-று.

உகூ பலாவெழுந்த பால்வருக்கைப் பாத்தி யதனோர்
நிலாவெழுந்த வார்மணை னீடிச்—சுலாவெழுந்து

கான்யாறு கால்சீத்த காந்தளம்பூந் தண்பொதும்பர்
தானுறத் தாழ்ந்த விடம்.

எ-து பகற்குறிக்கண் இடங்காட்டியது.

இ-ள். பலாவெழுந்த மருங்கின்கண் வருக்கைப்பலாக்களாற் பக்க பட்டதனடுவே நிலாவொளி மிக்க ஒழுகிய மணலுயர்ந்து வளைந்து தோ றிக், கான்யாறுகள்இடங்களெல்லாஞ்சீத்த காந்தளம்பூந் தண்பொதும்ப தான்விரைகமழ்ந்து தழைத்தவிடம், யாங்கள் பகலின்கண் விளையாடுமிடம் எ-று. (உக

கூ0 திங்களுள் வில்லெழுதித் தேராது வேல்விலக்கித்
தங்களு ளாளொன்னுந் தாழ்விஞு—லிங்கட்
புனங்காக்க வைத்தார்போற் பூங்குழலைப் போந்தென்
மனங்காக்க வைத்தார் மருண்டு.

எ-து பாங்கற்குத் தலைமகன் கூறியது.

இ-ள். ஒரு நிறைமதியின்கண்ணே இரண்டு வில்லை எழுதிப் பிறருட் ரையுண்ணுமென்று ஆராயாது இரண்டு வேலினையழுத்தித், தங்கள் குலத் துள்ளாளொருத்தி யென்று தாங்கள் கருதப்படுந் தாழ்வு காரணத்தால் இவ் விடத்தின்கட் டினைப்புனத்தைக் காக்க வைத்தார்போலப் பூங்கொடியை என் மனத்தைப்போந்து காக்கவைத்தார், அறிவின்றி; எ-று. (கூ0)

கூக தன்குறைபி தென்ஞன் றழைகொணருந் தண்சிலம்ப
னின்குறை யென்னு நினைப்பினனாய்ப்—பொன்குறையு
நாள்வேங்கை நீழலு ணண்ணு னெவன்கொலோ
கோள்வேங்கை யன்னான் குறிப்பு.

எ-து தோழி தலைமகளை மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பக் கூறி யது.

இ-ள். தன்காரியம் இது என்று எனக்கு விளங்கச் சொல்லான், தழை யைக்கொண்டுவந்தான், தண்சிலம்பையுடையான் நின்னுன் முடியுங் கருமம் இது என்னுங் கருத்தினனாய்ப் பொன்னிறந்தளரும் நாண்மலர்களையுடைய வேங்கை நீழலின்கண்ணுஞ் சிறிதுபொழுதுஞ் சார்ந்திரான், என்னைகொல் லோ! கோள்வேங்கையன்னானது கருத்து; எ-று. (கூக)

குறிஞ்சி முற்றியது.

உ.—நெய்தல்.

௩௨ பானலந் தண்கழிப் பாடறிந்து தன்னைமார்
நூனல நுண்வலையா னொண்டெடுத்த—கானற்
படுபுலால் காப்பாள் படைநெடுங்கண் ணோக்கங்
கடிபொல்லா வென்னையே காப்பு.

எ-து பாங்கற்குச் சொல்லியது.

இ-ள். நெய்தற்பூக்களையுடையதண்கழியின்கண் மீன்பாட்டையறிந்து தன்னைமார் நூலாற் செய்யப்பட்ட நல்ல நுண்ணிய வலையான் முகந்தெடுத்த படுபுலாலைக் கானலின்கணிருந்து காப்பாள் படைநெடுங்கண் ணோக்கம் படுபுலாலைக் காக்கமாட்டா, என்னையே காக்கும் அத்துணை; எ-று. (௧)

௩௩. பெருங்கடல் வெண்சங்கு காரணமாப் பேணா
திருங்கடன் மூழ்குவார் தங்கை—யிருங்கடலுண்
முத்தன்ன வெண்முறுவல கண்டுருகி நைவார்க்கே
யொத்தனம் யாமே யுளம்.

இதுவுமது.

இ-ள். பெருங்கடலுள் வெண்சங்கு பெறுதலே காரணமாகத் தங்களுயிரைப் பாதுகாவாது பெருங்கடலினுள்ளே குளிப்பார் தங்கையுடைய இருங்கடலின்முத்தன்ன வெண்முறுவல் கண்டுருகி நைவார்க்கே பொருந்தி யாம் மேவியுளம்; எ-று. (௨)

௩௪. தாமரை தான்முகமாத் தண்ணடையீர் மாநீலங்
காமர்கண் ணாகக் கழிதுயிற்றுங்—காமருசீர்த்
தண்பரப்ப பாயிரு ணீவரிற் றாழ் கோதையாள்
கண்பரப்ப காணீர் கசிந்து.

எ-து புணர்ந்து நீங்குந் தலைமகனைக் கண்ணுற்றுநின்ற தோழி வரைவு கடாயது.

இ-ள். தாமரை மலர்கள் தாமே முகமாகக் குளிர்ந்த இலையையுடைய ஈரத்தையுடைய மாநீலமலர்கள் காதலிக்கப்படுங் கண்ணாக, அக்கண்களைக் கழிக்கட்டுயில்வியாநின்ற காமருசீர்த் தண்பரப்பையுடையானே! பெரிய இருளின்கண் நீவரிற் றாழ்ந்த கோதையையுடையாள் இரங்கி அவள் கண்கள் நீர்பரப்ப காணாய்; எ-று. (௩)

கரு. புலாலகற்றும் பூம்புன்னைப் பொங்குநீர்ச் சேர்ப்ப
நிலாவகற்றும் வெண்மணற்றண் கானற்—சுலாவகற்றிக்
கங்குனீ வாரல் பகல்வரின்மாக் கவ்வையா
மங்குனீர் வெண்டிரையின் மாட்டு.

எ-து இரவும் பகலும் வாரலேன்று தலைமகனைத் தோழி வரைவு கடாயது.

இ-ள். புலானாற்றத்தை நீக்கும் பூக்களையுடைய புன்னைப் பொங்கு நீர்ச்சேர்ப்பனே! நிலாவினதொளியை வென்று நீக்கும் வெண்மணற்றண் கானலின்கட் கங்குலின்கண்ணே வருதலின் இவளாவி வருந்தலைப் பெருக்கி நீ வாராதொழிக; பகல்வருவையாயிற் பிறரால் அலர்தூற்றப்படுங் கவ்வை பெருகும், மங்குல் போன்ற நீரையும் வெண்டிரையையுமுடைய கடன் மருங்கின்; எ-று. (ச)

கசு. முருகுவாய் முட்டாழை நீண்முகைபார்ப் பென்றே
குருகுவாய்ப் பெய்திரை கொள்ளா—துருகிமிக
வின்னா வெயில்சிற காண்மறைக்குஞ் சேர்பபநீ
மன்னா வரவு மற.

எ-து தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். விரைவாய்த்த முட்டாழையினது நீண்முகையைக் குஞ்சு என்றுகருதிக் குருகுகள் அம்முகைவாயிலே இரையைப்பெய்து தம் அவ்விரையைக்கொள்ளாதுருகி மிகவின்னாத வெயிலைத் தஞ்சிறகான் மறைக்குஞ் சேர்ப்பையுடையானே! நீ இங்குவரும் நிலையாத வரவினை மறந்து நிலைக்கும்வரவினைச் செய்வாயாக; எ-று. (ரு)

கஎ. ஓதநீர் வேலி யுரைகடியாப் பாக்கத்தார்க்
காதனீர் வாராமை கண்ணோக்கி—போதநீ
ரன்றறியு மாதலால் வாரா தலரொழிய
மன்றறியக் கொள்ளீர் வரைந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். ஓதநீர் வேலியையுடைய பாக்கத்தார் உரையாற் கடியாது உம்மேலுள்ள காதலாற்றுன்புற்று இவள் கண்கள் நீர்வாராதவகை இவண் மாட்டு வேறுபாட்டைப்பார்த்து முன்பு நீரவட்குச்சொல்லிய வஞ்சினத்தை

ஒதநீரறியுமாதலான், இவ்வாறு வாராது அலரொழியும்வகை மன்றத்தா ரறிய வரைந்து கொள்ளீர்; எ-று. (சு)

௫அ. மாக்கடல்சேர் வெண்மணற் றண்கானற் பாய்திரைசேர்
மாக்கடல்சேர் தண்பரப்பன் மார்பணங்கா—மாக்கடலே
யென்போலத் துஞ்சா யிதுசெய்தார் யாருரையா
யென்போலுந் துன்ப நினக்கு.

எ-து காமமிக்க கழிபடர்கிளவி.

இ-ள். பெருங்கடலினுனே வந்து சேர்ந்த வெண்மணற் றண்கான லின்கண் வந்து பரவாநின்ற திரைசேர்ந்த மாக்கடலைச்சேர்ந்த தண்பரப் பினையுடையான் மார்பினுன் வருத்தப்படாத பெருங்கடலே! என்னைப் போலக் கண்டுஞ்சு கின்றிலை; இக்கண்டுஞ்சாமையைச் செயகின்ற என் போலுந் துன்பத்தை நினக்குச் செய்தார் யாவர் சொல்லாய்? எ-று. (எ)

௫௯. தந்தார்க்கே யாமாற் றடமென்றோ ளின்னநாள்
வந்தார்க்கே யாமென்பார் வாய்காண்பாம்—வந்தார்க்கே
காவா விளமணற் றண்கழிக் கானல்வாய்ப்
பூவா விளஞாழற் போது.

எ-து நோதுமலர் வரைந்து புகுந்த பருவத்துத் தோழி செவிலிக்கறத் தொடுநின்றது.

இ-ள். வந்து சேர்ந்தார்க்கு எமமாம் இளமணற் றண்கழிக் கானலி டத்து வந்து, முன்பு பூவாதேபூத்த இளஞாழற்பூவினை இவட்குத் தந்தவர் க்கேயாமால், இவள் தடமென்றோள்; இந்நாள் வதுவைவரையப் புகுந்தார் க்காமென்பாருடைய மெய்யுரையைக் காண்பாம்; எ-று. (அ)

சo. தன்றுணையோ டாடு மலவனையுந் தானோக்கா
வின்றுணையோ டாட வியையுமோ—வின்றுணையோ
டாடினாய் நீயாயி னந்நோய்க்கென் னெஞ்சென்று
போயினான் சென்றான் புரிந்து.

எ-து வலிதாகச் சொல்லித் துறைநயப்பித்தது.

இ-ள். தன்பெடைஞெண்டொடு இன்புற்று விளையாடும் அலவனையும் என்னையும் பார்த்து, 'என்னுடைய இனியதுணையோடு இப்பெற்றிபோல ஆட எனக்குக்கூடுமோ? நின்னுடைய இன்றுணையாகிய பெடைஞெண்டொ

னே விளையாடினாய் நீயாயிற் பிரிவத்துன்பம் அறியாயாதலான், அப்பெற்றிப் பட்ட நினக்கு என்பிரிவுத்துன்பத்தைச் சொல்லி நொந்து என்னை' என்று சொல்லிப்போயினவன் பின்னைவந்து மேவித் தோன்றுகின்றிலன், என் செய்தானோ! எ-று. (கூ)

சக உருகுமா லுள்ள மொருநாளு மன்றூற்
பெருகுமா னம்மலர் பேணப்—பெருகா
வொருங்குவான் மின்னோ டுருமுடைத்தாய்ப் பெய்வா
னெருங்குவான் போல நெகிழ்ந்து.

எ-து தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழியாற் சொல்லெடுக்கப்பட்டுத் தலைமகள் தனதாற்றாமையாற் சொல்லியது.

இ-ள். ஒருங்கு பெருகி வாலிய மின்னோடு உருமுடைத்தாகிப் பெய்ய வேண்டி நெருங்குகின்ற மழைபோலப் பெருகாநின்றது, எதிலார் விரும்பும்படி நம்மலரானது; ஆதலான் நம்முள்ளம் ஒருநாளுமின்றியே பலநாளும் நெகிழ்ந்துருகாநின்றது; எ-று. (சo)

சஉ *கவளக் களிப்பியன்மால் யானைசிற் றாளி
தவழ்ந்தா னில்லா ததுபோற்—பவளக்
கடிகை யிடைமுத்தங் காண்டொறு நில்லா
தொடிகை யிடைமுத்தந் தொக்கு.

எ-து நயப்பு: கையுறையுமாம்.

இ-ள். கவளத்தையுடைய களிப்பியன்ற மால்யானை, அரிமாவின் குருளை தான் நடைகற்கும்பருவத்தும் அஞ்சி யெதிர்நில்லாததுபோல, இவளுடைய அதரமாகிய பவழத்துண்டத்தினிடையரும்பும் முறுவலாகிய முத்தங்களைக் காணுந்தோறுந்தோற்றுநில்லா, இவள் கையிடைத்தொடியின்கண் அழுத்திய முத்தங்கள் திரண்டு; எ-று. (கக)

சங கடறகோ டுருமருப்புக் கால்பாக னுக
வடற்கோட் டியானை திரையா—வுடற்றிக்
கரைபாய்நீள் சேர்ப்ப கனையிருள் வாரல்
வரைவாய்நீ யாகவே வா.

---

* நச்சினார்க்கினியர் இதனைக் கையுறைகொண்டுவந்து கூறியதாகக் கொண்டு, இதன்கண் "நின்வாயிதழையும் எயிற்றையும் காணுந்தோறும் நில்லா, என் கையிடத்தில் இருக்கின்ற பவளக்கொடியும் முத்தும் என்க" என வுரைப்பர். (தொல். பொ. களா. கக.)

எ-து. தலைமகனைத் தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். கடலின்கட் சங்குகளே பெரியமருப்பாகக் காற்றே பாகனாகத் திரையே அடற்கோட்டியானையாக வருத்திக் கரையைக் குத்துகின்ற நீண்ட சேர்ப்பையுடையானே! செறிந்த இருளின்கண் வாராதொழிக ... (எ-று)

சச கடும்புலால் புன்னை கடியுந் துறைவ
படும்புலாற் புட்கடிவான் புக்க—தடம்புலாந்
தாழைமா ஞாழற் றதைந்துயர்ந்த தாழ்பொழி
லேழைமா னோக்கி யிடம்.

எ-து பகற்குறியிடங்காட்டியது.

இ-ள். மிக்கபுலானாற்றத்தைப் புன்னைப்பூக்கள் நீக்குந் துறைவனே! புலாலிற்பட்ட புள்ளைக்கடியவேண்டிப் புக்கவழைமானோக்கிவிளையாடுமிடம், பெரியபுல்லாகிய தாழையும் ஞாழலும் நெருங்கியுயர்ந்ததாழ்பொழில்; எ-று.

சரு தாழை தவழ்ந்துலாம் வெண்மணற் றண்கானன்
மாழை நுளையர் மடமக—ளேழை
யிணைநாடி லில்லா விருந்தடங்கண் கண்டுந்
துணைநாடி னன்றே யிலன்.

எ-து தலைமகன் சொல்லிய குறிவழியறிந்து தலைமகளைக்கண்ட பாங்கன் தலைமகனை வியந்து சொல்லியது.

இ-ள். தாழைகள் படர்ந்து பரக்கும் வெண்மணலையுடைய தண்கானலின்கண் வாழும் மாழைமையையுடைய நுளையர்மடமகளாகிய இவ்வேழையுடைய ஒப்புவமை நாடிலில்லாத இருந்தடங்கண்கண்டுந் துணையை நாடிய எம்பெருமான் ஒரு குற்றமுமிலன்; எ-று. (கசு)

சசா தந்நாயல் வேண்டாவோர் நாட்கேட்டுந் தாழாது
வந்தானீ பெய்துதல் வாயான்மற்—றெந்தாய்
மறிமகர வார்குழையாள் வாழானீ வாரா
லெறிமகரங் கொட்கு மிரா.

எ-து தோழி நெறிவிலக்கி வரைவுகடாயது.

இ-ள். சிலவைக் கொணர்ந்து ஆராயல்வேண்டுவதில்லை; நல்லதொரு நாட்கேட்டு நீட்டியாதே நீவரைதற்கு வந்தால் இவளை எய்துதல் மெய்ம்மையால்: எம்மிறைவனே! எறிசுறுக்கள் கழியெங்குஞ் சுழலுமிராவின்கண் வா

ரல் : வரின், மறிமகர வார்குழையாள் உயிர் வாழாள் ; எ-று. (கரு)

சஎ பண்ணாது பண்மேற்றே பாடுங் கழிக்கான
லெண்ணாது கண்டார்க்கே யேரணங்கா—லெண்ணாது
சாவார்சான் றாண்மை சலித்திலா மற்றிவளைக்
காவார் *கயிறூரீஇ விட் டார்.

எ-து பாங்கன் றலைமகனைக் கண்டு தலைமகளை வியந்துசொல்லியது.

இ-ள். யாழினைப் பண்ணாது பண்மேற்சேரத் தேன்கள்பாடுங் கழிக் கானலின்கண் ஆராயாதே வந்து கண்டார்க்கே அழகிய தெய்வங்களாம், ஆதலான், அறிவினானாராயாது இறந்துபடுவார் சான்றாண்மையின்கண் வேறுபட்டிலாமற்றிவளைக்காவாது கயிறூரீஇவிட்டார் சான்றாண்மையின் வேறுபட்டார் ; **எ-று.** (கசு)

சஅ திரைமேற்போந் தெஞ்சிய தெண்கழிக் கானல்
விரைமேவும் பாக்கம் விளக்காக்—கரைமேல்
விடுவாய்ப் பசும்புற விப்பிகான் முத்தம்
படுவா யிருளகற்றும் பாத்து.†

எ-து தலைமகற்கு இரவுக்குறி மறுத்தது.

இ-ள். திரைமேற்போந்து கரைமேலொழிந்த விடுவாயையும் பசும்புறத்தையுமுடைய இப்பிகான்ற முத்தம், தெண்கழிக்கானலின் விரைமேவும் பாக்கம் ஒளியுண்டாம்வகை இருள்படுமிடமெல்லாம் அவ்விருளைப் பகுத்தகற்றும் ; **எ-று.** (கஎ)

சகூ எங்கு வருதி யிருங்கழித் தண்சேர்ப்ப
பொங்கு திரையுதைப்பப் போந்தொழிந்த—சங்கு
நரன்றுயிர்த்த நித்தில நள்ளிருள்கால் சீக்கு
வரன்றுயிர்த்த பாக்கத்து வந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். எவ்விடத்தானே வருவாய் இருங்கழித்தண் சேர்ப்பனே! பொங்குதிரைகளானே யுதைக்கப்பட்டுப் போந்து கரையின்கட் டங்கிய சங்குகள்

* "வண்டலர் கோதை வாட்கண் வனமுலை வளர்த்த தாயர், கண்டுயிருண்ணுங் கூற்றங் **கயிறூரீஇக்** காட்டியிட்டார்." என்றார் **சிந்தாமணியினும்.** (இலக்கணை. அ0.)

† இது பகற்குறி நேர்வாள்போல் இரவுக்குறி விலக்கியது எனக்கொள்வர் **நச்சினார்க்கினியரும்.** (தொல். கள, உங.)

கதறிப் பொறையுயிர்த்த முத்தங்கள் செறிந்த இருளை இடங்களினின்றுஞ் சீயாநிற்கும்: திரைகொணர்ந்து போதவிட்டனவற்றைக் கண்டார் வரன்று நின்ற பாக்கத்தின்கண் ; எ-று. (கஅ)

ரு௦ திமில்களி றாகத் திரைபறையாப் பல்புட்
டுயில்கெடத் தோன்றும் படையாத்—துயில்போற்
குறியா வரவொழிந்து கோலநீர்ச் சேர்ப்ப
நெறியானீ கொள்வது நேர்.

எ-து தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். * திமிலே களிறாகத் திரையே பறையாகத் துயில்கெடத்தோன்றும்படை புட்களாகக், கனுக்கண்டாற்போலத் தேறமுடியாத களவின் கட்டனியேவரும் வரவினை யொழிந்து, கோலநீர்ச்சேர்ப்பனே! நெறியானே வரைந்து இவளைக்கொள்வது நினக்குத்தகுதி ; எ-று. (கக)

ருக கடும்புலால் வெண்மணற் கானலுறு மீன்கட்
படும்புலால் பார்த்தும் பகர்து—மடும்பெலாஞ்
சாலிகை போல்வலை சாலப் பலவுணங்கும்
பாலிகை பூக்கும் பயின்று.

எ-து தலைமகற்குத் தோழி குறைநேர்ந்து பகற்குறியிடமறியச் சொல்லியது.

இ-ள். கடும்புலாலையுடைய வெண்மணற் றண்கழிக்கானலின்கண் இருந்து, யாங்களாங்கடுத்த மீனுகிய படுபுலாலின்கட் புட்டிரியாமற்பார்ப்பேம் : அவற்றை விற்பதுஞ்செய்வேம் ; அக்கானலின்கண் அடும்பெல்லாம் பாலிகைபோலப் பூக்கும்:† சாலிகை விரிந்தாற்போல வலைகளும்உணங்கும்; எ-று

ருஉ திரைபாக ளுகத் திமில்களி றாகக்
கரைசேர்ந்த கானல் படையா—விரையாது
வேந்து கிளர்ந்தன்ன வேலைநீர்ச் சேர்ப்பநா
ளாய்ந்து வரைத லறம்.

எ-து தலைமகனைத் தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். திரையே பாகனாகத் திமிலேகளிறாகக் கரைசேர்ந்த கானலின் கண்ணுள்ள பலபுட்களே படையாக வேந்துகிளர்ந்தன்ன வேலைநீர்ச் சேர்ப்ப

* திமில் - மீன்படகு.

† சாலிகை – மெய்புகுகருவி.

னே! விரையாதே நல்லநாளாராய்ந்தறிந்து வரைந்திவளைக்கோடல் நினைக்கற மாவது ; எ-று. (௨௧)

௫௩ பாறு புரவியாப் பல்களிறு நீடிமிலாத்
தேறு திரைபறையாப் புட்படையாத்—தேறுத
மன்கிளர்ந்த போலுங் கடற்சேர்ப்ப மற்றெமர்
முன்கிளர்ந் தெய்தன் முடி.

இதுவுமது.

இ-ள். பாறே குதிரையாக நீண்டதிமிலே பலகளிறுகளாகத் தெளிந்த திரையே பறையாகப் புட்களே படையாகத் தேறுத வேந்துகள் படையெழுந்து கிளர்ந்தனபோலுங் கடற்சேர்ப்பனே! எமருடைய முன்னேசென்று இவளை நீயே புணர்ச்சி முடிப்பாயாக ; எ-று. (௨௨)

௫௪ வாராய் வரினீர்க் கழிக்கான னுண்மணன்மேற்
றேரின்மா காலாழுந் தீமைத்தே—யோரிலோர்
கோணுடல் வேண்டா குறியறிவார்க் கூஉய்க்கொண்டோர்
நாணுடி நல்குத னன்று.

இதுவுமது.

இ-ள். வாராதொழிவாயாக : வருவையாயின் நீர்க்கழிக்கானல்தான் நுண்மணன்மேல் நின்றேர் பூண்ட குதிரை காலாழுந்தீமையுடைத்தாதலான் ; ஒத்தகுலத்தார்க்குத் தொடர்ச்சிகோடலை ஐயுற்றுராய்தல்வேண்டா: நிமித்தமறிவாரையழைத்து நல்லதொருநாளை நாடி இவட்குநல்குதல் நன்று; எ-று. (௨௩)

௫௫ கண்பரப்ப காணாய் கடும்பனி கால்வறேர்
மண்பரக்கு மாயிருண் மேற்கொண்டு—மண்பரக்கு
மாறுநீர் வேலைநீ வாரல் வரினாற்று
ளேறுநீர் வேலை யெதிர்.

இதுவுமது.

இ-ள். இவளுடைய கண்களும் மிக்கநீர்பரப்பகாணாய்: கால்வலிய தேரில் மண்ணெல்லாம் பரக்கும் பெரிய இருண்மேற்கொண்டு உலகமெல்லாம் நிவந்த அலர்பரக்குமாறு, நீருண்ட வேலையுடையாய்! வாரல்: வருவையாயின் இவளுயிர் வாழாள், ஓதமேறுகின்ற நீர்வேலையினெதிரே: எ-று. (௨௪)

௫௬ கடற்கானற் சேர்ப்ப கழியுலாஅய் நீண்ட
வடற்கானற் புன்னைதாழ்ந் தாற்ற—மடற்கான
லன்றி லகவு மணிநெடும் பெண்ணைத்தெம்
முன்றி லிளமணன்மேன் மொய்த்து.

எ-து தலைமகற்கு இரவுக்குறிநேர்ந்த தோழி இடங்காட்டியது.

இ-ள். கடற்கானற்சேர்ப்பனே! கழிகள்சூழ்ந்து நீண்ட மீன் கொலை களையுடைய கானலின்கண் மிகவும்புன்னை தழைக்கப்பட்டு, பூவிதழையுடைய இக்கானலின்கண் உள்ள அன்றில்கள் அழையாநின்ற அழகியநெடும்பெண்ணையையுடைத்து, எம்மில்லத்தின்முன் இளமணல்களும் மொய்த்து; எ-று.

௫௭ வருதிரை தானுலாம் வார்மணற் கான
லொருதிரை யோடா வளமை—யிருதிரை
முன்வீழுங் கானன் முழங்கு கடற்சேர்ப்ப
வென்வீழல் வேண்டா வினி.

எ-து தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். வருதிரை தான்வந்து உலவாநின்ற ஒழுகிய மணற்கானலின் கண் ஒருதிரைவந்து பெயர்வதற்குமுன்னே இரண்டுதிரைவந்து வீழாநின்ற கானலின்கண் வந்து முழங்குகடற்சேர்ப்பனே! என்னால் வந்து இப்புணர்ச்சியை விரும்பல்வேண்டா; இனிவரைந்து கொள்வாய்; எ-று. (௨௬)

௫௮ மாயவனுந் தம்முனும் போலே மறிகடலுங்
கானலுஞ்சேர் வெண்மணலுங் காணையோ—கான
லிடையெலா ஞாழலுந் தாழையு மார்ந்த
புடையெலாம் புன்னை புகன்று.

எ-து தலைமகற்குத் தோழி பகற்குறிநேர்ந்து இடங்காட்டியது.

இ-ள். மாயவனும் அவன் முன்னோனும் போல, மறிகடலும் கடற்சோலையும் அச்சோலையைச்சேர்ந்த வெண்மணலும் பாராயோ? அக்கடற்சோலையின் நடுவெல்லாம் ஞாழலுந் தாழையுமாயிருக்கும்: நிறைந்த மருங்கெல்லாம் புன்னையாயிருக்கும்: இவற்றையும் விரும்பிப்பாராய்; எ-று.

௫௯ பகல்வரிற் கவ்வை பலவாம் பரியா
திரவரி னேதமு மன்ன—புகவரிய

* "இரவுக்குறி யிடங்காட்டித் தோழி கூறியது" என்றார் நச்சினார்க்கினியநும். (தொல் களவு, ௨௩.)

தாழை துவளுந் தரங்கநீர்ச் சேர்ப்பிற்றே
யேழை நுளைய ரிடம்.

எ-து இப்பொழுது வாரலென்று வரைவுகடாயது.

இ-ள். பகல் வருவாயாயின் அலர் பலவுமுளவாம்; அவ்வலர்க்கு இரங்காதே இரவுவருவையாயின் ஊறுவரும்: ஏதமும் பலவுளவாம்; உள்புகுதற்கரிய தாழையடர்ந்த திரைநீர்ச் சேர்ப்பையுடைத்து, எங்கள் ஏழைநுளையர் வாழுமிடம்; எ-று. (௨அ)

௬௦ திரையலறிப் பேராந் தெழியாத் திரியாக்
கரையலவன் காலினாற் காணுங்—கரையருகே
நெய்தன் மலர்கொய்யு நீணெடுங் கண்ணினாள்
மைய னுளையர் மகள்.

எ-து பாங்கற்குத் தலைமகன் கூறியது.

இ-ள். திரைகள் அலறிப்பெயரும்வகை தெழித்துத்திரிந்து கரையின்கண் அலவன்களைத் தன் காலினாலாராய்ந்து, கரையருகே நின்ற நெய்தன் மலர்களைக் கொய்யாநிற்கும் நீளிய நெடுங்கண்ணினாள் நுளையருடைய மைபன் மகள்; எ-று. (௨௯)

௬௧ அறிகரிதி யார்க்கு மரவநீர்ச் சேர்ப்ப
நெறிதிரிவா ரின்மையா லில்லை—முறிதிரிந்த
கண்டலந்தண் டில்லை கலந்து கழிசூழ்ந்த
மிண்டலந்தண் டாழை யிணைந்து.

எ-து தலைமகற்குத் தோழி இரவுக்குறிமறுத்தது.

இ-ள். யார்க்கும் அறிதலரிது, ஓசையையுடைய நீர்ச்சேர்ப்பனே! எங்ஙந்திரிவாரில்லாமல் வழியில்லை: தளிர் சுருண்டிருந்த கண்டலும், அழகிய தண்டில்லைகளும், தம்முண் மிடைந்து கழியைச் சூழ்ந்த மிண்டன் மரங்களும், தாழைகளும் இடைப்பட்டு; எ-று. (௩௦)

௬௨ வில்லார் விழவினும் வேலாழி சூழுலகி
னல்லார் விழவகத்து நாங்காணே—நல்லா
யுவர்க்கத் தொரோவுதவிச் சேர்ப்பனைப் பாரைச்
சுவர்க்கத் துளராயிற் சூழ்.

எ-து தலைமகளை ஒருநாட் கோலஞ்செய்து அடியிற்கொண்டு முடிகாறு நோக்கி 'இவட்குத் தக்கான் யாவனுவன்கொல்லோ' என்றாராய்ந்த செவிலிக்குத் தோழி அறத்தொடுநின்றது.

இ-ள். வில்லுழவர் காரணமாகத் தொடங்கிய விழவகத்தும் நல்லாராகிய வனிதையர் காரணமாகத் தொடங்கிய விழவகத்தும் எல்லா மாந்தருந்திரள்வராதலால், நாங்கள் அங்குக் கண்டறியேம், எமக்கு ஒருதவி பண்டொருநாட் செய்த சேர்ப்பனேடொப்பானை; மற்றவனே இவட்குத்தக்கான்: அவனைப்போலும் ஆடவர் சுவர்க்கத்துளராயின் ஆராய்வாய்; எ-று.

உவர்க்கம் என்பது கடற்கரை. வேலாழி என்பது கடல். (௩௧)

நெய்தல் முற்றிற்று.

௫-பாலை.

௩௫ எரிநிறநீள் பிண்டி யிணரின மெல்லாம்
வரிநிற நீள்வண்டர் பாடப்—புரிநிறநீள்
பொன்னணிந்த கோங்கம் புணர்முலையாய் பூந்தொடித்தோ
ளென்னணிந்த வீடில் பரப்பு.

எ-து தலைமகளைத் தோழி பருவங்காட்டி வற்புறீஇயது.

இ-ள். எரிநிறத்தையுடைய அசோகின் பூங்கொத்தினமெல்லாம்: வரிநிறத்தையுடைய வண்டுகள் தெளியென்னும் பண்ணைப்பாட விரும்பப்படுகின்ற நீண்ட மிக்க பொன்போன்ற மலர்களையணிந்தன, கோங்கமெல்லாம்: ஆதலாற் பொருந்திய முலையினையுடையாய்! நின்னுடைய பூந்தொடித்தோள்கள் யாதின் பொருட்டு அணிந்தன? தமக்குத் தகுதியில்லாத பசப்பினை; எ-று. (௧)

௩௪ பேணா யிதன்றிறத் தென்றாலும் பேணாதே
நாணுய நல்லவளாய் நாணின்மை—காணூ
பொரிசிதறி விட்டன்ன வீர்முருக் கீடில்
பொரிசிதறி விட்டன்ன புன்கு.

இதுவுமது.

இ-ள். 'நீ யுறுகின்ற துன்பத்தைப் பாதுகாவாய்' என்று யான் சொன்னாலும் பாதுகாவாதே நாணத்தகும் ஆற்றுமை செய்த நல்லவளாய்! நீயு முன்பு நாணின்மை செய்தாயென்பதனை இனியறிந்து கொள்ளாய்; எரியைச்

சிதறிவிட்டாற் போலவிருந்த, ஈர்முருக்குக்கள்: கனமில்லாத பொரி சிதறி விட்டாற் போலப் பூத்தன, புன்குகள்: ஆதலான் அவர் சொல்லிய பருவம் இது காண்; எ-று. (௨)

௬௫ தான்றாயாக் கோங்கந் தளர்ந்து முலைகொடுப்ப
வீன்றாய்நீ பாவை யிருங்குரவே—யீன்றாள்
மொழிகாட்டா யாயினு முள்ளெயிற்றாள் சென்ற
வழிகாட்டா யீதென் றுவந்து.

எ-து சுரத்திடைச் சென்ற செவிலித்தாய் குரவோடு புலம்பியது.

இ-ள். கோங்கந் தான் தாயாகத் தாழ்ந்து முலை கொடுத்து வளர்ப்ப நீ பாவையினையீன்ற இத்துணையேயாதலான், இருங்குரவே! யானீன்றாள் நினக்குச் சொல்லிய சொல்லை யெனக்குச் சொல்லாயாயினும் முள்ளெயிற்றாள் போயினவழியையாயினும் சொல்லிக்காட்டாய் வந்து இது என்று; எ-று. (௩)

௬௬ வல்வருங் காணாய் வயங்கி முருக்கெல்லாஞ்
செல்வர் சிறார்க்குப்பொற் கொல்லர்போ—னல்ல
பவளக் கொழுந்தின்மேற் பொற்றாலி பாஅய்த்
திகழக்கான் றிட்டன தேர்ந்து.

எ-து தோழி பருவங் காட்டி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். நங்காதலர் விரைந்து வருவர்: விளங்கி முருக்குக்களெல்லாம், செல்வமுடையார் புதல்வர்க்குப் பொற்கொல்லர் ஐம்படைத்தாலி செய்தாற் போல, மிக்க பவளக்கொழுந்தின் அடியிலே பொற்றாலியைப் பதித்து வைத்தாற்போல்விளங்கக் கான்றன: ஆதலாற் றேர்ந்து பாராய்; எ-று. (௪)

௬௭ வெறுக்கைக்குச் சென்றார் விளங்கிழாய் தோன்றார்
பொறுக்கவென் றாற்பொறுக்க லாமோ—வொறுப்பபோற்
பொன்னு ளுறுபவளம் போன்ற புணர்முருக்க
மென்னு ளுறுநோய் பெரிது.

எ-து பருவங்கண்டு ஆற்றாளாகிய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். மிக்க பொருட்பொருட்டுச் சென்றார், விளங்கிழையாய்! வந்து தோன்றுகின்றிலர்; இப்பருவத்தின்கண் நீயென்னை ஆற்று என்றால் எனக்கு ஆற்றலாமோ? என்னை ஒறுப்பனபோலப் பொன்னின் உள்ளுறவைத்த பவளம்போன்ற, பொருந்தியமுருக்கம்பூக்கள்; ஆதலால் என்னுள்ளத்துற்ற நோய் பெரிது; எ-று. (௫)

௬௮ சென்றக்காற் செல்லும்வா யென்னோ விருஞ்சுரத்து
நின்றக்கா னீடி யொளிவிடா—நின்ற
விழைக்கமர்ந்த வேயோ ரிளமுலையா ளீடில்
குழைக்கமர்ந்த நோக்கின் குறிப்பு.

எ-து. பொருள்வலித்த நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லிச் செலவழுங்கியது.

இ-ள். பொருளின் பொருட்டு நாமிவளை நீங்கிப்போயக்காற் போம் வகை யெங்ஙனேயோ? நெஞ்சே! மன்னிய அணிகட்குத் தக்க அழகையுடைய இளமுலையாளுடைய ஒப்பில்லாத குழைக்கமர்ந்த நோக்கின் குறிப்புக்கள் நம்முன்னே வந்து நீடியொளிவிட்டு இருஞ்சுரத்திடையே தோன்றி நின்றக்கால்; எ-று. (௬)

௬௯ அத்த நெடிய வழற்கதிரோன் செம்பாக
மத்தமறைந் தானிவ் வணியிழையோ—டொத்த
தகையினா லெஞ்சீறூர்த் தங்கினிரா ணாளை
வகையினிராய்ச் சேறல் வனப்பு.

எ-து. இடைச்சுரத்துக் கண்டார் செலவு விலக்கியது.

இ-ள் வழிகளும் நெடிய; அத்தமலையின்கண்ணே அழற்கதிரோனுஞ் செம்பாகம் மறைந்தான்; இவ்வணியிழையோடு நீரும் எம்மோடொத்த தகைமையினால் எஞ்சீறூரிலே இன்று தங்கினீராய் நாளை எங்களைநீங்கிப்போதல் அழகு; எ-று. (௭)

௭0 நின்னோக்கங் கொண்டமான் றண்குரவ நீழல்காண்
பொன்னோக்கங் கொண்டபூங் கோங்கங்காண்—பொன்னோ
கொண்ட சுணங்கணி மென்முலைக் கொம்பன்னாய் [க்கங்
வண்ட லயர்மணன்மேல் வந்து.

எ-து. புணர்ந்துடன் போய தலைமகன் தலைமகளை ஆற்றுவித்துக்கொண்டுபோவான் சொல்லியது.

இ-ள். நின்னுடைய நோக்கின்றன்மையைக் கொண்ட மான்களைப் பாராய்; குளிர்ந்த குரவநீழலைப்பாராய்; பொன்னினது காட்சியைக்கொண்ட பூங்கோங்குகளைப் பாராய்; பொன்னினது காட்சியைக் கொண்ட சுணங்கணிந்த மென்முலையையுடைய கொம்பன்னாய்! மணன்மேல் வந்து விளையாட்டை விரும்பாய்; எ-று. (௮)

௭௧ அஞ்சுடர்நீள் வாண்முகத் தாயிழையு மாரிலா
வெஞ்சுடர்நீள் வேலானும் போதரக்கண்—டஞ்சி
யொருசுடரு மின்றி* யுலகுபா ழாக
விருசுடரும் போந்தனவென் றார்.†

எ-து. சுரத்திடைச் சென்ற செவிலித்தாய் தலைமகனையுந் தலைமகளையும் கண்டார் சொல்லிய வார்த்தையைத் தாங்கள் கேட்டாராகச் சொல்லி யாற்றுவித்தது.

இ-ள். அழகிய மதிபோன்ற நீண்ட ஒளியையுடைய முகத்தாயிழையும் எதிரில்லாத வெஞ்சுடர்நீள்வேலானும் இச்சுரத்தின்கண்ணே போதரக்கண்டு அஞ்சி இருசுடரும் ஒருசுடருமின்றியே உதயம் பாழாம்வகை இருசுடரும் அச்சுரத்தே போந்தன என்று கண்டார் சிலர் சொன்னார்; எ-று.

௭௨ முகந்தா மரைமுறுவ லாம்பல்கண் ணீல
மிகுந்தார் விரல்காந்த ளென்றேன்—றகந்திளைந்த
மாமைமா வண்டிற்கா நீழல் வருந்தாதே
பேதைதான் செல்லு மினிது.

எ-து. சுரத்திடைச்சென்ற செவிலியைத் தலைமகளைக்கண்டார்சொல்லி ஆற்றுவித்தது.

இ-ள். இவள் முகம் தாமரை மலர், இவள் முறுவலையுடைய வாய் ஆம்பல் மலர், இவள் கண் நீலமலர், ஒன்றையொன்றொவ்வாது கடந்தார்ந்த விரல்கள் காந்தளரும்பு என்று கருதிக் காதல்செய்துப் பொருந்திய மாமைமா வண்டிற்குத்தக்க நீழலே வருத்தமின்றித் தன்னுடைய வழி செல்லாநின்றாள் இனிதாக; எ-று. (௧௦)

௭௩ செவ்வாய்க் கரியகட் சிறுநுதற் கோதுங்
கவ்வைபா ராட்டா பாற்றுள—மவ்வாயத்
தார்த்தகை வாய்மொழியுந் தங்கையத் தூநிலமு
மோர்ந்ததொழிந்தா ளென்போதை யூர்ந்து.

* 'யிலகு' எனவும் பிரதிபேதம்.

† இந்த இடைச்சுரத்துக் கண்டோர்கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டோ ராகச் சிலர் கூறியது என்றார் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். அகத். ௪௰)

எ-து. முன்னொருநாள் உடன்போக்கு ஒலித்துத் தலைமகனையுந் தலைமகளை யும் உடன்படுவித்துப் பின்னை அறத்தொடுநிலை மாட்சிமைப்பட்டமையாற் றலைமகளைக் கண்டு தோழி உடன்போக்கு அழுங்குவித்தது.

இ-ள். செவ்வாயின்கட் டார்த்தத்தை வாய்மொழியைக் கேளாதுங் கரிய கண்ணின்கட் டண்கயத்து நீலங்களின் றன்மைகளைக் காணாதும் அவ் வாயம் ஆற்றுதொழிவதனை யோர்த்துப் பின்புடன்போக்கை யொழிந்தாள் என்பேதை அலர்காரணமதான் முன்புடன்போக்கை மேற்கொண்டு; எ-று.

எஎ புன்புறவே சேவலோ டேல்பொருளன் றெம்
மன்புற வேயுடையா ராயினும்—வன்புற்
றதுகா ணகன்று வழிநோக்கிப் பொன்போர்த்
திதுகாணென் வண்ண மினி.

எ-து. காமம் மிக்க கழிபடர்கிளவி; நிலத்தாற்பாலை; ஒழுக்கத்தான் நெய தல்.

இ-ள். புல்லியசிறத்தையுடைய பேடைப்புறவே! நின்சேவலோடேல் நினக்குக்காரியமன்றால்; எங்காதலர் எமக்கன்புமிகவுடையாராயினும் அவர் மனநெகிழாது வலியானதன்மையைப் பாராய்; அவர் தேரோடும்வந்து நீங் கிய வழிச்சுவடு நோக்கிப் பொன்னிறம் போர்க்கவந்த வண்ணமிதனைப்பா ராய், இப்பொழுது; எ-று. (கஉ)

எஅ எரிந்து சுடுமிரவி யிடிக் கதிரான்
விரிந்து விடுகூந்தல் வெஃகாப்—புரிந்து
விடுகயிற்றின் மாசுணம் வீயுநீ ளத்த
மடுதிறலான் பின்சென்ற வாறு.

எ-து. மகட்போக்கிய தாய சொல்லியது.

இ-ள். அழன்று சுடாநின்ற பகலோனது ஒப்பிலாக் கதிரான் மாசுண ங்கள் முறுக்கிவிட்ட கயிறுபோலப் புண்பட்டழியும் அத்தம், விரிந்துவிட்ட கூந்தலையுடையாள் அடுதிறலான்பின் விரும்பிச்சென்ற வழி; எ-று. (கங)

எகூ நெஞ்ச நினைப்பினு நெற்பொரியு நீளத்த
மஞ்ச லெனவாற்றி னஞ்சிற்றே—லஞ்சிப்
புடைநெடுங் காதுறப் போழ்ந்தகன்று நீண்ட
படைநெடுங்கண் கொண்ட பணி.

எ-து. பொருள்வலித்த நெஞ்சிற்குச் சொல்லித் தலைமகன் செலவழுங்கியது.

இ-ள். என்னெஞ்சமே! இவளை ஆற்றுவிக்குஞ் சிலசொற்களைச் சொல்ல நினைக்கின்றாயாயின் இவளுறைதான் செறற்பொறியும் நீளத்தத்தைச் சொல்ல நினைப்பதற்குமுன்னே பிரிவினையஞ்சிற்றால்; புடைநெடுங்காதுறப் போழ்ந்தகன்று நீண்ட படைநெடுங்கண்களும் பிரிவினையஞ்சிப் பனிகொண்டன; ஆதலான், நமக்கிவளைப் பிரிய முடியாது; **எ-று.** (கச)

௱ள வந்தாற்றுன் செல்லாமோ வாரிடையாய் வார்கதிரால்
வெந்தாற்போற் றோன்றுநீள் வேயுந்தந்—தந்நார்
தகரக் குழல்புரளத் *தாழ்ந்துதில்லைகை யேந்தி
மகரக் குழைமறித்த நோக்கு.†

எ-து. வினைமுற்றிய தலைமகன் தலைமகளை நினைந்தவிடத்துத் தலைமகளவடிவு தன்முன்னின்றாற்போலவந்துதோன்ற அவ்வடிவை நோக்கிச் சொல்லி ஆற்றுவிக்கின்றது.

இ-ள். கொண்டணிந்து நிறையப்பட்ட தகரத்தையுடைய குழல்கள் அசையத் தாழ்ந்து துகிலைக் கையானே ஏந்தி மகரக்குழை மறித்த நோக்குடனே நீ வந்தால் யாம் போகோமோ? அரிய இடையினையுடையாய்! நீயிரங்க வேண்டா; **எ-று.** (கரு)

எஅ ஒருகை யிருமருப்பின் மும்மதமால் யானை
பருகுநீர் பைஞ்சுனையிற் காணு—மருகல்
வழிவிலங்கி வீழும் வரையத்தஞ் சென்று
ரழிவில ராக வவர்.

எ-து. ஆற்றாளைக் கவன்று தோழிக்கு ஆற்றுவல் என்பதுபடச் சொல்லியது.

இ-ள். ஒரு கையினையும் இருகோட்டினையும் மூன்றுமதத்தினையும் உடைய மால்யானைகள் பருகுநீரைப் பைஞ்சுனையின்கட் காணுவாய் மருங்கே வழிவிலங்கித் தளர்ந்துவீழும் வரைகளையுடைய அத்தத்தைச் சென்ற அவர் அவ்வழி இடையூறின்றி அழிவிலராக; **எ-று.** (கசு)

* 'தாழுகலையை எனவும பாடம.

† இஃது உருவுவெளிப்பாடு. நின்னொடு போதுவேனென்று அவளை ஆற்றுவித்தது. திணை பாலையிற்பாலையென்றார்: நச்சினார்க்கினியர். (தொல். அகத். சo)

௧௭ சென்றார் வருதல் செறிதொடி சேய்த்தன்று
னின்றார்சொற் றேறுதாய் நீடின்றி—வென்று
மெடுத்த கொடியி னிலங்கருவி தோன்றுங்
கடுத்த மலைநாடு காண்.

எ-து பருவங்காட்டித் தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். நம்மைப் பிரிந்துபோயினார் வருதல் செறிதொடி! சேய்த்தன்றால், நின்மாட்டு நன்றொழுகுகின்றாருடைய சொற்களைத் தெரியாதாய் போரின்கண் வென்றெடுத்த கொடிகள் போலத் தெரிந்திலங்கருவி தோன்றுகின்றது மிக்க மலைநாடாதலால் நீடின்றி யின்றே யிரவின்கட் காண்பாயாக எ-று. (௧௭)

௧௮ உருவவேற் கண்ணா யொருகாற்றேர்ச் செல்வன்
வெருவிவீந் துக்கநீ ளத்தம்—ஒருவர்
சிறந்து பொருடருவான் சேட்சென்றா ரின்றே
பிறந்துகண் ணாடு மிடம்.

இதுவுமது.

இ-ள். அஞ்சத் தக்க வேல்போன்ற கண்களையுடையாய்! ஒருகாலையுடைய தேர்ச்செல்வனார் பிறர் கண்டார் வெருவும் வகை வீந்தவிந்த கானங் கானே முயற்சியாற் சிறந்த பொருடருவான் வேண்டிச் சென்றவர் இன்றே வருவர்; மிக்குக் கண் ஆடாநின்றது; எ-று. (௧௮)

௧௯ கொன்றாய் குருந்தே கொடிமுல்லாய் வாடினீர்
நின்றே னறிந்தே னெடுங்கண்ணாள்—சென்றாளுக்
கென்னுரைத்தீர்க் கென்னுரைத்தாட் கென்னுரைத்தீர்க்
மின்னிரைத்த பூண்மிளிர விட்டு. [கென்னுரைத்தாண்

எ-து. தலைமகள் இற்செறிப்புக் கண்டபின்னை அவள் நீங்கிய புனங்கண்டு ஆற்றாய மீள்கின்ற தலைமகன் சொல்லியது. சுரத்திடைச்சென்ற செவிலித்தாய் சொல்லியதூஉமாம்.

இ-ள். கொன்றாய்குருந்தே: கொடிமுல்லாய் நீர்வாடினன்றீர்: இதற்கு காரணம் யானறிந்தேன்: நெடுங்கண்ணாளிங்கு நின்று போகின்றாட்கு நீரென்னுரைத்தீர்? நுமக்கு அவளென்னுரைத்தாள்? அவட்கு நீர் பின்னை என்னுரைத்தீர்? அவள் உமக்குப் பின்னை என்னுரைத்தாள், மின்னிரைத்த பூண்விட்டு மிளிரா நின்று? எ-று. (௧௯)

ஆண்கட னுடைமை யாயுங்கா லாடவர்க்குப்
பூண்கடனுப் போற்றிப் புரிந்தமையாற்—பூண்கடனுச்
செய்பொருட்குச் செல்வரால் சின்மொழி நீசிறிது
நைபொருட்கட் செல்லாமை நன்று.

எ-து தலைமகனது செலவுக்குறிப்பறிந்து ஆற்றளாய தலைமகளைத்தோழி உலகினதியற்கை கூறி ஆற்றுதுடன்படுத்துவித்தது.

இ-ள். ஆள்வினைக்கடனாகிய நெறியைஆராயுங்கால், ஆடவர்க்குப்பூணுங்கடனாகப் பாதுகாத்து நல்லார் சொல்லி மேவினமையாற் றமக்கு அவ்வாறு வினை பூணுங்கடனாகத் தேடும்பொருட்குச் செல்வர் நங்காதலர்: ஆதலால், சின்மொழியையுடையாய்! நீயதற்கு மனனழியுந் திறத்தின்கட் செல்லாமை நன்று; **எ-று.** (உ0

அ௯ செல்பவோ சிந்தனையு மாகாதா னெஞ்செரியும்
வெல்பவோ சென்றார் வினைமுடிய—நல்லா
யிதடி கரையுங்கன் மாபோலத் தோன்றிச்
சிதடி கரையுந் திரிந்து.

எ-து தலைமகன் செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமக்ள் உடன்படாது சொல்லியது.

இ-ள். இப்பெற்றித்தாகிய சுரத்தின்கட் செல்வாருளரே? நினைத்தலுமாகாதால்: நினைத்த நெஞ்சும் எரியும்: மாறிச்சுரத்தின்கட் சென்றார் சுரத்தை வெல்லவல்லரோ? தாமெடுத்துக்கொண்ட வினைமுடியும்படி; நல்லாய் காட்டெருமைப்போத்துக்களைப் பிரிந்தபெண்ணெருமைகள் கதறுநிற்கும் அங்குப் பலவாய்க்கிடந்த கற்களும் மா பறந்தாற்போலத்தோன்றும்: சிள்வீடுகளும் திரிந்து கதறுநிற்கும் ஆதலான்; **எ-று.** (உக

அ௯ கள்ளியங் காட்ட கடமா விரிந்தோடக்
கள்ளியுஞ் செல்பவோ தம்முடையார்—கொள்ளும்
பொருளில ராயினும் பொங்கெனப்போந் தெய்யு
மருளின் மறவ ரதர்.

இதுவுமது.

இ-ள். கள்ளியங்காட்டின்கட் கடமாக்கள் இரிந்தோடும்வகை மறந்துஞ் செல்வரோ தம்மறிவையுடையார்: வழிபோம் வம்பலராற் கொள்ளும் பொருளிலராயினும் கதுமெனப் போந்தெய்கின்ற அருளில்லாத மறவர் வாழும் வழியை; **எ-று.** (உஉ

அ௫ பொருள்பொரு ளென்றார்சொற் பொன்போலப் போற்றி
யருள்பொரு ளாகாமை யாக—வருளான்
வளமை கொணரும் வகையினன் மற்றோ
ரிளமை கொணர விசை.

எ-து தலைமகனைத் தோழி செலவழுங்குவித்தது.

இ-ள். பொருள் பொருளாவதென்று சொன்னார் சொல்லைப் பொன் போல விரும்பித்தெளிதலான், அருளுடைமை பொருளாகாமை ஆவதாயினும் ஆக; பொருளைக்கொணரும் வகைமைபோல நின்னருளினாலேவேறோரிளமை கொணர்தற்கு எமக்குடன்படுவாயாக; எ-று. (௨௩)

அச ஒல்வா ருளரே லுரையா யொளியாது
செல்வாரென் றாய்நீ சிறந்தாயே—செல்லா
தசைந்தொழிந்த யானை பசியாலாட் பார்த்து
மிசைந்தொழியு மத்தம் விரைந்து.

எ-து தலைமகள் தோழிக்குச் செலவுடன்படாது சொல்லியது.

இ-ள் ஆற்றுவாருளராயின் அவர்பிரிவின் அவர்கட்குரையாய்தவிராதே நங்காதலர் செல்வாரென்றாய் ஆதலால் நீயெனக்கு மெய்யாகச் சிறந்தாயே யன்றோ; போகமாட்டாதே வருந்தியிறந்து வீழ்ந்த யானைகளை அங்குள்ளவர்கள் தம்பசியானே எ ரும் பார்த்துத்தின்றுபோம் அத்தத்தினை விரைந்து; எ-று (௨௪)

அஎ ஒன்றானு நாமொழிய லாமோ செலவுதான்
பின்றாது பேணும் புகழான்பின்—பின்றா
வெலற்கரிதாம் வில்வலான் வேல்விடலை பாங்கா
செலற்கரிதாச் சேய சுரம்.

எ-து புணர்ந்துடன் போக்கு நயப்பித்த தோழிக்குத் தலைமகள் உடன் பட்டுச் சொல்லியது.

இ-ள் பிறழாத வெல்லற்கரிதாகிய வில்வினை வல்லனாகிய வேல்விடலை தான் துணையாகச் சுரத்தைச் செலற்கரிதாக யாதானுஞ் சொல்லலாமோ? அப்பேணும் புகழான்பின் சேறல் ஒழுக்கத்திற் பிறழாது காண்; எ-று (௨௫)

அஅ அல்லாத வெண்ணேயுந் தீரமற் றையன்மார்
பொல்லாத தென்பது நீபொருந்தா—யெல்லார்க்கும்
வல்லி யொழியின் வகைமைநீள் வாட்கண்ணாய்
புல்லி யொழிவான் புலந்து.

எ-து புணர்ந்துடன் போவா னேருப்பட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள் எம்பெருமானோடு பொருந்தி இங்குநின்றும் ஒழிந்து போதற்கு முன்பு வேறுபட்டு மற்றதன்கண் அல்லாத வென்னை நீயிங்கேயிருந்து நம் ஐயன்மார் பொல்லாததென்று கொள்ளும் மனத்தின்கண்ணுள்ள கோளினையுந் திருத்தி நீபொருந்தாய் எல்லார்க்குந் தத்தமனத்தின்க ணுள்ள வேறுபாடொழியுமாயின் வல்லிபோன்றிருவாட்கண்ணாய்; எ-று. அல்லதூஉம் உடன்போகின்ற என்னைப் புல்லிக்கொண்டொழிவான் வேண்டி மனத்தின்கட் புலந்து நீங்குதற்கு வல்லையாயொழியின் வகைமையையுடைய நீண்ட வாட்கண்ணாய்! ஆண்மை யல்லாத வுரைகளை என்னைநீக்கி நம்மையன்மார் பொல்லாத தென்னுங் கருத்தினையும் நீக்கி எல்லார்க்கும் பொருந்துவாயாக; என்றுமாம். (உசு)

அகூ நண்ணிநீர் சென்மி னமரவ ராபவே
லெண்ணிய வெண்ண மெளிதரோ — வெண்ணிய
வெஞ்சுட ரன்னானை யான்கண்டேன் கண்டாளாந்
தண்சுட ரன்னாளைத் தான்.*

எ-து சுரத்திடைச் சென்ற செவிலிக்குத் தலைமகனையுந் தலைமகளையுங் கண்டமை எதிர்ப்பட்டார் சொல்லி ஆற்றுவித்தது.

இ-ள் பொருந்தி நீர் சென்மின்: அவரும் நமக்குச்சுற்றத்தாராயின் நீர் அவரைச் சென்றெய்த வேண்டுமென்று எண்ணிய எண்ணம் எளிது: நீர் கருதிய வெய்ய பகலோனன்னானை யான்கண்டேன், கண்டாளாம் தண்மதியனையாளை யிவள்தான் எ-று. (உஎ)

கூ0 வேறாக நின்னை வினவுவேன் றெய்வத்தாற்
கூறுயோ கூறுங் குணத்தினாய் - வேறாக

* "மீண்டார் என வுவந்தேன் கண்டு நும்மையிம் மேதகவே, பூண்டா ரிருவர்முன் போயின ரேபுலி யூரெனைநின், றாண்டா னருவரை யாளியன் னானைக்கண் டேனயலே, தாண்டா விளக்கனை யாயென்னை யோவன்னை சொல்லியதே" என்னுந் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையினையும் (உசுசு) ஈண்டைக்கு நோக்கிக் கொள்க.

வென்மனைக் கேறக் கொணருமோ வெல்வளையைத்
*தன்மனைக்கே யுய்க்குமோ தான்**

எ-து † 'தன்னு மவனும்' என்பதனுள் 'நன்மை தீமை' என்பதனால் நற்றாய் படிமத்தாளை வினாயது.

இ-ள். *நிமித்தஞ் சொல்வார் பலருள்ளும் நின்னை வேறாகக்கொண்டு வினவாநின்றேன்: உன்னுடைய செய்யத்தன்மையுடைய கழங்காற் பார்த்துக்கூறாய்; உலகத்தார் கூறும் நற்குணத்தினையுடையனாய் எல்வளையை உடன்கொண்டுபோனவன் என் மனைக்கே மணஞ்செய்வதாகக் கொண்டு வருமோ? அஃதன்றி யாம்வேறாகத் தன் மனைக்கே மணஞ்செய்யக் கொண்டுபோமோதான்;* **எ-று.** (௨௮)

௯௧ *கள்ளிசார் காரோமை நாரில்பூ நீண்முருங்கை*
நள்ளியவேய் வாழ்பவர் நண்ணுபவோ—புள்ளிப்
பருந்து கழுகொடு வம்பலர்ப் பார்த்தாண்
டிருந்துறங்கி வீயு மிடம்.

எ-து தலைமகன்செலவுடன்படாததலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். *புள்ளிப் பருந்துகள் கழுகுடனே வழிபோவாரைப்பார்த்து அங்கிருந்துறங்கப்பட்டுக் கள்ளியுஞ் சாருங் காரோமையும் நாரில்பூ நீண்முருங்கையும் வேயும் பொருந்தியமர்ந்து வீயுமிடத்தை உயிர் வாழ்பவர் நண்ணுவரோ;* **எ-று.** (௨௯)

௯௨ *செல்பவோ தம்மடைந்தார் சீரழியர் † சிஃறுவன்றிக்*
கொல்பபோற் கூப்பிடும் வெங்கதிரோன்—மல்கிப்
பொடிவெந்து பொங்கிமேல் வான்சுடுங் கீழா
லடிவெந்து கண்சுடு மாறு.

---

* *'அருஞ் சுர மிறந்த' என்னும் அகப்பாட்டினுள்ளும் 'ஆகுவ தறியுமுதுவாய் வேல, கூறுக மாதோ நின்கழங்கின் றிட்ப, மாறாது வருபனி கழுமுங் கங்குலி, ஞனது துயருமென் கண்ணினிது படீஇய, வெம்மனை முந்துறத் தருமோ, தன்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே' என வருதல் காண்க.*

† "**தன்னு மவனு**' *மவளுஞ் சுட்டி, மன்னு நிமித்த மொழிப்பொருடெய்வ,* **நன்மை தீமை** *யச்சஞ் சார்தலென், றன்ன பிறவு மவற்றொடு தொகைஇ" என்பது* **தொல்காப்பியம்.** *(அகத். ௫௯)*

† *'சிற்றுவன்றி' எனவும் பிரதிபேதம்.*

இதுவுமது.

இ-ள். தம்மையடைந்தார் சீர்மையழிய நல்லார் செல்வரோ? சின் வீடு கள் நெருங்கிக் கடியவோசையாற் பிறரைக் கொல்வனபோலக் கூப்பிடா நிற்கும் வெய்ய வெயிலோன் மிக்குப்பொடிகள் வெந்து பொங்கி மேலே விசும்பினைச் சுடாநிற்கும், கீழின்கண் வழிபோவார் அடி வேவ அவர் கண் களைச் சுடாநிற்கும் இப்பெற்றிப் பட்ட அவ்வழியினை; எ-று. (௩௰)

பாலை முற்றியது.

௪-முல்லை.

---

௩௧ கருங்கடன் மாந்திய வெண்டலைக் கொண்மூ
இருங்கடன்மா கொன்றான்வேன் மின்னிப்—*பெருங்கட
றன்போன் முழங்கித் தளவங் குருந்தணைய
வென்சொல்யா னாற்றும் வகை.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த தலைமகள் தோழிக்குரைத்தது.

இ-ள். கருங்கடலைப் பருகிய வெண்டலை முகில்கள் இருங்கடலின்கண் ணே புக்கு மாவினைக்கொன்ற முருகன் வேல்போல மின்னிப் பெருங்கட றன்னைப்போல முழங்குதலால் முல்லைக்கொடிகளெல்லாம் குருந்தமரத்தின் மேற் சென்றணையக்கண்டு யான் ஆற்றுந்திறம் என்னைசொல்லோ? எ-று.(க)

௩௨ பகல்பருகிப் பல்கதிர் ஞாயிறுகல் சேர
இகல்கருதித் திங்க ளிருளைப்—பகல்வர
வெண்ணிலாக் காலு மருண்மாலை வேய் தோளா
யுண்ணிலா தென்னுயி ரூர்ந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். பகற்பொழுதைப் பருகிப் பல்கதிர்ஞாயிறு மலையின்கட்சேரத் திங்களானது இருளைப் பகையென்றுகருதிப் பகலின்றன்மைவர வெண்ணி லாவையுகாநின்ற மருண்மாலையின்கண், வேய்த்தோளாய்! என்னிடத்து நிலைநின்றதில்லை, என்னுயிர் சென்று: எ-று. (௨)

---

* 'பொருங்கடல்' பிரதிபேதம்.

கூரு மேனோக்கி வெங்கதிரோன் மாந்தியநீர் கீழ்நோக்கிக்
காணோக்கங் கொண்டழகாக் காண்மடவாய்—மானோக்கி
போதாரி வண்டெலா நெட்டெழுத்தின் மேற்புரியச்
சாதாரி நின்றறையுஞ் சார்ந்து.

எ-து தோழி தலைமகளைப் பருவங்காட்டி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். வெங்கதிரோன் மேனோக்கிப் பருகியநீர் கீழ்நோக்குதலால் காடெல்லாம் ஒக்கங்கொண்டழகாகப் போதுதோறும் அரிவண்டுகள் நெட்டெழுத்தோசைமேல் மேவிச் சாதாரியென்னும்பண்ணினைச் சார்ந்தொலியாநின்றன; மானோக்கி இதனைக் காணாய்; எ-று.

அல்லதூஉம் 'போதாரி வண்டெலாம்' என்பது போதினைப்பரந்து இவ்வண்டெல்லாம் என்றவாறு. (ந)

கூச இருள்பரந் தாழியான் றன்னிறம்போற் றம்மு
னருள்பரந்த வாய்நிறம் போன்று—மருள்பரந்த
பால்போலும் வெண்ணிலவும் பையரவல்குலாய்
வேல்போலும் வீழ்துணையி லார்க்கு.

எ-து மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றாளாய தலைமகள் தோழிக்குச்சொல்லியது.

இ-ள். சக்கரத்தையுடைய மாயவனிறம்போல எங்குமிருள் பரந்து, அம்மாயவன் முன்னோனுடைய நிறம்போன்று வியப்புமிக்க பானிறமும் போன்ற வெண்ணிலாவும், பையரவல்குலாய்! இவைவிரும்பப்படுந்துணையில்லாதார்க்கு வேல்போலும்; எ-று. (ச)

கூரு பாழிபோன் மாயவன்றன் பற்றார் களிற்றெறிந்த
வாழிபோல் ஞாயிறு கல்சேரத்—தோழியோ
மான்மாலை தம்மு னிறம்போன் மதிமுளைப்ப
யான்மாலை யாற்றே னினைந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். தனக்கு வலிபோலக் கருதி மாயோன் பற்றார்களிற்றின் முகத தெறிந்த சக்கரம்போல ஞாயிறு குடமலையைச் சேரத் தோழி! மருண்மாலையின்கண் அம்மாயவன்முன்னோன் நிறம்போல மதி தோன்றுதலான் யான் கொண்ட மயலை ஆற்றமாட்டுகில்லேன் வருந்தி; எ-று. (ரு)

வீயும் வியப்புறவின் வீழ்துளியான் பாக்கடுக்கை
நீயும் பிறரொடுங்கா ணீடாதே—யாயுங்
கழலாகிப் பொன்வட்டாய்க் காராய் மடலாய்க்
குழலாகிக் கோல்சுரியாங் கூர்ந்து.

எ-து பருவமன்றென்று வற்புறுத்தியதோழிக்குத் தலைமகள் வன்புறை யெதிரழிந்து சொல்லியது.

இ-ள். ஆயப்படுங் கழல்போல அரும்பிப் பொன்வட்டுப் போல முதிர்ந்து பின்னைப் பூமாலையாய்த் தழாய் விரிந்து மடவார்குழல்போலக் காய்த்துப் பின்னைத் துளையையுடைய கோலாய் மிக்கு அழியாநின்றன, வியன்புறவின் கண்ணே வீழ்துளியானே பெருங்கொன்றைகள்: இதனைப் பிறரோடே போய் நீயுங்காணாய் நீடியாதே; எ-று. (௯௮

௯௯ பொன்வாளாற் காடுல் கருவரை போர்த்தானு
மென்வாளா வென்றி யிலங்கெயிற்—றென்வாள்போல்
வாளிழந்த கண்டோள் வனப்பிழந்த மெல்விரலு
நாளிழந்த வெண்ணிக்கு நைந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். பொன்போன்ற வெயிலொளியால் வெந்து காடின்றியிருந்த கருவரைகள் கார்ப்பருவஞ்செய்து மலரிதழ்களான் மூடப்பட்டாலும் அதனாற் பயனென்? பருவமன்றென்று சொல்லி வாளாநின்றி; இலங்கெயிற்றை யுடையாய்! என் மேனியின் கண்ணுள்ள ஒளிபோல ஒளி யிழந்தன என் கண்களும்: போயிழந்த நாள்களினெண் மிகுதலான் எண்ணி என் விரல்களுந் தேய என்றோள்களும் வனப்பிழந்தன; எ-று.

இதனுள் வாளா என்பது பயனின்மையைக் காட்டுவதோர் இடைச் சொல். (௯௯

௧௦௦ பண்டியையச் சொல்லிய சொற்பழுதான் மாக்கடல்
கண்டியையப் பாந்திக்கால் வீழ்த்திருண்—டெண்டிசையுங்
கார்தோன்றக் காதலர் தேர்தோன்றா தாகவே
பீர்தோன்றி நீர்தோன்றுங் கண்.

எ-து. பருவங்கண்டழிந்த கிழத்தி தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். தாமுன்பு நம்மைப் பிரிகின்றநாட் குறிப்படச்சொல்லிய சொற் பழுதாயிற்றால்: பெருங்கடற்சென்று கண்டு நிரம்பப்பருகிக் கால்வீழ்த்தே யிருண்டு திசையெட்டுமெழைதோன்றக் காதலர் தேர் தோன்றுகின்றதில்லை ஆதலால் என் கண்கள் பீர்தோன்ற நீர்தேன்றுகின்றன; எ-று. (௱

௧௦௧ வண்டினம் வௌவாத வாம்பலும் வாரிதழான்
வண்டினம் வாய்வீழா மாலையும்—வண்டின
பாராத பூந்தா ரணிதேரான் றன்போத
வாராத நாளே வரும்.

இதுவுமது.

இ-ள். வண்டினங்கள் விரும்பாத * ஆம்பலென்னும் பெயரையுடைய குழலும், ஒழுகிய மலர்களிற்புக்கு வண்டினங்கள் வாய்வீழாத அந்தியாகிய மாலையும், வண்டினங்கள் புக்கொலியாத பூச்செயல்களையுமுடைய புரவி பூண்ட தார்மணிகளையுடைய புரவிகளாலே ஒப்பிக்கப்பட்ட தேரினையுமுடையான் வாராத நாளே வந்து என்னை நலியும்; எ-று. (௯)

௧௦௨ மானெங்குந் தம்பிணையோ டாட மறியுகள
வானெங்கும் வாய்த்து வளங்கொடுப்பக்—கானெங்குந்
தேனிறுத்த வண்டோடு நீதா வெனத்தேரா
தியானிறுத்தே னாவி யிதற்கு.

இதுவுமது.

இ-ள். மான்கள் தம்பிணைகளைக்கூடி எங்கும் விளையாட அவற்றின் மறிகளுமுகள மழையெங்கும் பெய்து வாய்த்துவளங்கொடுப்பக்காடெங்குந் தேன்களும் தம்மொடுசார்ந்த வண்டுகளோடு நீதாவென்றொலித்தலான், ஆராயாமே மயங்கிப் பருவத்துக் கென்னுயிரைக் கடனாகக்கொடுத்தேன்; எ-று. (௧௦)

௧௦௩ ஒருவந்த மன்று வுறைமுதிரா நீராற்
கருமந்தான் கண்டழிவு கொல்லோ—பருவந்தான்
பட்டின்றே யென்றி பணைத்தோளாய் கண்ணீரா
லட்டினே னாவி யதற்கு.

எ-து பருவமன்றென்று வற்புறுத்தின தோழிக்குத் தலைமகள் பருவமே யென்றழிந்து சொல்லியது.

இ-ள். ஒருவந்தமன்று என்பது இது பருவமென்பது மெய்ம்மையன்றென்றவாறு. உறைமுதிராநீரால் என்பது மழைபெயல் நிரம்பாத

*"கஞசததாற குமுதவடிவாக அணைசுபணண்சுசெற்ததலின் ஆம்பற் குழலாயிற்று" என்பர் அடியார்க்குநல்லார் (சிலப்-ஆய்ச்சியர்குரவை)

நீராலென்றவாறு: வம்பமழை என்றவாறும். கருமந்தான் கண்டழிவுகொலோ என்பது கருமமாவது பருவமல்லாத பருவத்தைக்கண்டழிவதோ என் வாறு. பருவந்தான் பட்டின்றே யென்பது பருவம் வந்து பட்டதில்லை? என்றவாறு. என்றி என்பது நிலைவையெல்லாஞ் சொல்லி என்னைத் தேற்(நின்றாய் என்றவாறு. பணைத்தோளாய் கண்ணீரலட்டினேனுவி யதற் என்பது கண்ணீரே நீராக வார்த்து என்னுயிரைப் பருவத்துக்குக் கொடு தேன் பணைத்தோளாய்' எ-று. (௧௦

௧௦௪ ஐந்து நுதலின் வில்லெழுதி நாற்றிசைக்கு முந்நீரை
யிந்துருவின் மாந்தி யிருங்கொண்டல் — முந்துருவி
னொன்று முருமுடைத்தாய்ப் பெய்வான்போற் பூத்தென்று
கொன்றைப்பொன் றேபோற் றழைத்து.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த கிழத்தி கொன்றைத்துச் சொல்லுவாளாய் தோழி கேட்பச் சொல்லியது.

இ-ள். ஐந்து நூற்றுத்திறனையுடைய வில்லையெழுதினாற்போலக் கோ முந்நீரைப்பருகி இந்திரன் கனிபோன்ற உருவையுடைய கருமேகங்கள் முந்துருவோடு கூடி நாற்றிசைக்கண்ணும் ஒன்றாய் உருமேற்றுப் பெய்யப்படுகின்றனவான என்னைக்கொல்கின்றாற்போலத் தழைத்தும் பூப்பேனென்று என்னை கொன்றாய், கொன்றைமரமே' எ-று. (௧௦௪

௧௦௫ எல்லை தருவான் கதிர்பருகி யின்பகல்
கொல்லைநறு வாம்கொடிய நீள்வுநீணாள் — முல்லை
பெருந்தண்டளவொடுதங் கேளிரைப்போற் காணாய்
குருந்தங் கொடுங்கு கூர்ந்தங் கொண்டு.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். பகலினைத்தரும் கதிரோனுடைய கதிர்கள் நீரைக் கலைத்தின்கட பருகியின்ற காராமே கொல்லைகள் தருகின்ற வாலிய கொடிகள் மழை தோறுஞ் சென்றேறுவனவற்றைக் காணாய்! அன்றியேயும் முல்லைகள் பெருந்தண்டளவுடனே குருந்தங்கொடுங்கு கூர்ந்தங்கொண்டு தங்கேளிரைப் போலேறுவன காணாய்' எ-று. (௧௦௫

௧௦௬ பன்னாளே போற்ற நுணாயி நின்றா ராற்றெனப்பா
ரன்னாளே யாலை மாலைளித்து — முன்னாளே
வந்தாரத் தேங்கா வருமுல்லை சேர்ந்தமைத்தன்
கந்தாரம் பாடுங் களித்து.

எ-து வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் வன்புறையெதிரழிந்து சொல்லியது.

இ-ள். என்னரே யேற்ற துணை பிரிந்தார் என்பது எப்பெற்றியர் அவர் தமக்கன்புபட்ட காதலரைப்பிரிந்தார் என்றவாறு. ஆற்றென்பாரன்னரோயா வரவரவர்க்கு என்பது அக்காதலித்தாரைப் பிரிந்தாரோ டொப்பர், பிரியப் பட்டார்க்காற்றி இறந்துபடாதிருக்கச் சொல்லுவார் என்றவாறு. முன்னரே வந்தாரந் தேங்கா வருமுல்லை சேர்ந்தீந்தேன் கந்தாரம்பாடுங் களித்து என்பது எனக்கு முன்னேவந்து சந்தனப் பொழிலையுந் தேங்காவின்கண் வளர்முல்லைகளையுஞ் சேர்ந்த நீர்தேன்கள் கந்தாரமென்னும் பண்ணினைக் களித்துப் பாடாநின்றன; எ-று. (௧௪)

௧௦௭ கருவுற்ற காயா கணமயிலென் றஞ்சி
யுருமுற்ற பூங்கோட லோடி — யுருமுற்ற
வைந்தலைய நாகம் புரையு மலர்க்கார்தா
னெந்தலையே வந்த தினி.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த கிழத்திக்குத் தோழி சொல்லியது.

இ-ள். கருக்கொண்டு பூத்த காயாம்பூவினைத் தொகுதியையுடைய மயிலென்றஞ்சி உருமுற்ற ஐந்தலை நாகங்கள் உருமுற்ற பூங்கோடல்களை யொவ்வாநின்ற வழகிய கார்ப்பருவந்தான், எம்முடைய மாட்டே நலிய வந்தது இப்பொழுது; எ-று. (௧௫)

௧௦௮ கண்ணுள வாயின் முல்லையல்லை காணலா
மெண்ணுள வாயி னிறவாவா — லெண்ணுளவா
மென்மொழிய நோய்பொழி யாரோ துருமுடையா
னைம்மொழிய நோய்செய்த வாறு.

எ-து பருவமன்றென்று வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றாது சொல்லியது.

இ-ள். உருமுடையான் ஐம்மொழிய நோய்செய்தவாறு கண்ணுளவாயின் முல்லையல்லை காணலாம் என்பது உருமுடையவான் * இறந்துபாடொன்றையும் ஒழிய மற்றைக் குறிப்புக்கள் ஒன்பதும் எனக்குளவாம்

---

*இவற்றைத் தசாவத்தை என்ப வடநூலார். அவை அன்பொடு பார்த்தல், உள்ளங்கொடுபெற்றல், புணர்வு வேட்கை, துயிலறுதல், மெலிதல், புலநுகர்வொழிதல், நாணழிதல், புலம்பல், மயக்கம், இறந்துபடுதல் என இவை.

படி என்னை நோய் செய்தவாற்றை நினைக்குங்கண்ணுளவாயின் *முல்லை யல்லையாதலின் நக்குக்காண் எ-று. எண்ணுளவாயின் இறவாவால் என்பது அவர் குறித்த இத்துணைநாளுள் வருகின்றேனென்ற எண் பழுதுபடா வாயின் அவர் சொன்னநாளைக் கடவா அன்றே எ-று. எண்ணுளவா வன்றொழிய நோய் மொழிச் சார்வாகாது என்பது என்னை ஆற்றுவிக்க வேண்டி நின் மனத்தின்கண் எண்ணின எண்ணின்கணுள்ளவாவன்றி என்னோெயாழிதற்கு நீ யாற்றுவிக்கின்ற நி மொழி எனக்குச் சார்வா காது; எ-று. (௧௯)

௧0௯ என்போ லிருகை யிருந்தடன் மரந்தியகார்
பொன்போலுந் கொன்றை புரிந்தன—பொன்போற்
றுணைபிரிந்து வாழ்கின்றார் தோன்றுவர் தோன்றா
ரிணைபிரிந்து வாழ்வ ரினி.

எ-து. பருவங்கண்டு ஆற்றாளாய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது

இ-ள். என்னைப்போன்றதோழி! பொன்போன்ற தார்களைக்கொன் றைகள் ஈனும்வகை இருநகடலைப்பருகின முகில்களாதலாற்,பொன்போலப் பெறுதற்கரிய தநதுணைகளைப் பிரிநதுபோய் வாழ்கின்றார் அத்துணைக்கண் மாட்டுத் தோன்றுவர்; நம்மோடிணைதலைப் பிரிந்து வாழ்கின்றார் இப்பருவத் தின்கண்ணுந் தோன்றுகின்றிலர்; எ-று. (௧௭)

௧௧0 பெரியார் பெருமை பெரிதே யிடர்க்கா
ணரியா ரெளியரென றுற்றுப்—பரிவாய்த்
தலைபழுங்கத் தண்டளவந் தாநகந்கண் டாற்று
மலைபாழ்த சால மருண்டு.

இதுவுமது.

இ-ள். பெரியாராயிருப்பார் பெருமைக்குணம் மெய்ம்மையாகப் பெ ரிதே; காணமுன்னரியாராயுள்ளார் இடர்வந்த இப்பொழுது எளியராயிரு ரொன்றிரங்கி யழுங்கி ஆற்றுவாய மலைகள் மிகவும் அழுதன, தலைசாய்க்கு வகை பரிவாய்த்தண்டளவங்கள் தஞ்சிறமையால் நகைக்கண்டு; எ-று. (௧௮

*முல்லை கண்ணிலவாதலின் என்னை நோய்செய்தவாற்றைக் காணாது நகுவன. நீயும் அதுபோல நகுவையேனும் கண்ணுண்மையால் முல்லை யல்லை யாதலின், நககே யொழியாது நோய் செய்தவாற்றைப் பார்த்தலுட செய்க ; எ-று. 'தண்டளவந்தானகக்கண்டு' என்பர் முன்னும்.

௧௧௧ கானங் கடியரங்காக் கைம்மறிப்பக் கோடலார்
வானம் விளிப்பவண் டியாழாக — வேனல்
வளரா மயிலாட வாட்கண்ணாய் சொல்லா
யுளராகி யுய்யும் வகை.

இதுவுமது.

இ-ள். கானங் கடியரங்காகக் கோடலார் வியந்து கைம்மறிப்ப, முகில் பாட, வண்டுகள் யாழாக வேனற்காலத்துக் களியாதமயில் களித்தாடாநிற்க வாட்கண்ணாய்! சொல்லாய்; காதலரைப்பிரிந்தார் இறந்துபடாது உளராகி யுய்யுந்திறத்தை; எ-று. (௧௯)

௧௧௨ தேரோன் மலைமறையத் தீங்குழல் வெய்தாக
வாரான் விடுவானோ வாட்கண்ணாய் — காரார்
குருந்தோடு முல்லை குலைத்தனகா ணாமும்
விருந்தோடு நிற்றல் விதி.

எ-து பருவங்காட்டித் தோழி தலைமகளை வற்புறுத்தியது.

இ-ள். பகலோன் மலையின்கண் மறைய இனியகுழல் இன்னாதாய் வெய்தாக இக்காலத்தின்கண் வாராதேவிடுவானோ; வாட்கண்ணாய்! பசுமை யார்ந்த குருந்துடனே முல்லைகள் பூங்கொத்தையீன்றனகாண்; இனிநாமும் அவர்க்கு விருந்துசெய்தல் ஒழுகிற்றல் நெறி; எ-று. (௨௰)

௧௧௩ பறியோலை மேலொடு நீழா விடையர்
பிறியோலை போக்கு விளியாக் கதிப்ப
நரியுளையும் யாமத்துந் தோன்றாரா லன்னாய்
விரியுளைமான் றேர்மேல்கொண் டார்.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். படுத்துத்துயிலும் பறி *கீழாக ஓலைப்படன் மழைத்துளியைக் காத்தற்கு மேலாக இடையர்கள் கிடந்து யாடுகளைப் பிரித்தற்குக் கருவி யாகிய பிறியோலையைப் புடைபெயர்வித்து அழைத்துரப்ப, நரிகள் அஞ்சிக்

* 'பறியோலைச் சயனத்தர்' எனப் பெரியாரும் பணித்தார். (பெரியாழ்வார் திருமொழி, வண்ணமாடங்கள், ௫) 'மறித்துருத் தொகுத்த பறிப்புற விடையன்' என அகநானூற்றினும் (௯௪) 'பறிப்புறத் திட்ட பாலுடை யிடையன்' என நற்றிணையினும் (௧௪௨) வருதல்காண்க.

கதறும்யாமத்தின்கண்ணூக தோன்றுகாற் றேழி! விரிகதஉளையையுடைய மாவாற்பூட்டப்பட்ட தேரைமேல்கொண்டுபோயினார்; எ-று. (உக)

ககச பாத்துப் படிநடன் மாத்திய பல்கொன்றைக்
காத்துக் கனைதுளி சிதறாமைப்—பூத்துக்
குருந்தே பருவங் குறித்திவளை வைத்து
வருந்தேமென் றாய்நீ வராது.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த தலைமகள்கேட்பத் தோழி குருந்தமரத்திற்குச் சொல்லுவாளாயப் பருவமன்றென்று வற்புறுத்தியது.

இ-ள். ஒலிக்கின்ற கடலைப்பருகி அநீரைக்காத்துக் கருமுற்றிப்பகுத்துச் சொரிந்த துளிகளைச் சிதறுவதற்குமுன்பேபூத்துக் குருந்தே! பருவத்தைக் குறித்துக்காட்டி இவளைப்போவனைவருந்துவாயென்றாய் நீ; எ-று. (உ0)

ககரு பைந்தடங்கட் பல்பணைபோல் வான்முழங்கன் மேலுங்
கொந்தடங்கட் கூடி மயின் வைக—நெடுந்தடங்கண்
ணீர்நறை தேக்கி நெடும்பணையோன் வேளாட்டுந்
தேர்கின்ற தென்றார் திரிந்து.

எ-து வினைமுற்றிமீண்ட தலைமகன் தலைமகட்குத் தூதுவிடுகின்றான் தூதிற்குச் சொல்லியது.

இ-ள். ஒலியாநின்ற தடங்கண்ணையுடைய பல்முரசுபோல் முகில்கள் முழங்குவதன்மேலும் பின்னே கொடியதடங்கண்ணினையுடைய கூற்றமாக அழுகின்ற நீர்விடாநின்ற நெடுந்தடங்கண்ணேக்கிணையுடைய நெடும்பணையென்றுளாட்டு நீயிருந்தவனையுண்டனை வாயிலின்கண்ணே அவன் தேர்நின்றதென்று சொல்லுவாய், எமக்குமுன்னே சென்று காதாக; எ-று.()

ககசு குருந்தே கொடிமுல்லாய் கொன்றாய் தளவே
முருந்தே யெயிறுநிகர்ப் பூப்பிக்—திருந்தே
யருப்பீர் புனைமா லெனிரும்பும் வேய்த்தோள்
பெருமீர் பரப்பித்தீர் போந்து.

எ-து. பருவங்கண்டு ஆற்றாளாய தலைமகள்ஆற்றல்வேண்டித் தோழி தான் ஆற்றாளாய்ச் சொல்லியது.

இ-ள். குருந்தே! கொடிமுல்லாய்! கொன்றாய்! தளவே! பீலிமுருந்தினையொக்கும் இவளெயிற்றுடனே பூமாலையையும் பூப்பித்திருந்து கோங்கரும்

பு முதலாயினவற்றை வென்று சிதைக்கும் முலையினையுடை யாளுடைய குழலூழ்ந்த நிறைந்தவேடத்தோள்களைப் பெருஞ்சிறைப்போலப் பசப்பித் தீர் மீட்டும்; எ-று. (௨௪)

கக௦. கருநாக முற்றுடைய காரேறு சீற
மருநாக மாறு முழங்க—பெருநாகம்
பொன்பயந்த வெள்ளி புறமாகப் பூங்கோதா
யென்பயந்த தென்னோ வினி.

எ-து தலைமகளைத் தோழி பருவங்காட்டி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். சினத்தினையுடைய பாம்புகளும் புற்றினை யடையும்வகை உருமேறு வெருண்டிடிப்ப, மதத்தையுடைய யானைகள் அவ்வுருமேற்றுக்கு எதிரேமுழங்கப், புகழார்சூழப்பட்ட நாகமரங்கள் வெள்ளிபோலும் பூந்தகைகள் புறஞ்சுற்றப் பொன்போலத் தாதுக்களை உள்ளே பயந்தனவாதலாற் பூங்கோதாய்! நின்மென்றோள்கள் பாதுகாவாய்க்காற் பசந்தன இப்பரு வத்து; எ-று (௨௫)

கக௧. கார்தோன்றிப் பூத்த தாந்தன் புறவெல்லாம் [illegible]
ரீர்தோன்றித் தான்வாளன் பொலிகல்போ—னீர்தோன்ற
நன்பருவஞ் செய்தது காலந் தடங்கண்ணாய்
என்பருவ மென்னென்றி யின்று.

எ-து பருவம் அன்றென்று வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் வன்புறை யெதிரழிந்து சொல்லியது.

இ-ள். விளக்குமழுங்கிப் போர்தொடங்குபடலொன் றல்லிளக்கினைத்தூண்டுவாள் மெல்லிய விரலினைத் தோன்றியின் பூக்கள்போற் சென்றன காந்தண்பூகைகள் போலும்வகை கார்தோன்றுதலாற் காரின் பருவத்தைச் செய்தன கானங்கள், இத்தகைத்தண்டம் தடங்கண்ணாய்! எனக்குக் காதலர் சொல்லிய பருவம் அன்றென்றனையென்றி, எ-று. (௨௬)

கக௨. பகலுங்கா ரன்றென்பா ராராநகனைத்
தகவுந் தகவன்றென் றேநோன்—முகமேவுகோல
வண்டிப்பாய்ப் பாயாய் விரலாய் வளைமுரியாய்
வெண்குடையாய்த் தன்கோடல் வீந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். மழைத்துளிகள் உகவும் கார்ப்பருவம் அன்றென்று சொல்லா நின்றார் இவ்வூரார்: அச்சொல்வதான் அவர்க்குத் தணப்பியா குற்றமோ என்ப

தறியேன்: அதுதான் அவர்க்குக் குணமேசொல்லோ! வளவிய துடுப்பாய்ப் பாம்பாய் விரலாய் வளைமுரியாய்வெண்குடையாகாநின்றது தண்கோடலழிந்து; எ-று. (உஎ)

கஉ0 பீடிலா ரென்பார்கள் காணார்கொல் வெங்கதிரார்
கோடெலாம் பொன்னாய்க் கொழுங்கடுக்கைக்—காடெலா
மத்தங் கதிரோன் மறைவதன்முன் வண்டொடுதேன்
றுத்த மறையுந் தொடர்ந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். நம்மைப்பெருமையிலரென்று சொல்லுவார் காணாதாராகாரே! வளவிய கொன்றைகள் கொம்பெல்லாம் பொன்னைப் பூக்க வண்டோடு தேன்கள் துத்தம் என்னும் பண்ணினைத் தம்முட் பொருந்தி ஒலியாநின்றன காடெல்லாம்; வெய்யகதிரோடுகூடி வெங்கதிரோன் அத்த மலையை அடைதற்கு முன்னே; எ-று. (உஅ)

கஉக ஒருநிதியா னென்றல பல்பகை யென்னை
விருத்தியாக் கொண்டன வேறாய்—பொருந்தின்
மடலன்றின் மாலை படிவசி யாய்பல்
கடலன்றிக் காரூர் கறுத்து.

இதுவுமது.

இ-ள். யானொருத்தி: எனக்கு ஒன்றல்ல பல்பகைகள் என்னை மலைத்தலை தமக்கு ஒழுக்கமாகக்கொண்டன; வேறாகத் துணையைப் பிரிந்து பொருந்தின் மடற்பனைமேலிருந்த அன்றில், மாலைப்பொழுது, மழைபெயல் ஆம்பற்குழல், கடல் அன்றியே முகில்கள் என்று சொல்லப்பட்ட இவையெல்லாம் மேல் வெகுண்டு; எ-று. (உகூ)

கஉஉ கானந் தலைசெயக் காப்பார் குழற்றோன்ற
வேன மிடந்த மணியெதிரே—வான
நகுவதுபோன் மின்னுட நாணவென் னாவி
யுகுவது போலு முடைந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். காடுகள் தழைத்துத் தலையெடுக்க ஆயர்ஊதுங் குழலோசை தோன்ற ஏனங்கள் இடந்த மணிகளினெதிரே முகில்கள் சிரிப்பதுபோல மீன்கள் ஒளிவிட இக்காலத்தும் இறந்துபடாமையான் நாணில்லாத என்னுயிர் ஒழுகுவதுபோல்வுளது; எ-று. (ங0)

கஉ௬ [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

எ-து [illegible]

இ-ள் [illegible] (௬௪)

[illegible]

முல்லை முற்றிற்று

ரு.—மருதம்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

எ-து [illegible]

இ-ள் [illegible] (௪)

கஉ௫ [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

இதுவுமது.

இ-ள். அழகிய *காம்பையுடைய யாழ்ப்பாணனே! மண்ணுற்செய்யப் பட்ட யானைப்பாகராகிய என்மகனார் தாங்கொட்டுகின்ற தூக்கோற்றுடி யோடு நிங்குத்தோன்றி ஒழுகுவதற்கு முன்பு தூய புரிப்புச செயல்களை யுடைய தொடியுடையார் மனையின்கட் சென்று தோன்றியொழுகுமோ சொல்லாய் அப்பொழுது; அவனாற் கலையப்பட்ட வாழ்வினையுடையேன் வாயில்கடந்து; எ-று. (உ)

கஉசு விளரியாழ்ப் பாணநீ வேண்டா வுரையேல்
முளரி மொழியா துரைக—தெளிர்நீர்ப்
பூங்கண் வயலூரன் புக்கில் புகுவதன்று
ஆங்க ணறிய வுரை.

இதுவுமது.

இ-ள். விளரியென்னும் பண்ணைச் செய்கின்ற யாழையுடைய பாண் மகனே! யாங்கள் விரும்பாதன அவையாதொழிக: எங்கண்மாட்டு உனக்கு ஈரமில்லாத முளரிபோன்ற மொழிகளைச் சொல்லாது நீங்கு என்றும் புடைபெயராது கிளர்ந்த நீபோயத் தாமரைப்பூப்போன்ற கண்களையுடைய வயலூரன் இன்று புதுமனையின்கண்ணே புகுதலைச்செய்தான் அப்புதுமனைக்கண் நீ சென்று வாராய் என்றான் என்று அவனாற் காதலிக்கப்பட்ட பரத்தையர்க்கு உரை; எ-று. (ங)

கஉஎ மென்கட் கலிவய லூரன்றன் பொய்ம்மையை
மென்கட் குரையா தொழுகுதியோ—பின்கட்
குலங்கா வென்றாருங் காணக் கடிந்தீர்த்த தென்றே
யலங்கார நல்லார்க் கறை.

இதுவுமது.

இ-ள். மெல்லிய உடத்தையுடைய மிக்க வயலூரனுடைய பொய்யுரை களை எங்கட்குச் சொல்லாதே நீங்குவன்று பெயர்ந்துபோய இவ்வுலகத்தின் கட் குலமுடைய மனையாளைப் புணர்தல்* (ச)

---

* பாணர் தம் பிறப்புணர்த்தற்கு ஊர்வகை மூங்கிற்கோல் கைக்கோடல் பண்டைவழக்கு: இதனை "நரம்புக்கோல் கொண்டு சான்றுவாழ்த்த மகவன் பெறுகமாவே' (ரு-கூ) என்னும் பதிற்றுப்பத்துரையானுணர்க; 'இருங் கழை யிறுப்பி னியைந்துகொண்டறுத்த, பண்குகட் சிறுகோல் வணங்கிறை மகளிரோ டகவுநர்' (கூஎ) என்றார் அகநானூற்றினும்.

* இதன் பின்னுரையும், இனிவரும் பாடல்களினுரையும் பிரதிகளி லில்லை. சிலபாடல்களிலும் எழுத்துக்கள் விடுபட்டும் பிறழ்ந்தும் இருப் பன.

கஉரு செந்தா மரைப்பூ வுதிர்ந்த செந்நெலின்
பைந்தாட் புனல்வாய்ப் பரப்பந் தாரொ—ளந்தாய்
மைந்தகப் போற்றோன்று மம வயலூரன் கேண்மை
நயந்தனன் றற்றமைய நன்று. (ரு)

கஉசு வாடாத தாமரைமேற் சொரிநெற் கதிர்வணக்க
பாடா வரங்கினு ளாடிவா—விடாப்
புல்லகப் பேய்க்குப் புகழ்வய லூரன்ற
னல்லகந் தோராமை நன்று. (சு)

கஉஎ இரைபுரைக்கு மென்செய்ப் திரிநின் றலரை
வரைபுரைபார ரர வழுக்கி—பனைபொறை
பெய்ப நடை டொலைத் திருபன லூரன்றன்
பொய்மைய நாடிப் பெற்ற பொழுது. (எ)

கஉஅ பாசிறவு மோடாவுயர்ப்பப் பன்பிகொப்பானை
தொடங்குறவு தொழுவிந்த மின்னா—* முடங்கிறவு
பூட்டிற்ற வில்லிப்பக்கு பூம்பொய்கை யூரன்பொய்
கேட்டுறு பேருகா யாக்கு. (அ)

கஉகூ மகளைப் பிறையா மேனா நீறு
பகலைப் பிலெனா மயங்கிப்—பகலைப்பி
லெனத் திறவா திவளின் றி
யினைறி னதி புழு. (கூ)

கஙo பாய்போர்ப் பாண்மகனே பண்டிநின் னையகற்கு
மாலையா மேதி வடாயோ—சாலையாம்
பொய்பறி மறியாள் கேண்மைக்க பொய்யமொழிக்கு
ணைபுரிப மறிந்து நாடு. (கo)

* "இறவகைவிசுகாய், பூட்டற வல்விலிற் கூட்டுமுதற் றெறிக்கும்" (கூசு) என அகநானூற்றினும் "புலவுநுனைப் பகழியுஞ் சிலையு மானச், செவ்வரிக் கயலொடு பச்சிறாப் பிறழும்" எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படையினும் வருதல் காண்க.

கசச கிழமை பெரியோர்க்குத் தோழன்மை சொல்லோ
பழமையெமூரர்க்குச் சொல்லோ—கிழமை
குழிநாய்கள் காப்பல் பெரும்பிறங் கோடா
வழிநாயேன் பெற்ற வருள். (கக)

கசரு என்கோ புறப்பா யிருக்கத் தட வானந்து
முன்கேட்டுங் கன்றி புறவறியேன்—பின்கேட்
டணிபிகளா நிறக வளைவனைத்து மாதர்
பணிபிகளான் ராப பணிந்து. (கஉ)

கசசு எங்கை பிறப்பி னொழுகல பாழ்ப்பாண்மக்கனே
தங்கையும் வாயு மறியா—இங்க
ஞர ஞர ஞரிஞ்சார்
ஞர ஞர்ந்த வகை. (கங)

கசஎ கருங்கோட்டுச் செங்க ணெருமை யழி
யிருங்கோட்டு மென்கதிர் மாழ—வருங்கோட்டா
மைமயன் மாய்க்கி யணிவினா மாக்குழக்குத்
தாமப் பணைசபின* வாய்த்தார்ந்து. (கச)

கசஅ கன்றுள்ளிச் சோர்ந்தபால் காலொற்றித் தாமரைப்பூ
வின்றுள்ளி யன்னத்தை யார்க்குமா—னென்றுள்ளி
வந்தாய் வெண்மை மனைப்பிறே மர்ந்திவன்
றந்தையார் கட்டுரைக் கதை. (கரு)

கசகூ மருதோடு காஞ்சி யமர்ந்துயர்ந்த நீழ
லொருதோ டிருவின் ரோதை—குருகோடு
தாராத்தோ ரப்பெலிப்புந் தண்ணாக காவிக்கோ
யூராக்கே சான்றநத யூர். (கசு)

கரு0 மன்றோர் குலைவாழை யுடனொடுக்க தேனமர்சென்
றின்றைப்பூந் தாமரைப் பூவினுங்—கன்றோர்
வயலூரன் வண்ணம் அறிந்து தொடிமாண்
மயலூ ராவர் மகன். (கஎ)

‘வாய்சாழ்ந்து’ பி-ம்.

௧௪௧ அணிக்குரன்மே னல்லாரோ டாடினே னென்ன
மணிக்குரன்மேன் மாதரா ரோடி—மணிச்சிரல்
பாட்டை யிருந்தாரும் பாய்நீர்க் கழனித்தே
பாட்டை யிருந்துறையு மூர். (௧௮)

௧௪௨ தண்கயத்துத் தாமரைநீள் சேவலைத் தாழ்பெடை
புண்கயத் துள்ளும் வயலூர—வண்கயம்
போலுநின் மார்பு புளிவேட்கைத் தொன்றின்
மாலுமா றுநோய் மருந்து. (௧௯)

௧௪௩ நல்வய லூர னறுஞ்சாந் தணிபகலம்
புல்லிப் புணைபெயரா மாத்திரைக்கட்—புல்லியார்
கூட்டு முதலுறையுங் கோழி துயிலெடுப்பப்
பாட்டு முரலுமாம் பண். (௨௰)

௧௪௪ *அரக்கு முழுஇ மணிபயப்பப் பூசி
சிரத்தையாற் செங்கழுநீர் சூடி—பரத்தை
நிலைநோக்கிக் கூறினு நீமொழிய வென்ற
மனைநோக்கி மானா விடும். (௨௧)

௧௪௫ பாட்ட ரவம்பண் ணரவம் பணிபாத
கோட்டரவ மின்னிவை தாங்குழமக்—கோட்டரவ
மந்திரங் கொண்டோங்க லென்ன மகிழ்கய
திந்திரன்போல் வந்தா னிடத்து. (௨௨)

௧௪௬ மண்கிடந்த வையு...... மற்றுப் பெரியரா
பெண்கிடந்த நாளா னிகழ்ந்தொழுகப்—பெண்கிடந்த
தன்மை மொழியத் தரள முலையினை
மென்மைசெய் திட்டான் மிக. (௨௩)

௧௪௭ செங்கட் கருங்கோட் டெருமை சிறுகனைய
லங்கட் கழனிப் பழனம்பாய்ந்—தங்கட்
குவளையம் பூவொடு செங்கயன்மீன் சூடித்
தவளையுமேற் கொண்டு வரூர். (௨௪)

* 'இது தோழி செவ்வணியணிந்துவிட்டமை தலைவனைப் பாங்காயினோர் கூறியது' என்றார் நச்சினார்க்கினியர் (தொல்-பொ-கற்-௪௭).

கசஅ இருணாடந் தன்னா விருங்கோட டெருமை
மருணாடந்த மாம்பழனை மாந்திப்—பொருணாடந்த
கற்போருங் கோடாய்க் கனைத்துத்தங் கனைமுள்ளி
நெற்போர்வு நழு வரும். (உரு)

கசகூ புன்கிடந்த புன்மனுசின் னீக்கொழிந்தி வாழினும்
பெண்கிடந்த தன்மை பிறிதரோ— ....கிடந்து
செய்யாத பாத்திரையே செங்கயல்போற் கண்ணினை
யாயா று தானுணு மாறு. (உ௬)

கரு0 கண்ணுங்கா லென்சொல கலவையாழ்ப் பாண்மகனே
பெண்ணுங்கான் மற்றின் றிவனொடுநே—சொன்னிற்
கடவை த கில்லாய்க் கற்பெயர் சேர
மடைவட்டத் தாமூர் வாய. (உஎ)

கருக தோழுகிங் கின்கிணிகாற் செம்பொன்செய் பட்டத்து
நீ யிமாயகிவ ளின்முறு—சோர்வ
மனையாளி னோடும் மாக்கோல்யாழ்ப் பாண்மகனே
பொய்ம்மையுரி னை வரின்று. (உஅ)

கருஉ தலையாலும் புனைவு *புன்றாடடாங் சேர்ந்த
விலையாலும் மிட்ட முகிமை—புலையாது
நீசெமக்குக்கா வாப்பானுக்கு ளிப்பு முனைமுலைபா
ற்றிசைக்குக்கு வேண்டா குழ (உ௯)

கருங துளிநனி யூடலி னைக்கேன் றொடர்ந்த
களிகலவி காதலினுக் காமேனை—முனிமா
றுறை நிருத் தவிய லாரிமை
காலையைப் போரதே கண். (௩0)

மருதம் முற்றியது.

புனிந்தார் புனிவொழிய செய்யுட்கண் முத்துக்
னிந்தார் கனியிற் கொள்கைத் — தனிந்தார்
திணைமாலை மிடை வின்றாப்பாட யாத்த
திணைமாலை தகைவாத தேர்ந்து.

திணைமாலை நூற்றைம்பது மூலமும் உரையும்
முற்றின.

*'முனை கடந் சோதை' பி-ம்.

திணைமாலை நூற்றைம்பது மூலமும் உரையும்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௩௭	௩௭	வைந்தார்	வைத்தார்
௧௬	௨௩	வரவிலை	வரைவிலை
,,	௨௪	பாக்கத்தார்க	பாகத்தார்
௧௮	௨௨	ஒப்புவமை	ஒப்புமை
௧௯	௭	அடிபெல்லாம	அடிமபெல்லாம
௨௩	௧௩	௧௩	௬௩
௨௯	௧௦	பலைநாட ஆதலால்	பலைநாடு: ஆதலால்
,,	௨௭	குருந்தேத:	குருந்தேத
௩௩	௨௮	றைது	றைந்து
௩௫	௨௭	முகத்	முகத
௩௮	௩௪	நீர்மேதன்	நீர்மேதான்
௩௭	௧௬	சொனமியப்	கொன்மியபு
௪௦	௭	நிமொழி	நின்மொழி.
,,	௩௨	தானகத	தானகத
௪௧	௨௮	பிரித்தற்கு	பிரித்தற்கு
,,	௩௦	பாமொழமை	பாமொழமை
௪௨	௭	தலைமகன்	தலைமகள்
,,	௧௫	ளிர் நிறை	ளிர் நின்று
௪௬	௫	வெங்கதிரார்	வெங்கதிராரப்